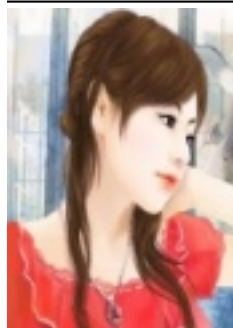

Vô Dịch Tình Nhân Tới Bấm Chuông

Contents

Vô Dịch Tình Nhân Tới Bấm Chuông	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10 End	61

Vô Dịch Tình Nhân Tới Bấm Chuông

Giới thiệu

Hắn là quái thai phương nào đến? Nào có người nào đêm không ngủ được chạy tới xin việc làm?Chín

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dich-tinh-nhan-toi-bam-chuong>

1. Chương 1

Chương 1

“Cần tuyển học sinh vừa làm vừa học.

Tháng nghỉ bốn ngày, lương tám mươi tệ.

Kí tên: Bạch tiểu thư.”

Khi hắn nhìn thấy tờ giấy tuyển người màu hồng kia, đã là hai giờ sáng. Tờ giấy hồng dán ở trên cây lớn, đằng sau cây là ngôi nhà có chiếc cửa cuốn đã sớm kéo xuống, nhưng bên trong cửa tiệm cà phê vẫn sáng đèn. Trên thực tế, không chỉ sáng đèn, còn có mùi cà phê với đồ ăn.

Tuy rằng hắn biết hiện tại là nửa đêm, nhưng hắn thật sự là chết đói, thời tiết lại lạnh như đòi mạng, cho nên hắn căn bản không hề lo lắng, tay ngay lập tức bấm trực tiếp chuông cửa tiệm. Tiếng chuông không thể nào chói tai hơn, xuyên thấu qua khung kính thủy tinh cùng lớp cửa sắt đi vào bên trong, hắn vẫn không buông tay, làm cho chiếc chuông kia vẫn tiếp tục diễn tấu. Sau nhiều lần, tiếng bước chân truyền đến, cửa sổ rốt cuộc cũng đã có người mở ra.

Hắn nheo nheo đôi mắt nhìn. “Bạch tiểu thư?”

“Chuyện gì?” Thanh âm của nàng thật êm tai, không phải là mềm mại, nhưng thập phần dễ nghe.

“Tôi đến xin việc làm.” Hắn giơ tờ giấy tuyển người trong tay.

Hắn nhìn ra được nàng sửng sốt một chút, đôi mắt kia nhìn vào tờ giấy màu hồng, chớp chớp, rồi mới chậm rãi nâng ánh mắt lên, trừng hắn.

“Hiện tại là hai giờ sáng.” Nàng nói.

“Tôi biết.” Hắn kéo kéo khóe miệng.

“Đã khuya.” Lúc này nàng nói chậm như giải thích, chỉ sợ hắn không hiểu được.

“Tôi hiểu được.” Hắn cười khổ.

Thấy hắn vẫn đứng ở tại chỗ, không có ý định từ bỏ, đôi mắt kia lại nheo lần nữa, nhìn hắn từ trên xuống dưới. Một đôi giày vải, một cái quần bò màu trắng, cùng một cái áo phông màu trắng, tầm mắt của nàng nhìn lên đến yết hầu, rồi mới tạm dừng ở bộ râu của hắn.

“Tôi muốn tìm học sinh muốn tìm việc làm” Nàng một lần nữa lại nhìn vào mắt hắn.

“Có phải cô cần một người... nhân viên cửa hàng...” Răng hắn đánh cằm cập vào nhau, tuy rằng không nghĩ mình có vẻ thật vô dụng, nhưng chiếc áo ngắn tay thật sự không ngăn cản được những cơn gió lạnh.

“Bên ngoài rất lạnh, chúng ta có thể vào bên trong nói chuyện không?” Hắn cắn răng chịu đựng cơn lạnh, cố gắng tươi cười hỏi.

Hôm nay xác thực rất lạnh, trên thực tế tin tức tuyên bố nhiệt độ sẽ còn thấp hơn, nàng hoài nghi người này đầu có vấn đề, mới có thể vào nửa đêm ăn mặc như vậy chạy ra đường, cho dù hắn có một thân cơ bắp, loại hành vi này vẫn là của một người điên, hoặc... kẻ lang thang? Có điều nàng hoài nghi hắn – kẻ lang thang này có thân hình cơ bắp. Tầm mắt chỉ nhìn vào chiếc áo ngắn tay trên người hắn, nàng nghĩ “đừng để ý tới hắn”, nhưng trên cánh tay hắn lại có chỗ nổi da gà, làm cho nàng không thể không nhớ tới tin tức lần trước có người chết vì bị lạnh.

Hắn lại run lên vì lạnh, tiếp theo lại là âm thanh từ bụng hắn. Nàng không thể sai khi nhận thức đó là cái gì, nàng một lần nữa giương mắt, khuôn mặt thoát nhìn vạn phần vô tội.

“Thật có lỗi, bữa tối tôi còn chưa ăn”

Như là muốn chứng minh hắn đáng thương, âm thanh kia lại tiếp tục vang lên. Âm thanh lớn nha. Cặp mắt kia lại trừng lớn hơn nữa, hắn tự giễu kéo kéo khóe miệng. Nàng lại lần nữa nhìn vào mắt hắn, hắn đoán nàng đang suy nghĩ cái gì. Gió lạnh lại đứng ngay đầu đường, cửa sổ đóng lại một tiếng, cặp mắt xinh đẹp kia cũng biến mất sau cánh cửa. Quả nhiên là chuyện không dễ dàng như vậy.

Vô lực cười hai tiếng, hắn vò vò tóc, đang muốn xoay người đi tìm một một nơi khác có được chỗ ăn chỗ ngủ, thì đột nhiên lại vang lên tiếng của chiếc cửa cuốn, theo đó là tiếng cửa được cuốn lên hoàn toàn. Cửa mở. Hắn sửng sốt.

Cô gái, đi đôi giày xăng đan, mặc quần bò, cùng áo lông màu trắng rộng thùng thình, tóc dài buộc đơn giản lại đằng sau, khuôn mặt trong sáng thuần khiết không trang điểm, vẫn là cặp mắt xinh đẹp kia, xinh đẹp

mà cảnh giác. Nàng đứng bên cạnh hảo nhỏ, chỉ cao tới ngực hần mà thôi. Hần cổ họng căng thẳng, đột nhiên xuất hiện ý muốn bảo vệ mãnh liệt.

“Trời, sao nàng dám mở cửa?” Tuy rằng biết không có đạo lý, hần vẫn cảm thấy tức giận.

“Tất cả đều là dùng chung” Nàng nhìn hần nói.

Cố gắng áp chế mâu thuẫn mang tên tức giận kia trong lòng, hần muốn bật thốt lên tiếng nhưng lại sợ nguy hại đến chính mình, chỉ gật đầu rất nhanh.

Nàng nhất định là điên rồi. Trùng cái người đàn ông khô ngô lại cao lớn, trong lòng Bạch Vân không khỏi nghi ngờ lý trí của mình rốt cuộc chạy đi đâu. Thiếu cánh cửa cuốn ngăn trở, hần xem ra càng dễ ụy hiếp hơn. Tuy rằng cảnh sát vẫn thường xuyên tuần tra lúc hai giờ sáng, tuy rằng ánh mắt hần lại càng trong suốt như vô hại, nhưng nàng làm vậy vẫn là rất không sáng suốt, có lẽ nàng không nên mở cửa, người đàn ông này chỉ cần tát một cái là đánh bay nàng! Nàng sai nàng sai...

Trời ạ, hần thật là đói bụng. Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, nàng chợt nghe thấy chính mình nói câu: “Vào đi.” Đáng chết, một ngày nào đó nàng sẽ vì xen vào chuyện của người khác mà bỏ mạng.

Hơi nhíu đôi mày thanh tú, nàng nhếch môi, âm thầm thở dài trong lòng, nhận mệnh xoay người đi vào. Hần khom người theo vào, mở cánh cửa ra, lập tức ngửi thấy mùi cà phê nồng đậm với bánh ngọt, cảm giác đói khát trong hần trở dậy ngay. Cô gái kia tiến đến quầy, bên trong đặt các loại bánh ngọt, thật sự là đẹp, đặc biệt là khi bây giờ hần có thể nuốt được cả voi.

“Ăn đi.” Nàng đưa cho hần một cái đĩa.

Thấy hần trừng mắt nhìn bánh ngọt, một dáng vẻ miệng sắp chảy nước miếng, nàng thật sự có điểm không nhìn được.

Hần nhướn mày, có chút kinh ngạc. Nàng cười nhẹ, “Dù sao cũng là làm thử.”

“Cảm ơn” Miệng hần bắt giác gợn lên, tiếp nhận đĩa từ người mà hần xem là bé bỏng kia, không chút khách khí mà đến bàn gần nhất để tiến công.

Giúp hần pha cốc cà phê, nàng hai tay khoanh trước ngực nhìn người ăn như hổ đói, nghi ngờ hần không chỉ chưa ăn một bữa cơm.

Nàng cà phê uống một ngụm, hần có vẻ có chút kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái. Cà phê này... uống rất ngon.

“Tôi phải làm gì? Nếu có thể tôi muốn được phân việc làm.” Tốt xấu gì hần cũng lấy lý do này lừa gạt ăn ngủ, trong lòng đắc ý mở miệng.

Nàng đột nhiên đứng lên như là nghĩ rằng hần thật sự muốn làm công việc này, cho nên hơi hơi sững sốt một chút, rồi mới có phản ứng lại, chần chừ nhìn hần nói: “Cái gì cũng có, quét rác, làm đồ ăn, nấu cà phê, lau đồ thủy tinh, rửa chén linh tinh.”

Hần ột miếng bánh ngọt sô cô la vào miệng, hai mắt cảm thấy hứng thú nhìn nàng, “Còn thời gian làm việc.”

Nàng nhíu đôi mày thanh tú, lặp lại lời nói trước, “Tôi là tìm học sinh có thể vừa học vừa làm”.

Như vậy là cô gái này không có ý dùng đến hần, làm khơi mào thói hư tật xấu ngoan cố của hần, không khỏi bắt đầu thuyết phục nàng: “Cái cô cần là người có thể hỗ trợ.” Hần cầm tờ giấy hồng được dán ở ngoài, quơ quơ nói: “Tháng nghỉ bốn ngày, lương tám mươi tệ.”

“Anh sẽ không làm công việc này.”

“Cô không phải là tôi.” Hần buông tờ giấy hồng, nhanh chóng giải quyết một cái bánh ngọt khác.

Nàng mím môi, trầm mặc nhìn hần một hồi lâu. Hần nói cũng đúng, nàng không phải hần, không ai quy định một người đàn ông không thể tìm đến cửa hàng nhỏ làm loại công tác chạy vặt này.

“Huống chi, tôi thấy cô cần không chỉ là học sinh cần việc, mà còn cần người sửa chữa điện nước.”

Bạch Vân nhướn mày, “Có ý gì?”

Hắn dùng đĩa ăn chĩa chĩa vào vôi nước vẫn đang thông thả chảy từng giọt một, lại chĩa chĩa trần nhà nơi có bóng đèn chập chờn, cuối cùng đĩa trên tay hắn chĩa chĩa sàn nhà đã tróc ra.

“Cô khỏi phải nói, tôi sẽ làm.” Hắn nhìn nàng nói, hai mắt trong suốt sáng ngời.

Đau đầu nhìn hắn nhất nhất vạch ra vấn đề, nàng không khỏi lại nhíu mày. Đúng vậy, nàng thật sự tìm học sinh làm thêm việc đã ba tháng, nàng xem tám chín mười phần cũng là nữ, không cần nói thì cô gái trẻ cũng làm được việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng không giải quyết được vấn đề phiền toái, cho dù thay đổi một chàng trai, nàng nghi ngờ hiện tại chàng trai trẻ còn không hiểu biết bằng các cô gái. Huống hồ hắn cố chấp ngoài ý muốn, cũng làm cho nàng nhớ tới một sự kiện khác, hiện tại kinh tế đình trệ, có lẽ hắn thật cần có công việc này. Không nói đến... Liếc mắt đã thấy hắn là dùng được... Nếu là hắn, có thể tiết kiệm được không ít chi phí sửa chữa. Nha, ông trời, không phải lo lắng cho nàng mà để tên râu xồm này đến đây đi.

“Anh là thợ mộc?” Nàng nghe thấy chính mình mở miệng, muốn cắn đầu lưỡi.

“Có học qua.” Hắn tác động đến khoe miệng.

“Tiền lương ở đây không nhiều.” Trời ạ, tình huống không khống chế được, nàng hiểu được, nhưng không cách nào ngăn cản.

“Tôi chỉ cần có ăn là được” Hắn vừa nói vừa nhét vào miệng một mẩu dâu tây.

“Trong cửa hàng không được lười biếng.”

“Yên tâm.”

“Thời gian đi làm không được uống rượu.”

“Không thành vấn đề.”

“Còn có...”

Hắn chờ. Nàng thử tìm ra lý do khác để làm hắn mất đi ý định, lại chỉ có thể trừng mắt nhìn đôi mắt như vô tội kia.

Leng keng leng keng – Chuông cửa đột nhiên vang lên, có người đẩy cửa vào. Bạch Vân quay đầu, thấy cảnh sát đi đến.

“Tôi thấy đèn nhà cô vẫn còn sáng.” Cảnh sát Lâm cảnh giác nhìn người đàn ông xa lạ ngồi ở quầy bar, sau đó mới nhìn Bạch Vân hỏi: “Hắn là không có việc gì chứ?”

Bạch Vân chần chờ một chút, mới lắc đầu.

Tay đặt trên côn vẫn không buông, cảnh sát Lâm đi lên phía trước, mỉm cười nói: “Cô cũng chưa đóng cửa, có thể có được lý cà phê.”

“Đương nhiên.” Bạch Vân mỉm cười, xoay người đứng lên.

Cảnh sát Lâm ngồi vào chiếc ghế khác trên quầy bar, mở miệng nói với người đàn ông khôi ngô cao lớn kia, “Hi.”

“Hi.” Hắn cầm đĩa bánh ngọt đưa qua, “Muốn một cái?”

“Cảm ơn.” Cảnh sát Lâm đưa tay nhận, nhìn như thả lỏng kì thực cảnh giác hỏi: “Tôi hình như chưa từng gặp qua anh ở đây?”

“Chưa, hôm nay mới gặp.” Hắn vươn bàn tay lớn, mỉm cười nói: “Xin chào, tôi là Khấu Thiên Ngang.”

“Lâm Kiến Đường.” Cảnh sát Lâm lễ phép định vươn tay.

Bạch Vân đặt cà phê xuống trước mặt cảnh sát Lâm, “Cà phê của anh.”

“Cám ơn.” Cảnh sát Lâm nhìn Bạch Vân nở nụ cười, quay đầu tiếp tục ra câu hỏi với tên kia: “Làm việc ở đâu?”

Khẩu Thiên Ngang không trả lời cảnh sát Lâm, lại nhìn về phía Bạch Vân mỉm cười nói: “Cô nói xem là ở đâu?”

Bạch Vân nhú mày, hần cũng nhú mày, miệng cười không giảm.

Cảnh sát Lâm về mặt hồ nghi, cần đặt câu hỏi, đã thấy Bạch Vân hướng Khẩu Thiên Ngang giơ tay, “Giấy chứng minh thư.”

Hần lấy từ ví da đưa cho nàng. Bạch Vân mở ra, chỉ thấy bên trong giấy chứng minh, hộ chiếu, đầy đủ mọi thứ phức tạp.

Nàng rút giấy chứng minh ra, đối chiếu một chút với khuôn mặt hần kia, “Không có râu a?”

Khẩu Thiên Ngang đưa tay sờ sờ râu, “Để từ vài năm trước.”

“Ba mươi lăm tuổi?”

“Như trong đã đề cập.”

“Oa, lão huynh, nhìn anh thật già.” hiển nhiên là nhìn ra chút manh mối, cảnh sát Lâm trêu chọc nói.

Hần nhếch miệng cười, nhún vai, “Không còn cách nào, tôi số khổ.”

“Anh chắc chắn muốn làm công việc này.” Bạch Vân xác nhận một lần cuối cùng.

“Đúng vậy.” Hần cười đáp.

“Được, chúng ta bán hàng từ mười giờ sáng đến mười hai rưỡi, nhưng thời gian làm việc từ chín rưỡi đến rạng sáng một chút, lương tám mươi, tháng nghỉ bốn ngày, nhưng ban ngày không được nghỉ. Có vấn đề gì không?”

“Cô nói thế nào tôi làm như thế, bà chủ.” Hần nói giỡn, hướng nàng làm một cái lễ.

Bạch Vân đem giấy chứng minh cho vào bóp da trả lại cho hần. “Ngày mai bắt đầu đi làm, không được đi muộn.”

“Ok.” Khẩu Thiên Ngang cười cười, nhận bóp da để lại trong túi tiền. Nói thực ra, hần thật sự rất may mắn khi mình chạy đi vẫn còn nhớ mang theo chứng minh thư.

“Xem ra, sau này chúng ta còn gặp nhau nhiều.” Cảnh sát Lâm uống một ngụm cà phê đứng lên.

“Đúng là như vậy.”

Bạch Vân thấy cảnh sát Lâm làm bộ muốn trả tiền, vội nói: “Không cần, ly cà phê này tôi tính.”

Cảnh sát Lâm sững sốt một chút, dừng lại động tác, cười nói: “Vậy xin cảm ơn.”

“Dùng khách khí.” Nàng cười nói: “Có rảnh thì lại đến.”

“Tôi sẽ.” Cảnh sát Lâm xoay người, lại dừng lại, quay đầu nhìn Khẩu Thiên Ngang nói: “Anh ở đâu? Tôi đưa anh về.”

“Ach... cái này...” Khẩu Thiên Ngang nhìn Bạch Vân.

Cảnh sát Lâm nhìn hần chần chừ, buồn cười nói: “Không phải chuyện này lại hỏi Bạch tiểu thư chứ?”

“Trên thực tế, tôi chưa tìm được chỗ ở.”

Hần nói những lời này làm cho Bạch Vân và cảnh sát Lâm nghe thấy tròn mắt.

“Đêm nay tôi mới đến nơi này.” Hần nói dối nhưng thần sắc tự nhiên, thái độ thoải mái, “Mới bắt đầu tìm phòng nhưng nhìn thấy tờ giấy tuyển người kia.”

“Cái này...” Cảnh sát Lâm nhìn về phía Bạch Vân.

Bạch Vân nhanh chóng nhú mảy, nhin xuống xúc động xoa xoa thái dương.

“Đằng sau cửa hàng có phòng nhỏ có thể ở, nếu anh không ngại, có thể ngủ nơi đó.” Nàng ra khỏi quầy bar, đi đến cửa đằng sau cửa hàng, mở ra cho hắn xem.

Khấu Thiên Ngang đi theo phía sau nàng, cảnh sát Lâm cũng nhanh chóng đi theo.

Phòng thật là nhỏ, chỉ có hai bình bên trái bên phải, có điều bên trong có giường xếp cùng một cái thảm, góc tường lại có một vài thùng, trong thùng còn chất đồng tiểu thuyết.

Phát hiện tầm mắt hắn dừng lại chỗ đồng tiểu thuyết, nàng cầm lấy tiểu thuyết, xoay người nhìn hắn, “Ngày mai anh có thể đi thuê nhà.”

“Nơi này không tệ.” Hắn cúi đầu đi vào trong phòng, bên trong trần nhà không hề trang hoàng, nóc nhà so với cửa hàng còn có vẻ cao hơn.

Nàng sưng sốt một chút, nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Thu hồi tầm mắt đánh giá phòng nhỏ, Khấu Thiên Ngang thanh thần tự đắc đi đến giường ngồi xuống, nhìn nàng nói: “Như vậy đi, tôi và cô cùng thuê nơi này, tiền thuê nhà trừ vào tiền lương, năm ngàn nguyên, thế nào?”

Bạch Vân lúc này thật đúng là ngây người. Năm ngàn? Nàng chưa từng nghĩ tới phòng nhỏ này lại có thể cho thuê.

“Nơi này không lớn.” Nàng nhìn hắn nói.

Cho dù hiện tại hắn đang ngồi, cơ hồ hắn cũng vẫn cao bằng nàng, hắn như vậy có thể chen chúc tại phòng nhỏ này sao?

“Có thể ngủ là tốt rồi.” Hắn dương dương tự đắc nhếch khóe miệng.

Nàng ngậm miệng, sau một lúc lâu nói không ra lời. Người này thật sự là... quái lạ.

“Công việc của tôi buổi sáng đi làm vào chín giờ, mãi cho đến rạng sáng một chút mới tan tầm, ở đây gần như thế này có vẻ tiện lợi hơn.”

Nàng biết hắn nói như vậy cũng đúng, làm như vậy tiết kiệm được tiền đi lại, lại còn giảm được tiền nàng giao cho hắn, đối với cả hai bên đều có lợi, làm cho nàng có chút không cao hứng, là người đàn ông này còn có nhiều chuyện lắm.

Sự tình tựa hồ là hắn không hề có nơi ở, nàng thấy trường hợp này thực không hay xảy ra, đặc biệt là ở trên người nàng.

“Thế nào?” Thấy nàng không phản ứng, hắn mở miệng hỏi lại.

Nàng không thích hành động theo cảm tình, tuy rằng nàng có loại cảm giác hắn chính là điều phiền toái.

“Nếu anh cảm thấy ngủ nơi này có thể, tôi không có ý kiến.” Nàng đạm mạc nói xong, cầm tiểu thuyết rồi đi ra ngoài.

Khấu Thiên Ngang theo ra, cảnh sát Lâm tò mò hỏi: “Anh không thấy là phòng rất nhỏ?”

“Tôi từng ở nơi còn nhỏ hơn.”

“Không phải là nhà tù chứ?” Cảnh sát Lâm hay nói giỡn hỏi.

Khấu Thiên Ngang cười to ra tiếng, quàng tay qua vai Lâm cảnh sát. Bạch Vân để ý thấy hắn cũng không hề phủ nhận, suy nghĩ này làm cho nàng có chút run lên.

Nàng nhất định là điên rồi! Âm thanh này quanh quẩn trong đáy lòng, Bạch Vân thử không để ý tới nó, nhưng mãi cho đến khi nàng tiến bước cảnh sát Lâm, chuyện đã làm cũng đã làm, rồi kéo cửa cuốn xuống, nó vẫn quanh quẩn không đi.

Trên giường, ở phòng tắm khi đối diện gương mặt mình đang đánh răng, nàng nhìn chính mình chỉ hy vọng ngày mai khi nàng mở tiệm, cửa hàng của nàng hoàn hảo vô khuyết, không bị người ta làm hỏng.

Phun ra ngụm nước súc miệng cuối cùng, nàng lại nhìn chính mình một cái. Tuyệt đối là điên rồi!

Không ngu ngốc. Nàng tuyệt đối không ngu ngốc.

Nằm trên giường xếp có vẻ nhỏ, hắn đặt chân lên trên hai thùng, hai tay gối đằng sau đầu. Hắn hiển nhiên nhớ tới bà chủ nhỏ, khi nàng mở cánh cửa ra, trừ bỏ nhẹ nhàng thở ra ở ngoài, hắn lại còn cảm thấy trong lòng có sự căm tức, đặc biệt là khi phát hiện trong tiệm chỉ có một cô gái là nàng, lại vẫn dám nửa đêm mở cửa cho người đàn ông xa lạ vào.

Có điều khi thấy vị cảnh sát kia, hắn liền xác định cô gái này không phải chỉ là vận khí tốt mà còn có sự gan dạ, sáng suốt cùng thông minh. Khi hắn chờ vị cảnh sát Lâm kia ra khỏi cửa, phát hiện anh ta còn đứng ở cửa chờ nàng ký tên, hắn phát hiện nàng hiển nhiên là có suy tính.

Nàng sớm biết rằng cảnh sát sẽ đến, cho nên mới dám mở cửa cho hắn. Hắn dám đánh cược, vị cảnh sát kia chắc chắn sẽ về tra xem hắn có ở trong hồ sơ nào không.

Không tiếng động nhếch miệng cười, tuy rằng xin công việc này cũng không phải là dự định của hắn, nhưng hiện tại bên ngoài trời giá rét đông lạnh, nơi này có ăn lại có ngủ, hơn nữa hắn cũng không hề có kế hoạch đặc biệt gì, ở đây nghỉ ngơi một thời gian cũng không tệ.

Hắn sung sướng nhắm mắt lại, cặp mắt xinh đẹp nhưng lại cảnh giác kia hiện lên. Trong bóng đêm, hắn mơ hồ nghĩ được ở đây có mùi giống trên người nàng, một loại mùi như có như không. Huân y thảo, hắn đoán.

Rồi hắn mới biết, nàng nhất định thường ngủ trên giường xếp này.

Chăm chỉ. Cô gái chăm chỉ lại thông minh. Hắn thích.

Trên mặt tươi cười mở rộng, hắn tưởng đã có lúc gọi là khoái trá, thì ít nhất bây giờ so ra còn khoái trá hơn nhiều.

2. Chương 2

Chương 2

Tuy rằng không ngừng nói cho chính mình phải tin tưởng vào cái gọi là nhân tính, có điều Bạch Vân vẫn tỉnh giấc lúc trời vừa sáng.

Vì sợ hắn nghĩ lầm nàng không tin hắn, nàng ở nhà đồng sở tây sở, thuyết phục chính mình không có việc gì, kỳ thật muốn lập tức đi vào trong thăm dò xem, thật vất vả mà mãi mới có tám giờ, nàng lập tức lao xuống chỗ bãi đỗ xe.

Thời tiết lạnh, nàng tra chìa vào khoá, chiếc xe liền bắt đầu nổ máy. Nàng biết mình nên đổi xe từ sớm, nhưng nàng thật sự thích hình dáng này của nó, cho nên năm đó khi cha mất đã để lại cho nàng chiếc xe, tuy rằng nó đã sắp không dùng được, nàng vẫn đi làm lấy tiền sửa chữa cho nó, mới làm cho nó chết đi sống lại.

Trời tháng hai, bên ngoài một mảng mông lung. Con gió lạnh buốt từ ngoài cửa sổ thổi vào, làm hai má đông lạnh của nàng đỏ lên một chút. Nàng thích loại cảm giác này, làm cho nàng thanh tỉnh rất nhiều.

Khu trung tâm thành phố tắc xe theo một đường, rồi chuyển qua ngã tư cuối cùng, nàng nhớ lại mình vất vả nhiều năm trong việc kinh doanh cà phê. Chỉ trong nháy mắt, cả người nàng không tự giác căng thẳng. Cửa sắt bị mở ra...

Đằng kia người râu xồm đứng trước cửa tiệm, mọi người rất khó bỏ qua sự tồn tại của vóc dáng cao lớn, đặc biệt hắn không chỉ cao, còn thực cường tráng. Làm nàng chạy xe lại càng lúc càng gần, mới phát giác hắn không chỉ đứng ở trước cửa tiệm, trong tay còn cầm báo với đồ lau thủy tinh. Hắn đang lau cửa sổ.

Nàng có chút phản ứng, thân thể tự động lái xe đỗ tại vị trí cũ, hai mắt cũng không tự chủ cứ nhìn. Lối đi bộ thường có lá rụng cũng đã sạch sẽ, tiệm cà phê như toả sáng dưới phiến lá trên phố, biểu hiện của hắn cũng thật xuất sắc, cửa sổ thủy tinh sạch sẽ không dính một hạt bụi, mà cửa sổ cạnh nơi hắn đang đứng lại có chút bẩn.

Rồi, một con mèo nhỏ đi đến bên chân hắn, tò mò ngửa đầu nhìn hắn. Hắn phát hiện nó, ngồi xổm xuống vươn bàn tay to đặt trước mũi nó. Con mèo nhỏ đầu tiên là né tránh, sau đó nhìn thấy bàn tay to của hắn bất động, quyết định tin hắn, lại ngẩng lên nhìn hắn.

Hắn mỉm cười, sờ sờ đầu của nó, lại gãi gãi cằm nó. Không đến hai ba phút, con mèo kia liền nằm xuống dưới đất cho hắn vuốt ve, thân phục hoàn toàn dưới mị lực của hắn.

“Anh dậy thật sớm.”

Nghe được âm thanh của nàng, Khấu Thiên Ngang ngẩng đầu, tâm tình có vẻ tương đương với sung sướng. “Vốn là thói quen của tôi.”

Con mèo nhỏ phát hiện sự xuất hiện của nàng, rất nhanh tiến đến bên chân nàng cọ xát.

“Có biết?”

Không biết là hắn hỏi nàng hay hỏi nó, Bạch Vân khom người vươn đôi bàn tay không lớn hơn con mèo nhỏ là mấy, ôm lấy nó, trả lời vấn đề của hắn, “Lần hai nuôi.”

Con mèo nhỏ kêu meo meo meo meo vài tiếng, vươn móng vuốt cào cào đồng hồ trên tay nàng, nàng lấy điện thoại từ trong túi, bấm một dãy số.

“Àlo, Ninh Ninh?” Nàng lui lại mấy bước, nhìn lâu hai, “Mèo của cậu lại chạy ra ngoài.”

Khấu Thiên Ngang đứng lên, tò mò đứng bên cạnh nàng, cũng ngẩng đầu nhìn hướng lâu hai. Lâu hai đột nhiên có người lộ đầu ra cửa sổ, rồi có một cái giỏ được buộc dây thừng thả xuống.

Bạch Vân đem con mèo nhỏ bỏ vào giỏ, ghé miệng vào di động hỏi: “Cậu có muốn xuống dưới này ăn sáng?”

Chiếc giỏ được kéo lên chậm rãi, rồi sau đó là đôi bàn tay vươn ra khỏi cửa sổ, đem giỏ cùng dây thừng mang vào bên trong.

“Giữa trưa? Ok, tớ sẽ chuyển bị tốt.” Nàng ấn nút kết thúc cuộc trò chuyện, thấy Khấu Thiên Ngang vẫn đang trừng mắt nhìn cửa sổ.

“Nó sẽ không rơi ra chứ?”

“Không biết, tôi chưa từng thấy việc đấy.” Bạch Vân đưa điện thoại di động trở lại trong túi, không nhìn hắn thêm một cái, chỉ đẩy cửa đi vào trong tiệm.

Chuông gió ở trước cửa tiệm rung động lên tiếng, hắn cầm báo cùng dụng cụ vệ sinh theo nàng vào trong.

Khi Bạch Vân đến quầy, phát hiện hắn đã làm cơm cùng cà phê với hồng trà xong, bắt giắc lại sừng sốt.

Thủy tinh hắn lau sạch, làm cơm đồ uống hắn nấu ngon, đồ đạc bàn ghế hắn cũng chuyển dọn, báo chí hôm nay hắn cũng cất đúng nơi. Trên thực tế, công việc chuẩn bị trong cửa tiệm, mười thì hắn đã làm tám chín phần.

“Trước kia anh đã làm trong tiệm cà phê?” Nàng thấy hắn đến gần quầy không nhin được mở miệng.

“Vấn đề này hắn là cô nên hỏi ngày hôm qua?” Hắn nói đùa, vừa cất dọn dụng cụ vệ sinh, vừa nói: “Trước kia có đến tiệm cà phê học tập qua.”

“Cả việc nấu cà phê luôn?”

“Ừ.”

“Còn về điểm tâm?”

Khóe môi hắn nhếch lên một chút cười, “Hình như cũng không tệ lắm.”

Nàng nhướn mi, lấy ví tiền từ trong túi, rút nguyên tờ tiền mặt một ngàn đưa cho hắn. “Đi đến đèn xanh đèn đỏ phía trước quẹo trái một trăm mét có cái siêu thị, anh đi mua đồ nguyên liệu nấu ăn.”

“Đồ Trung Quốc hay đồ Tây?” Hắn nhận tờ tiền có giá trị.

“Thế nào cũng được, làm theo sở trường của anh.”

“Ok.” Hắn cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, nàng cầm lấy điện thoại, vừa gọi điện thoại cho người giao cà phê, vừa nghi ngờ hắn có mang theo tờ tiền có giá trị lớn chạy trốn không.

Mười giờ đúng.

Chậm rãi đưa nước canh sườn vào trong miệng, Bạch Vân ăn chậm từng chút một, đôi mắt nhin không được liếc người đàn ông bên cạnh.

“Thế nào?” Hắn khoanh hai tay trước ngực, khóe mắt cũng mang theo ý cười.

Nàng không hề trả lời, chỉ nhìn hắn.

Khi hắn nói hắn nấu cũng không tệ, nàng cũng không hề ôm hy vọng quá lớn, ai biết được hắn chỉ nấu món đơn giản, nhưng quả thực có thể so sánh với đầu bếp khách sạn năm sao.

“Anh học ở đâu?”

“Có người bạn là đầu bếp, cũng học từ hắn một ít.” Hắn cười cười trả lời.

“Anh mua nguyên liệu đủ cho bao nhiêu khách?”

“Hắn là đủ mười phần.”

Nàng buông dao nĩa, mỉm cười, “Vậy anh bắt đầu làm cơm đi.”

“Được.” Hắn đứng dậy, đi đến phòng bếp lại quay đầu lại, nhìn nàng hỏi: “Đúng rồi, tôi còn chưa biết.”

“Chưa biết cái gì?” Nàng sững sốt một chút.

“Tên của cô.”

Nàng kinh ngạc bật cười, nhìn hắn nói: “Bạch Vân.”

“Bạch Vân? Là cái ở trên trời kia?”

“Là cái trên cao kia.” Nàng trêu ghẹo nói.

“Nha, vậy cô hôm nay trông thật “bụi”” Hắn trêu chọc nói.

“Thật có lỗi, lần sau sẽ thay đổi.” Nàng cười khẽ ra tiếng.

“Tôi bỏ qua lần này.” Hắn cười, quay lưng đi vào bếp.

Bạch Vân cầm dao nĩa, tiếp tục ăn cơm, mắt nhin không được nhìn về hướng phòng bếp. Nhìn hắn thân hình cao lớn, rất khó tưởng tượng là có thể làm ra món ăn tinh xảo, tầm mắt quay lại phía bàn, nàng dùng đĩa chọc vào củ cải có khắc hình hoa kia để ăn.

Còn khắc hoa nữa. Môi hồng nhạt của nàng khẽ nhếch. Xem ra thuê hắn là nàng nhặt được của trời cho không chừng.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào bên trong tiệm. Thừa dịp khách hàng dùng cơm ra về, người đàn ông lại lau lau cái bàn, đổi đồ mới.

Bạch Vân ngồi ở quầy thu ngân tính toán một chút, đôi mắt lại không ngừng hướng tới phía hắn. Không có cách nào, muốn nàng không chú ý hắn thật sự rất khó, đặc biệt là khi hắn chiếm gần như toàn bộ không gian quầy.

Thời gian dùng để ăn trưa gần hết, nước canh sườn của hân cũng hết rồi, nàng tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, điều này cũng là hiển nhiên. Lại nữa, cứ như sử dụng ma thuật, hân lấy ra cái bóng đèn, thay cái đèn chập chồn chiếu sáng, sau đó lại sửa vòi nước.

Nàng không hề hỏi hân làm thế nào lại tìm thấy được vì dù sao chính nàng cũng không biết dụng cụ để ở đâu, chính là nhìn hân rất quen thuộc với công việc kia, rồi mới bắt đầu nghi ngờ có phải trước đây hân làm thợ điện nước, hoặc là... lại có một người bạn làm về điện nước?

Hân đột nhiên xoay người lấy cái cờ lê được đặt ở một bên, phát hiện nàng nhìn chăm chú.

“Có gì không đúng?”

“Không hề.” Có chút hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Vân hơi hơi nóng lên, thu hồi tầm mắt còn lại nhìn đi nơi khác.

Khóe miệng hân bất giác gợn lên không tiếng động, nhưng không nói gì, chỉ tiếp công việc của mình.

Điện thoại vang lên, Bạch Vân đi ra nghe điện thoại.

“Alô, tôi là Bạch Vân của tiệm cà phê.”

Nghe thấy tiếng của đối phương khiến nàng sửng sốt một chút. “Hạo Đình, sao vậy?”

Hân thu thập dụng cụ, tuy rằng không hề xoay người, hai tai lại không nhin được mà động lên nghe.

Như là nghe thấy tin tức đáng sợ, nàng vội vàng đứng bật dậy, biến sắc nói: “Nói địa chỉ đi.”

Nàng cầm lấy bút, viết lại địa chỉ, rồi đọc lại lần nữa địa chỉ cho đối phương, rồi lại viết viết cái gì vào tờ giấy địa chỉ. “Ok, tôi đến ngay đây.”

Sau khi dập điện thoại, nàng lập tức thu thập một số thứ trên bàn.

“Có chuyện gì sao?” Hân tò mò hỏi.

“Bạn tôi có chuyện, tôi ra ngoài một chút.” Bạch Vân cầm lấy chìa khóa cùng ví da, rồi nhanh tay viết một số điện thoại lên giấy. “Tối nay sẽ có người mang cà phê đến, anh kiểm tra kĩ. Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho số điện thoại này. Nếu có người đến tìm tôi, hỏi rõ ràng đối phương là ai, có chuyện gì? Đừng tùy tiện đưa số điện thoại của tôi cho người ta.”

Nàng nói xong vội vàng đi ra khỏi quầy, vừa ra đến trước cửa lại quay đầu nói: “Chờ lát nữa nếu không có khách anh có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng 4 giờ phải nhớ mở cửa, còn có, gọi điện gọi người đến sửa băng cơ, số điện thoại ở tờ giấy đặt cạnh laptop. Còn nữa, anh đừng pha cà phê, nếu có khách đến uống, cứ nói đã bán hết rồi.”

“Ok, biết rồi.”

“Cám ơn.” Nàng mỉm cười, xoay người rồi đi ra ngoài.

Tiếng chuông gió vang lên rồi ngừng lại, thân ảnh của nàng biến mất vào trong xe.

Trong tiệm chỉ còn hai người khách, nhạc nhẹ du dương quanh quẩn trong không khí. Việc cần làm cũng đã làm, gọi điện thoại cũng đã gọi, còn lại hai vị khách cũng sớm tính tiền rồi ra về. Nói thực, rất lâu rồi hân không nhân nhả ngồi xuống nghỉ ngơi như vậy, nhưng cái tiệm này thật sự là có mị lực khiến người ta cảm thấy trầm tĩnh.

Trong tiệm mọi thứ cơ hồ đều làm bằng gỗ, bàn gỗ, ghế gỗ, trong không khí trừ hương cà phê còn có mùi gỗ thoang thoảng. Phía trước cửa tiệm tản nhạt mờ ảo một ánh đèn, đèn tuy không đủ sáng nhưng lại phát ra một loại ánh sáng ấm áp. Ở mỗi bàn nàng đều đặt lên một chiếc đèn nhỏ, giúp mọi người có thể đọc sách cũng như viết lách.

Trên tường nàng cũng không trang trí gì nhiều, chỉ treo một bức ảnh đen trắng mộc mạc, trong đó có một con chó đang ngủ, còn có một ông già với khuôn mặt đã có những nếp nhăn, xung quanh là rừng cây phong diệp, cuối cùng là chiếc đầu tàu với khói đen nghi ngút. Hân thích cảm giác yên nhàn này, hân nghĩ khi đi qua tiệm này, khách cũng là bị không khí ấm áp này hấp dẫn vào.

Lấy sách báo từ chỗ để sách báo, hắn ngồi ở trên quầy, theo thói quen lại bắt đầu lật xem tin tức ngày hôm nay. Đằng sau quầy đồng hồ đã vang lên mười tiếng. Hắn quay đầu liếc cái đồng hồ kia một cái, rồi mới nhìn về phía con đường ngoài cửa. Trên đường, không thấy bóng dáng chiếc xe như rùa vàng kia, hắn bắt đầu có chút lo lắng đứng lên.

Lúc năm giờ, nàng có gọi điện nói nàng có thể về buổi tối, nhưng hiện tại đã sắp mười giờ, đây cũng không thể nói là chỉ chậm một chút.

Buổi tối đông khách hắn cũng đã đoán được, mặc dù có chút bận, có điều cũng nằm trong phạm vi hắn có thể ứng phó; nhưng thật ra hắn chưa từng nghĩ có được bà chủ lại tin như vậy. Khách hàng nơi này đa số đều là khách quen, cả một ngày, hắn cơ hồ đều là giải thích thân phận mới của chính mình, còn có chủ quán cũng không hề đổi người, chỉ đi có việc. Hắn nói cái này thành quen, rồi phát hiện nàng rất có duyên, nhưng ngoài việc biết nàng vẫn độc thân, về ngoài cùng cá tính tốt, nhưng tựa hồ không có ai hiểu biết nàng nhiều.

Nàng là có đam mê, chứ không chỉ đơn thuần là chủ tiệm cà phê. Lại lần nữa liếc mắt ra đường ngoài cửa sổ, nàng đã mở cửa xe xuất hiện ở ngoài cửa. Hắn nhẹ nhàng thở ra, khi nàng đẩy cửa vào lại phát hiện, thần sắc có chút mệt mỏi.

“Có khỏe không?” Hai người cơ hồ trăm miệng một lời, hắn cùng nàng song song một chút, lại cùng mở miệng: “Tốt.”

Hắn cười cười, rót ly nước đưa cho nàng.

Bạch Vân mỉm cười nhẹ, đến ngồi ở quầy. “Buổi tối trong tiệm thế nào?”

“Bình thường.”

Nàng uống ngụm nước, có chút ngại ngùng nói: “Thật có lỗi, lần đầu tiên anh đi làm lại để anh một mình làm việc ở nơi này.”

“Không sao, tôi vẫn có thể làm được.” Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, hắn nhịn không được hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Tôi có người bạn mang thai chẳng may ngã từ cầu thang lầu trên xuống, làm chồng cô ấy cùng mọi người sợ hãi.”

“Cô ấy có khỏe không?”

“Ừm.” Bạch Vân thở nhẹ ra một hơi, “Không có gì trở ngại, chỉ là phải nằm viện vài ngày để an thai.”

“Tình cảm hai người hẳn là tốt lắm.”

Nàng thưởng thức màu xanh lam của chén thủy tinh, gạt đầu, “Chúng tôi có vài cái giao tình tốt lắm.”

“Vài cái?” Hắn tò mò.

Bạch Vân nhìn hắn một cái, thản nhiên cười cười, “Sau này anh sẽ gặp, các cô ấy thường xuyên đến đây.”

Có người khách đến quầy tính tiền, sau khi tính tiền hắn quay người lại, phát hiện Bạch Vân tự thu dọn chén bát trên bàn. Hắn cũng không hề nói gì, chỉ đơn giản đi đến phòng bếp lấy cơm cho nàng.

“Cô hẳn là vẫn chưa ăn?” Hắn nói, một bên lại tiếp lấy chén bát vừa tay nàng.

Nàng sững sốt một chút, cũng không hề kháng cự, chỉ thuận theo lấy cơm, tìm vị trí để ngồi xuống ăn cơm.

Canh nóng, mà đồ ăn cũng nóng. Nàng biết đây là hắn để lại cho nàng, bởi vì hiện tại đã qua thời gian dùng bữa từ lâu. Vụng trộm nhìn thoáng qua người đàn ông đang rửa chén ở quầy, nàng thật sự càng ngày càng cảm thấy vận may đến với mình.

Sau khi nàng phát hiện hắn sửa lại sàn nhà tốt lắm, lại càng thêm xác định. Qua vài ngày, mọi việc càng thuận lợi hơn.

Hắn hoàn toàn không hề có gì bất lương, Bạch Vân bắt đầu cảm thấy trước kia kì lạ vì sao mình không lo tìm nhân viên chính thức cho tiệm, mà kiên trì muốn tìm học sinh vừa học vừa làm. Mỗi ngày người đàn ông này đều ở trong căn phòng nhỏ, hơn nữa hắn hiển nhiên lại thích ở trong đó.

Nàng càng ngày càng có thói quen đến tiệm sớm, nhìn hắn luôn luôn đứng lau cửa thủy tinh, cũng bắt đầu có thói quen nhìn thân hình cao lớn của hắn ở quầy làm việc. Mới đầu nàng còn lo lắng thân hình to lớn vạm vỡ của hắn sẽ làm vỡ bát đĩa, nhưng sự thật chứng minh đó chỉ là lo nghĩ viển vông, hắn so với đa số học sinh vừa làm vừa học kia thì linh hoạt hơn nhiều, hơn nữa càng ngày càng tốt.

Có điều, người đàn ông này cũng có thói quen, như là mỗi ngày nhất định phải đọc báo. Mới nhìn nàng còn tưởng hắn còn đi tìm việc làm, mãi đến sau này nhìn hắn vẫn tiếp tục đọc báo, cũng không phải chọn chuyên mục mà xem, mà là xem tất cả các tin tức, từ quốc tế, xã hội, tài chính và kinh tế, thể dục, giải trí, thậm chí quảng cáo và tìm người, thông báo tin buồn, hắn một cái cũng không buông tha.

Hắn còn có một thói quen xấu là hút thuốc, nhưng lại nhắc nhở khách không được hút thuốc!

“Tiên sinh, ở đây cấm hút thuốc.”

“Nhưng anh...”

“Chính là không được.” Hắn cười khoe hàm răng trắng nõn, hàm răng kia không hề bị vàng, cười đến khùng bố, “Tôi đang cai thuốc.”

Sau khi người khách sẵn sàng từ bỏ điếu thuốc, nàng cảm thấy hắn vừa tươi cười, vừa như hùng hổ khủng bố người khác. Vốn nàng tưởng đấy chỉ là phương pháp hắn nói với khách hàng, về sau mới biết là hắn thực sự cai thuốc, bởi vì hắn giấu nhìn cái bật lửa, rồi khi nàng nhớ hắn có nói hắn muốn cai thuốc, rồi sau đó lại thấy hắn cho bật lửa vào ngăn bàn.

Hắn cũng thích nhìn người khác, cũng giống như nàng, chỉ là hắn so với nàng càng nhìn không có dấu vết, càng thêm cẩn thận.

Khi trong tiệm có người, hắn nhìn người trong tiệm, khi trong tiệm không có người, hắn lại nhìn người ở ngoài đường. Có lúc, hắn nghĩ nàng không phát hiện ra, hắn lại nhìn nàng, tựa như khi nàng nhìn hắn.

Nàng không hiểu được nguyên nhân nàng tới đây, nhưng nàng đối với hắn cũng tạm thời có kết luận. Hắn, không phải kẻ lang thang, không phải kẻ điên, đang cai thuốc, yêu thích sách báo... Chỉ là có râu xồm kỳ quái!

Ý tưởng này làm nàng nhếch lên khoé miệng, làm ấn nhám phím lên bàn phím máy tính. Thở dài, nàng tính sai số, lại gõ lại máy tính, kiểm tra lại chi tiêu tháng này.

“Chào mừng quý khách.”

Một người khách đẩy cửa vào, gọi cà phê Brazil, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Hắn đổ hai thìa cà phê, mài nhỏ thành bột rồi đổ vào ly thủy tinh. Đổ nước, bột cà phê bay lên theo làn nước trong ly thủy tinh, hắn khuấy một chút, hoà chung cà phê trong làn nước, động tác tương đối thuần thục. Xác định hắn có thể làm được, Bạch Vân tiếp tục cúi đầu tính toán sổ sách, một lát sau, một đĩa pizza nhỏ xuất hiện.

“Ha ha, thử xem sao.” Hắn nhìn nàng nói, “Là tôi làm thử.”

Nàng nhìn hắn một cái, tay liền cầm lấy một miếng, cắn một ngụm.

“Thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.”

Hắn nở nụ cười, khoé miệng cứ thế mà dần dần nhếch lên.

Hắn luôn hỏi những vấn đề tương tự, nàng cũng luôn trả lời giống nhau, rồi ngày hôm sau đồ ăn đó lại xuất hiện thêm ở trong tiệm.

Một ly cà phê không thêm đường đưa đến trước mắt nàng, nàng theo thói quen đưa tay nhận lấy, phối hợp với hương vị của pizza, một lần nữa lại đem sự chú ý chuyển sang sổ sách. Hắn đứng một bên lau cái ly, khi có khách đến tính tiền, ngẫu nhiên lại là khách quen, Bạch Vân mới ngẩng đầu nói với người ta vài câu. Đây là khoảng thời gian nhẹ nhàng nhất, sau khi hắn đến đây, nàng trở nên nhàn nhã hẳn lên.

Nàng lấy tiểu thuyết ra đọc, hắn cũng lật báo cùng tạp chí buôn bán. Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, cho đến giờ ăn bữa trưa, hai người lại lần nữa công việc lu bù cả lên, mãi đến sau tám, chín giờ, mới có thể trở nên thoải mái một chút, lại thêm năm ba người khách đến muốn uống cà phê, có người đọc sách, có người nói chuyện phiếm, mãi cho đến hơn rạng sáng một chút.

Sau khi đóng tiệm, hắn sửa sang lại tiệm, nàng thì tính toán lại tiền chi tiêu. Mọi chuyện trong tiệm đều đã xong, hắn nhìn nàng lên xe, mới kéo hạ cửa sắt.

Một ngày, cứ như vậy đi qua. Mấy năm trôi qua, lần đầu tiên nàng có cảm giác không khí thoáng đãng. Sau khi lái xe về nhà, nàng thậm chí còn có sức nằm trong bồn tắm hưởng thụ dòng nước ấm, mà không phải là buồn ngủ tắm rửa qua loa, ngay cả tóc cũng không sấy mà lăn lên giường nằm chết luôn ở đấy.

Sau khi rửa mặt, nàng không nhận được hình ảnh chính mình trong gương. Không biết là hắn cảm thấy nàng như thế nào? Nàng biết về ngoại hình của mình không kiều diễm như La Lan, không hề đáng yêu như A Phương, không hề ngọt ngào như Nông Nông, cũng không như Uy Uy có cái lạnh lùng đầy uy nghiêm.

Khi học trung học, nàng ở trong nhóm năm người, bề ngoài bình thường, cá tính cũng không hề có gì đặc sắc, nàng thủy chung là không có gì như bốn người kia, mọi người luôn nhìn đến bốn, rồi mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nói thực ra, như vậy cũng không có gì không tốt, bởi vậy làm nàng có thời gian đi quan sát người khác, hơn nữa học được rất nhiều, cũng thấy rõ không ít chuyện. Nàng thích nhìn người, cho nên sau này mới mở tiệm cà phê...

Đưa bàn tay lên chạm gương mặt chính mình, nàng sờ khắp khuôn mặt, đánh giá. Đây là lần đầu tiên, có người cùng thói quen với nàng. Hắn nhìn thấy gì đây? Ở trong mắt hắn, nàng là đáng vẻ gì? Bà chủ tiệm cà phê? Cô gái ba mươi tuổi vẫn độc thân? Cô gái có diện mạo bình thường?

Tự cười giấu bản thân, Bạch Vân lấy khăn mặt lau tóc rồi đi ra khỏi nhà tắm. Lên lầu, nàng ngồi trước bàn trang điểm để sấy tóc, sau khi tắt đi cái đèn sáng, bật đèn ngủ, cầm lấy quyển tiểu thuyết sáng chưa đọc hết mang lên chiếc giường ấm áp, chọn lấy vị trí thoải mái, tiếp tục đọc chương tiếp theo, thẳng đến khi ngủ.

3. Chương 3

Chương 3

“Đây là Mocha, Mocha loại bỏ túi, khi uống có cảm giác nhẹ dịu, hương giống như hương rượu.”

Sau khi hắn thích ứng với việc của cửa tiệm, thừa lúc ít khách, Bạch Vân bắt đầu dạy hắn nhận biết cà phê.

“Cái này thì sao?”

“Đó là Sidamo, sản phẩm của Ethiopia.” Nàng đứng lên trên ghế nhỏ, nghĩ sẽ lấy được loại cà phê kia.

“Để tôi” Hắn đưa tay ra lấy xuống dưới.

Bạch Vân nhún vai, không hề miễn cưỡng. “Lấy luôn một loại khác đến đây đi. Anh có thể mở ra để xem, khi nào rảnh thì có thể nấu lên uống. Mỗi một loại loại cà phê đều có hương và vị khác biệt, Sidamo là cà phê cao nguyên, cà phê Độ hồng trung kia, có chứa mùi hoa, nồng độ và độ mịn cũng vừa vặn.”

Hắn nghe lời vươn tay ra lấy, cầm loại cà phê nghe được, cảm thấy các loại cũng không khác nhau lắm.

Thấy hắn đứng chau mày, nàng cười cười, “Lâu dần anh sẽ phân biệt được. Cà phê cũng giống như trà, lúc đầu nhìn thấy rất giống, sau dần cũng không thấy khác nhiều lắm, nhưng trên thực tế thì khác hoàn toàn.”

“Đúng thứ ba là Sulawesi, nó là loại cà phê nổi tiếng bàn châu trên quý, khi uống cũng giống như cà phê Indonesia, cà phê Sulawesi có được tính đa dạng, nồng đậm, hương nhẹ nhàng thâm trầm, nồng độ cực thấp, ôn nhu thông thuận, hơi có ngọt vị.” Nàng dừng một chút, lấy ra từ ngăn kéo một chiếc sổ tay ghi chép. “Cà phê có rất nhiều loại, mỗi loại tôi đều có ghi chép lại, trong quyển sổ ghi chép này ghi chú rõ đặc tính cơ bản cùng chỗ để của chúng.”

Khẩu Thiên Ngang nhận lấy quyển sổ ghi chép, khi mở ra thì thấy, khắp quyển sổ đều dày dặn chi tiết về cà phê cùng tính chất cơ bản của chúng.

Đi đến quầy, Bạch Vân sờ sờ đầu tiếp tục nói: “Trong tiệm chúng ta phương thức pha cà phê còn phân loại theo Espresso, Latte, Cappuccino, Mocha. Espresso là loại cà phê pha theo phương pháp cao áp. Loại cà phê Espresso này theo phương pháp của Italia, bởi vì cao áp làm thúc đẩy thành phần ở trong cà phê, bởi vậy khi pha cà phê phát hiện ra chất lỏng màu nâu là điều đặc biệt của cà phê.”

“Thế còn Latte?”

“Latte chính là Latte, ở Italy nghĩa của Latte chính là sữa. Cà phê Latte chính là hai phần sữa, một phần Espresso tỉ lệ trộn lại vào nhau thành một loại cà phê. Loại này là vị Latte, là hương vị người Italia yêu chuộng nhất. Cũng cùng cách nói như thế, ở Pháp Quốc, Cafeulait chính là theo nghĩa cà phê sữa.”

“Cappuccino tôi biết, Cappuccino đúng không?” hần cười nói.

“Ừm.” Nàng gật đầu, nhìn hần giở đến tờ Cappuccino, giải thích nói: “Cappuccino là một vị thầy tu Pháp phát minh, tiếng Trung có nghĩa là hoà với bột sữa. Một phần Espresso là hơn một nửa pha với sữa với bọt biển, cuối cùng pha chung với bột nhục quế và bột sôcôla, chính là một ly cappuccino. Nó hơi có chút bất đồng với cà phê, Cappuccino trước đó để đường ở trong ly, rồi sau đó có thêm Espresso, sữa cùng bọt biển.”

“Lại nói đến Mocha, một phần espresso, một phần là sôcôla, hơn nửa là sữa, nên vì thế gọi là cà phê Mocha! Khi nhấp nháp Mocha, anh có thể theo ý thích của mọi người mà cho phân lượng đường, đặc điểm chủ yếu của cà phê Mocha là việc nhấp nháp cà phê cùng vị sôcôla.”

“Oa nha.” Hần nhướn mi dương dương tự đắc, “Tôi không biết cà phê lại còn có nhiều kiến thức như vậy.”

Hần biết cách nấu cà phê, cũng không hiểu được còn chia ra làm nhiều loại như vậy, nàng nói là nàng chỉ viết những thứ chung chung mà thôi.

Nàng cười khê ra tiếng, “Kiến thức nào có nhiều đâu, ngoài phương pháp nấu cà phê, còn có phương pháp nghiền nhỏ, nghiền nhỏ còn chia ra làm nghiền nhỏ thô, nghiền nhỏ vừa, nghiền nhỏ, nghiền rất nhỏ còn có bốn loại, các loại lớn nhỏ đều không hề chung phương pháp nấu, sử dụng các dụng cụ hỗ trợ cũng không giống nhau, như là cà phê nghiền nhỏ dùng sàng lọc, nghiền nhỏ vừa dùng giấy lọc, nghiền rất nhỏ dùng phương pháp áp suất, nghiền rất nhỏ thực ra là làm mất đi vị của nó. Hạt nghiền không thể nghiền đều đều, liên quan đến mỹ vị cà phê, phẩm chất bất đồng hoàn toàn làm khác đi hương vị của nó, cho nên phải ổn định tốc độ cùng chuyển động.” Bạch Vân xoay người, chỉ vào máy xay cà phê nói: “Có điều là chúng ta dùng máy móc, cho nên không cần lo lắng vấn đề đều đều, phải chú ý là khách cần gì, rồi mới quyết định phẩm chất và phương pháp pha.”

Hần nghe mà cảm thấy sững sốt, thế này mới hiểu được tại sao khi đó nàng nói hần đừng nấu cà phê mà cứ nói là hết rồi, thì ra là vì cà phê nhỏ nhỏ cũng có học vấn to lớn.

Lật xem sổ ghi chép tràn ngập chữ, hần cười nói: “Cô có đại hoàn đan không?”

“Cái gì?” Bạch Vân sững sốt một chút.

“Cái này giống như bí kíp võ công, hơn nữa giống như ăn được đại hoàn đan vậy, cái gì cũng biết.” Hần nhếch miệng.

Giật mình một chút, nàng buồn cười nói: “Thiên hạ không hề có chuyện không hề bỏ công sức mà có thành quả, tôi đều viết mọi thứ biết được trong sổ ghi chép, anh không cần lập tức học toàn bộ, có rảnh thì lại nhìn, không hiểu thì mở miệng hỏi, tôi không mắng chửi người khác.”

“Yes sir!” Hần nâng tay hành lễ với nàng, nhìn nàng cười hỏi: “Cô có muốn xuất bản nó không?”

Bạch Vân hai tay ôm ngực, ngọt ngào cười, “Có phải như thế là làm lực tiến công cho đại hoàn đan không?”

“Như thế thì đương nhiên là tốt nhất.” Hần nhe răng cười.

Bạch Vân vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn, “Miễn, cảm ơn đề nghị của anh, tôi không có thời gian rồi, hơn nữa cũng phải xem có nơi nào đồng ý xuất bản hay không?”

“Nếu tôi tìm được nơi nào đồng ý xuất bản thì sao?” Hần cười cười hỏi.

“Như vậy liền theo ý anh.” Không để ý đến hắn nữa, Bạch Vân thuận miệng bỏ lại một câu, ngay khi điện thoại vang lên, nàng quay ra tiếp.

Nhìn thân ảnh nàng nhỏ xinh, Khấu Thiên Ngang lại liếc mắt nhìn sổ ghi chép tràn ngập chữ viết, hắn thật sự cảm thấy nàng viết rất khá, không chỉ có trật tự, hơn nữa còn dễ đọc dễ hiểu, theo phân loại cà phê, nơi sản sinh, nghiền nhỏ, cho đến đủ loại kiểu sáng khác nhau, phương pháp pha cùng dụng cụ sử dụng, đều viết rành mạch. Tùy hắn sao?

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hắn nghĩ hắn biết ai muốn có bản kí kíp võ công này.

Leng keng leng keng –

Chuông gió trên cửa rung động, một cô gái đẩy cửa vào, phía sau có một bé trai theo sau.

“Hoan nghênh quý khách.” Khấu Thiên Ngang đang pha cà phê ở quầy liền ngẩng đầu, lộ ra thói quen mỉm cười.

Cô gái chân đi giày cao gót, mặc chiếc váy ngắn màu trắng hở ngực siêu mê người, mái tóc xoăn xoã tung bông bồng trên bờ vai. Chỉ thấy nàng vừa vào cửa lại đứng ngay tại chỗ, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, đôi mắt mê người hơi hơi trợn to, đôi môi đỏ au muốn nói lại thôi, thoát nhìn như là Marilyn Monroe chạy đi sai chỗ đến Trung Quốc, chỉ là quần áo của nàng táo bạo hơn.

“Xin hỏi cô cần gì sao?”

Lời nói của hắn làm cho nàng giật mình sức tỉnh, nàng hơi nhíu mày, rồi mới xoay người nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn tên cửa hàng ở bên ngoài, rồi lại vội vàng tiêu sái tiến vào, thẳng tắp đi đến trước mặt hắn. “Anh là ai?”

Hắn nhìn phản ứng thú vị của nàng, thuận theo trả lời: “Nhân viên cửa hàng.”

Nàng nhướn mi, ngừng hai giây mới hỏi: “Bạch Vân đâu?”

“Đến lầu hai đưa cơm.”

Hắn về sau mới biết, cô gái nuôi mèo ở trên lầu tên là Âu Dương Ninh Ninh, nghề nghiệp không rõ, nghỉ ngơi không xác định, trên thực tế, nàng ngay cả ăn cơm cũng thường thường muốn Bạch Vân nhắc nhở, hắn đến đây nhiều ngày như vậy, chỉ có mỗi một buổi chiều thấy nàng đi xuống ăn... bữa sáng.

Lúc ba giờ chiều lại xuống ăn bữa sáng, cũng thật sự là đủ kỳ quái, càng quái là Bạch Vân luôn làm chân giò hun khói cùng sandwich cho nàng; hắn thấy Bạch Vân mỗi ngày đều mang đồ ăn lên cho nàng ta.

Bà chủ kỳ quái, khách kỳ quái, hắn nghĩ hắn thấy nơi này càng có thêm nhiều người kỳ quái.

“Cho ly Cappuccino.” Mỹ nữ chọn ghế ở quầy để ngồi, từ túi xách lấy ra quyển sách giáo khoa cho bé trai nói: “Cho nó một ly Côca.”

Khấu Thiên Ngang pha cà phê với động tác thuần thục, đầu tiên đưa cho người khách ly cà phê, sau đó mới đưa cốc Côca cho bé trai, lại giúp nàng làm cà phê.

Cô gái kia vắt chéo hai chân dài lại, những ngón tay thon dài gõ trên mặt quầy, đôi mắt kia như làn sương mù dày, hiện tại lại lợi hại vô cùng, không hề đánh giá hắn từ đầu đến chân.

“Anh tên gì?”

“Khấu Thiên Ngang.” Thấy nhưng không thể trách, hắn bình thản ung dung trả lời.

“La Lan.” Nàng tự nói họ tên, một đôi mắt đẹp vẫn trừng kỹ nhìn hắn.

“Xin chào.” Hấn thần sắc tự tại mặc cho nàng đánh giá, động tác trong tay vẫn không ngừng.

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi lăm.”

“Tới nơi này làm bao lâu?”

“Hai tuần lễ.”

“Có bạn gái không?”

Nàng làm như là điều tra hộ khẩu, hấn tò mò vì sao nàng làm như vậy, có điều vẫn trả lời vấn đề của nàng:

“Không hề.”

“Vợ?”

Hấn lắc đầu, như là nghĩ tới chuyện gì đó, có chút dương dương tự đắc cười tự giễu.

Nàng ngừng những đầu ngón tay đang gõ trên mặt bàn, môi đỏ mọng đột nhiên mở rộng, lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Không biết vì sao, hấn đột nhiên cảm thấy lông tơ dựng ngược cả lên.

“Có hay không có hứng thú...”

Nàng còn chưa nói hết, cửa tiệm lại bị người đẩy ra, Bạch Vân đi đến ngắt lời của nàng, “A Lan, đừng đặt ý lên người hấn.”

“Vì sao?” La Lan xoay người, nhún mày xnhing nàng, “Cậu là có gì đối với hấn?”

“Đúng thì thế nào?” Bạch Vân buồn cười nhìn bạn tốt, nói giỡn.

Hấn nhìn ra được, cô gái yêu kiều kia hoảng sợ, hiển nhiên là không nghĩ đến chuyện đấy. Tuy rằng biết Bạch Vân không phải có ý này, có điều đối thoại của hai nàng vẫn làm hấn cảm thấy vui vẻ mà nhếch miệng cười.

“Thật hay giả?” La Lan trừng lớn mắt, “Cậu nuôi tiểu bạch kiểm?”

Trời ạ, thật sự là ăn xong nàng! Bạch Vân tiến đến quây, nhin xuống việc phụt cười tại chỗ, nhìn La Lan nói: “Hấn sao giống tiểu bạch kiểm?”

“Ách...” La Lan nhìn nhìn lại người đàn ông cao trắng kia, nhất thời có chút ngậm miệng.

Hấn xác thực một chút cũng không giống tiểu bạch kiểm, trên thực tế màu da của hấn vẫn là màu da khỏe mạnh, màu đồng, khô ngô cùng dáng vóc cao ráo đứng với Bạch Vân chỉ có một mét năm thì lại càng có vẻ cao lớn hơn, mặt đầy râu chỉ làm hấn có thêm vẻ uy hiếp mà thôi. Không, hấn một chút cũng không giống tiểu bạch kiểm, nói là giống hải tặc cũng không kém nhiều lắm.

“Cà phê của cô.” Khấu Thiên Ngang đổ cà phê vào ly, tuy rằng bị người ta nói thành tiểu bạch kiểm, hấn vẫn thần sắc tự nhiên đưa cà phê tới trước mặt La Lan.

Nhìn đầy mắt của Khấu Thiên Ngang mang ý cười, La Lan mặt cười không khó che được nét đỏ.

Bạch Vân cười khê ra tiếng, nói sang chuyện khác: “Hôm nay rảnh thế nào lại đến được đây, Triệu Tử Long đâu?”

“Hấn ở nhà dọn dẹp, tớ đón tiểu quý tan học, tiện đường đi qua, muốn nói thật lâu không gặp, muốn ăn một phần, thuận tiện mang về cho Tử Long.” La Lan dựa vào quầy, lật xem menu, hỏi: “Hôm nay cơm có cái gì?”

Bạch Vân nhìn Khấu Thiên Ngang liếc mắt một cái, hấn cười cười mở miệng: “Mướp đắng ngư nạm bảo.”

“Mướp đắng? Ách... tôi không cần!” Bé trai ở bên luôn giữ vẻ trầm mặc liền phá vỡ sự yên lặng, vẻ mặt chán ghét làm ra bộ dạng nôn mửa.

“Triệu Tử Lân! Ăn dần rồi quen, còn dám kén chọn!” La Lan xoa đầu, trừng mắt nhìn nó rồi mới quay đầu nhìn Khấu Thiên Ngang nói: “Đừng để ý tiểu quý này. Cho hai phần, một phần nữa mang về?”

Triệu Tử Lâm không dám phản đối, có điều vẫn không nhin được miếng mào.

“Sẽ không đáng.” Bạch Vân vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, an ủi nó.

“Đã gọi là mướp đắng làm sao mà không đáng.” Nó cúi đầu, âm thanh lẩm bẫm từ quày đến bàn gỗ; đến khi đưa đồ ăn lên miệng, nó vẫn ngoan ngoãn ăn, rồi kinh ngạc phát hiện, mướp đắng thật không quá đáng.

“Không đáng chứ?” Bạch Vân cười hỏi.

Nó chần chờ một chút, mới then thùng gật gật đầu.

“Thật nha.” La Lan ăn một miếng, tò mò hỏi: “Cậu làm như thế nào?”

“Không phải là tó làm.” – Bạch Vân cười cười, chĩa chĩa Khẩu Thiên Ngang, “Là do hần nấu.”

La Lan sững sốt một chút, “Hần...”

“Con gấu kia?” Triệu Tử Lâm khả ái gọi.

“Phốc... oa ha ha ha...” La Lan phun cười ra tiếng.

Bạch Vân cười có điểm thanh tú, vì bận tâm mặt mũi của Khẩu Thiên Ngang, chỉ là che miệng quay mặt đi, lại còn nghe được La Lan vừa cười vừa giáo huấn tiếm bất điểm. “Chắc, không lẽ phép, sao có thể nói người ta là gấu. Tuy rằng bộ dạng hần xác thực rất giống, con cũng không thể trước mặt người ta nói người ta là gấu, biết không?”

Nghe vậy, Bạch Vân nhin không được liếc Khẩu Thiên Ngang một cái, chỉ thấy hần vẻ mặt dờ khóc dờ cười nhìn nàng.

Nhìn hần đáng thương, nàng bất giác đưa tay vỗ vỗ cánh tay hần, mở miệng nói: “Hãy nín bi thương.”

Hần biểu tình quái dị, cười khổ ra tiếng, “Cám ơn.... cô đã... ách... là an ủi của cô.”

Dáng vẻ vô tội của hần làm cho nàng cuối cùng không nhin được cùng La Lan và Triệu Tử Lâm cười đến ôm chặt thắt lưng.

Nhìn bọn họ cười đến ngã trái ngã phải, Khẩu Thiên Ngang sờ sờ râu, nghi ngờ chính mình có phải nhin thật sự giống như gấu không.

La Lan thật vất vả để nhin cười, vẻ mặt thật có lỗi nhin hần nói: “Thật ngại, đứa nhỏ này của tôi thật sự là không cố ý, chính là ngoại hình của anh thoát nhin... ách, anh có biết, rất khó để cho người khác không liên tưởng đến.”

“Không sao.” Hần mỉm cười, “Hình như tôi nhớ là cũng đã lâu lắm rồi mình không hề cạo râu.”

“Mướp đắng này thật sự rất ngon, anh đã làm thế nào vậy?” Lại gấp miếng mướp đắng ngon cho vào miệng, La Lan hưng trí bùng bùng hỏi.

“Dùng muối chà qua mướp đắng, tôi nhúng qua nước nóng trước, như thế sẽ không đắng.”

“Thế còn măng?”

“Cho măng sẽ không đắng, ngoài việc dùng chọn loại có đầu nhọn ra, nhất là khi mua tươi phải nấu với nước ngay, hơn nữa khi nước lạnh lập tức mang ra nấu, măng tốt nhất là nấu rồi để tủ lạnh bảo quản, tiện khi nào lấy ra để sử dụng.”

Oa, này người đàn ông thật đúng là biết nhiều thứ.

La Lan nghe sững sốt, bắt đầu hỏi, “Anh có biết cách phòng trừ sâu gạo không?”

“Lấy băng, hoặc là lấy một ít tỏi đã nẩy mầm, lủ sâu gạo không thích mùi này.”

La Lan vẻ mặt đại ra tròng hần, rồi mới quay đầu nhin Bạch Vân, kinh ngạc hỏi: “Cậu làm thế nào tìm được người này?”

Liếc Khẩu Thiên Ngang một cái, khoe miệng Bạch Vân nhin cười, sờ sờ qua khuôn mặt, “Trên thực tế, là hần tự tìm tới tận cửa. Hơn nữa hần không chỉ biết nấu cơm, còn có thể sửa sà nhà, đổi bóng đèn, sửa

vòi ống nước.” Nàng vươn ngón tay ngọc ngà chỉ chỉ cửa sổ, còn không quên hỏi đương sự: “Tôi có nói sai không?”

“Không hề.” Khấu Thiên Ngang buông thông hai tay quay lại quầy, thở dài, nhận mệnh để các nàng trêu chọc.

“Jake, thật sự là rất thần kì.” La Lan khoa trương cười nói.

Bạch Vân đưa tay vỗ vỗ nàng, trả lời: “Jenny phạt, cậu nhất định không tin những gì cậu thấy đi? Nhưng nó chính là sự thật.”

“Cô còn được gọi là Jake?” Khấu Thiên Ngang ngạc nhiên nhìn Bạch Vân hỏi.

“Phốc—” Lúc này Triệu Tử Lân không chỉ phun cười mà là cười sặc sụa.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha —” La Lan ngồi thụp xuống bàn cười như điên.

Nhìn phản ứng của hai người, hần dùng đầu gối cũng biết mình đã nói sai.

Bạch Vân đồng tình nhìn hần, cười nói: “Anh không xem tivi sao?”

Hần giật nhẹ khóe miệng, có chút xấu hổ nói: “Tôi rất ít khi xem tivi.”

Thì ra hần còn không biết chuyện gì, không biết vì sao, điểm ấy làm cho nàng không hiểu sao lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bạch Vân buồn cười giải thích nói: “Jake và Jenny phạt là kênh truyền hình mua sắm, bởi vì từ ngữ khoa trương mà trở nên nổi tiếng.”

“Thì ra là thế.” Hần ha ha nở nụ cười, tự giễu lắc lắc đầu.

Trong tiệm lại có khách đến, hai người trở lại làm việc, có khi nào rảnh rồi, La Lan cùng Triệu Tử Lân đều đã ăn xong mướt đấng ngư nạm bảo.

Bạch Vân pha cốc cà phê, rồi làm thêm cốc trà sữa, lại mang cả món điểm tâm ngọt ra cùng lúc.

“Đây là gì? Thơm quá.” Nhìn người cầm bánh ngọt mà thèm nhỏ dãi, hai mắt La Lan sáng lên.

“Bánh ngọt táo.”

Ăn một ngụm, La Lan chắc lưỡi nói: “Oa, thật không tệ! Có đồ ăn ngon lại có điểm tâm ngọt ngon miệng, hai người hợp tác quả thực chính là thiên hạ vô địch! Cam đoan kiếm tiền!”

“Cảm tạ.” Bạch Vân cười cười.

La Lan lại ăn miếng bánh ngọt, cảm thấy mỹ mãn nói: “Tớ thấy sau này tớ cũng không cần bật bếp, đều đến nơi này của cậu ăn đi.”

“Cậu biết là tớ sẽ không phản đối mà.” Bạch Vân xem thường, cười yếu ớt nói: “Có điều cậu không biết nhà cậu có chút xa sao? Chạy từ nơi xa đến ăn cơm của tớ, có vẻ không thực tế?”

“Nói vậy cũng đúng.” La Lan chống cằm, nhìn nàng, khóe miệng mỉm cười, “Bằng không thể này đi, cậu chuyển địa điểm bán hàng đi?”

“Thần kinh.” Vừa bực mình vừa buồn cười liếc mắt nhìn nàng một cái, Bạch Vân định cầm khay xoay người.

“Đợi chút, đợi chút !” La Lan vội giữ chặt nàng.

“Sao?”

“Nghe tớ nói, Bạch Vân...” La Lan ngoắc ngoắc ngón tay với nàng, ý bảo nàng cúi xuống, hai mắt lại nhìn con gấu lớn ở quầy, cười đến thực ái muội hỏi: “Nói thật, cậu thật sự thích hần? Muốn tớ giúp không?”

Bạch Vân sững sốt một chút, nhìn nàng giống như nhìn quái vật.

“Này, nói chuyện đi? Cậu thành ngốc rồi hả?”

“Khụ à ừm...” Bạch Vân thanh hắng cổ giọng, biểu tình quái dị nói: “Cám ơn ý tốt của cậu, có điều tớ nghĩ... Hần là không cần.”

“Hắn là...?” La Lan nhú mày.

Bạch Vân mỉm cười, cảnh cáo nàng nói: “A Lan, đừng làm tớ phải cho cậu vào danh sách sổ đen cấm qua lại đây.”

Nhìn nàng ngoài cười nhưng trong không cười, La Lan lập tức biết là nàng nói thật, lập tức dừng hành động trêu chọc hồ nháo, giơ hai tay lên đầu làm dáng vẻ đầu hàng. “Ok,ok, không chơi, không chơi, tớ còn nghĩ đến chỗ cậu để ăn cơm.”

Bạch Vân cười đến ngọt ngào, lại lần nữa cầm khay xoay người ứng phó những người khách khác.

Sắc trời dần tối. Vào đêm, trong thành phố, đèn rực rỡ mới lên.

Ngoài cửa sổ thủy tinh hàng xe tan tằm nhanh chóng càng ngày càng đông, mọi người đi qua đi lại trông như cả một biển người, ngẫu nhiên họ lại cùng dừng bước, cùng liếc mắt nhìn ánh sáng ầm ập hắt ra từ tiệm cà phê, rồi lại tiếp tục bước đi, có người lại bị sự yên tĩnh hấp dẫn này dẫn vào cửa.

La Lan cơm nước xong liền mang Triệu Tử Lâm về nhà. Sau thời gian ăn cơm, Bạch Vân đã pha cà phê, lại ngồi ở quầy đọc tiểu thuyết.

“Cô thật thích xem tiểu thuyết.”

“Ừm.” Nàng không ngẩng đầu, chỉ lên tiếng.

“Hay lắm sao?”

“Ừm.”

“Trong đó nói về điều gì thế?”

“Ừm.”

Hắn nhú mày, bắt đầu nghi ngờ là nàng đang ứng phó hắn, cho nên khi mở miệng hỏi tiếp, lại hỏi:

“Tặng tiền lương cho tôi được không?”

“Ừm.”

Hắn mở lớn mắt nhìn nàng, không nhịn được lại mở miệng:

“Bà chủ, phòng bếp cháy?”

“Ừm.”

“Cô có thật sự đang nghe tôi nói không?”

“Ừm.” Nàng lúc này không chỉ lên tiếng, còn gật gật đầu.

“Dáng vẻ của tôi rất tuần tú, phải không?”

“Ừm.”

Bạch Vân tựa như núi không chuyển động kia vẫn đang cúi thấp đầu vào tiểu thuyết, hắn không nhịn được nở nụ cười, rõ ràng cũng ngồi xuống, nhìn xung quanh trong tiệm vẫn đang yên nhàn, tiếp tục nói: “Tôi cũng biết tôi rất suất.”

“Ừm.”

Tự nhiên nhớ tới lời nói của các nàng: Jake, thật là rất thần kỳ!

Hắn lắc đầu, không tiếng động cười khế.

Cửa tiệm có người đẩy ra, hắn đứng dậy, thấy một vị tiểu thư mặt trẻ con tiến vào, nàng nhìn thấy hắn hoảng sợ, cả người lập tức dừng lại, rồi lại có vẻ bối rối nhìn hắn, lại nhìn ra bên ngoài cửa, như là không thể quyết định là muốn lùi lại hay tiếp tục tiến lên.

Nghĩ lại là bạn của nàng, hắn có ý mỉm cười, “Cô không đi nhầm đâu.”

“Ách.” Tiểu thư mặt trẻ con há miệng thở dốc, hơi hơi ngạc nhiên hỏi: “Tiệm cà phê của Bạch Vân phải không?”

Hắn gật đầu, “Tiệm cà phê của Bạch Vân.”

“Tôi... tôi tìm Bạch Vân.” Nàng xấu hổ cười nói.

“Ồ trong này.” hắn chìa chìa vào người đang cúi đầu vào tiểu thuyết sau quầy, làm cho người ở ngoài quầy không thể nhìn thấy nàng. “Cô ấy đang đọc tiểu thuyết, tuy rằng tôi thấy cô ấy có vẻ như bị trúng tà.”

“Nha, thì ra là thế.” Tiểu thư mặt trẻ con đứng ngó ra chỗ quầy, nghiêng nửa người ngó vào, thấy Bạch Vân ở sau quầy, bật cười, ngẩng đầu nháy mắt với hắn mấy cái nói: “Yên tâm, mỗi lần cô ấy vừa thấy tiểu thuyết sẽ như vậy, trời sập xuống, cô ấy cũng không biết. Anh biết chứ, như câu nói kia là núi có ngã xuống cũng không thay đổi sắc mặt.”

“Là núi có đổ mặt cũng không biến sắc.” Hắn cười sửa chữa.

“Đúng đúng, chính là câu này.” Nàng ngồi thẳng xuống, vui vẻ phất phất tay với hắn, “Hi! Xin chào! Tôi muốn một phần kem chuối. Đúng rồi, tôi là bạn học thời trung học của Bạch Vân, tôi là Chung Thực Phương, anh có thể gọi tôi là A Phương.”

“Tôi là Khấu Thiên Ngang, nếu cô muốn, có thể gọi tôi Khấu tử.” Hắn lấy cái cốc thủy tinh, mở tủ lạnh ra, lấy hai quả cầu kem, bóc vỏ chuối cắt để lên trên.

“Nút thắt? Ha ha được.” A Phương ha ha cười, đôi mắt thật to cười thành một đường.

Biết nàng hiểu lầm, hắn dừng lại việc làm kem sữa chuối, lấy tờ giấy ghi chép, viết ra đưa cho nàng nàng xem. “Không phải nút thắt quần áo, mà là chữ Khấu này.”

“Ai nha, thì ra là cường đạo thảo khấu.” A Phương hai tay phủng mặt, gật gật đầu nói: “Được, sao này tôi sẽ gọi anh là Khấu tử.”

Cường đạo? Hắn nghe vậy lại lần nữa cười khở, bạn của nàng hiển nhiên mặc kệ đáng vẻ đẹp hay không thì cái mồm vẫn như vậy, xem ra hắn chỉ có nhận mệnh.

Bạch Vân đột nhiên nở nụ cười, hắn quay đầu lại, đã thấy nàng cúi đầu tiểu thuyết xem như trước.

“Có lẽ là đọc đến đoạn buồn cười.” Giống như là nói một bí mật lớn, A Phương cúi người nho nhỏ giọng: “Tôi nói cho anh nha, lúc cô ấy ở trường lại càng đáng sợ, không chỉ đang ngồi một mình mà cười rộ lên, có đôi khi còn một mình lầu bà lầu bầu.”

“Thật hay giả?” Hắn có chút ngạc nhiên, xoay người lấy anh đào từ trong ngăn lạnh, đặt hai quả anh đào lên trên kem.

“Đương nhiên là thật, lắm bầm lầu bầu như tiểu case a.” A Phương ha ha nở nụ cười, “Khi cô ấy xem đến mê mẩn cả người, anh dù thế nào cũng đừng nói chuyện với cô ấy, hơn nữa nếu nói chuyện với cô ấy, cô ấy còn có thể lên tiếng trả lời, nếu anh cho là cô ấy có thể nghe được, mà cứ nói thao thao bất tuyệt, kết quả là cô ấy không nghe lọt gì cả, không biết có bao nhiêu nam sinh muốn theo đuổi cô ấy vì thế mà bị leo cây.”

“Leo cây? Vì sao?” Ngắm ngắm kem ở trên mặt bàn, hắn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

A, đúng rồi, là cái đó.

Đột nhiên nhớ tới, hắn xoay người lập tức lật sôcôla, vì kem sữa chuối nhất định phải có thêm sôcôla, lại giúp nó dính vào thêm một cái ô nhỏ, mới vừa lòng đưa cốc sữa kem chuối cho A Phương.

A phương vui vẻ nhận, vừa ăn vừa nói: “Bởi vì cái cô nàng ngu ngốc này suốt ngày đều mang theo tiểu thuyết bên người, anh có biết, khi Bạch Vân cúi đầu vào xem, tựa như cô gái ôn nhu hiền thực lại hiền lành ngoan ngoãn, cho nên những người đàn ông kia mới quyết định theo đuổi cô ấy, ai cũng cho rằng cô ấy thật sự trả lời họ, kỳ thật căn bản cô ấy cũng không nghe thấy họ nói gì, đương nhiên là bị cô ấy cho leo cây.”

Cười khanh khách liếm liếm thìa kem, A Phương ăn liên tục lại giờ giờ cái thìa, chỉ điểm nói: “Cho nên, khi đó anh đừng nói chuyện với cô ấy, nhớ rõ nhất định phải chọn thời điểm trên tay cô ấy không có quyển tiểu thuyết nào, bằng không nhất định phải nhớ lấy bằng được cuốn tiểu thuyết trên tay cô ấy.

Đấy không gọi là trúng tà thì gọi là gì?

Khẩu Thiên Ngang nghe có chút đại ra, liếc mắt nhìn cô gái nhỏ vẫn mê đại đọc tiểu thuyết, hần bắt đầu tò mò rất cuộc những hàng chữ kia có cái gì lại khiến nàng mê mẩn đến vậy.

4. Chương 4

Chương 4

Đến tháng ba, xuân về hoa nở.

Trên lối đi bộ xung quanh cây cổ thụ đã có chồi nảy mầm, mèo trên lầu hai ba ngày liền chuồn êm xuống dưới lắc lư, chủ hàng hoa cách vách vẫn như cũ, nhân viên công ty bên cạnh vẫn đúng giờ báo cơm trưa; gần đây, số lượng khách có xu hướng tăng lên.

Về điểm này, nàng cũng không thấy kinh ngạc lắm, bởi vì tay nghề của hần tốt, mọi người cũng dần dần truyền nhau. Có điều khách hôm nay là những nhân viên làm việc xung quanh đây.

“Sao lại thế này?” Nhìn những người khách liên tục vào, Bạch Vân tò mò hỏi.

“Nghe nói gần đây có triển lãm.” Hần quay lại quầy lấy cà phê đưa cho nàng. “Bàn ba người đằng kia muốn hai Latte, một ly Mocha.”

Nàng sẵn sàng làm việc, nhưng vẫn có chút không ứng phó nổi. Kết quả là hết nguyên một ngày, hai người làm việc ngập đầu, cơ hồ ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Thật vất vả đợi đến buổi tối, mãi tới hơn chín giờ, khách mới ít đi, còn lại vài người, nàng mới có cách thở ra hơi.

“Cô có khoẻ không?” Hần thu dọn xong một bàn mà khách vừa tính tiền.

“Hử?” Bạch Vân rửa cái ly thủy tinh, kỳ quái liếc hần một cái.

“Sắc mặt của cô không tốt lắm.”

“Chỉ là có chút nóng.” Nàng khẽ mỉm cười, “Chắc là do lúc nãy có nhiều khách quá.”

Mặc dù có chút nghi ngờ, hần vẫn tiếp nhận lời giải thích của nàng, trở lại tiếp tục làm việc, nhưng không quá hai phút, khi nàng muốn đặt ly thủy tinh lên giá, đột nhiên trước mắt tối sầm, cả người liền đổ về phía sau, thiếu chút nữa là va vào tủ bát đĩa.

“Bạch Vân?” Hần hoảng sợ, nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Không.... tôi không sao... chỉ là có chút nóng quá thôi.” Chính nàng cũng hoảng sợ, tưởng bản thân có thể đứng thẳng dậy nhưng cả người lại lập tức mềm nhũn. “Điều hoà hỏng rồi sao?”

Điều hoà hỏng rồi?

Hần ngẩn ra, thấy nàng coi thường tình huống trước mắt này, đưa tay sờ lên trên trán nàng, vừa sờ, thiếu chút nữa bật thốt khỏi miệng một câu thô tục. Bình thường thấy nàng rất thông minh, sao bây giờ lại biến thành ngu ngốc trì độn?

Hần cầm lấy chìa khoá xe của nàng, vòng tay ôm lấy người nàng, có chút cảm tức chính mình sai lại không chịu chú ý như trước.

“Này, anh đang làm gì đấy?” Bạch Vân sững sốt, thấy hần ôm mình bẻ ra khỏi quầy, liền kéo vạt áo hần, nói: “Để tôi xuống! Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Bệnh viện.” Giọng nói của hắn mang theo tức giận, hướng đến cửa.

“Bệnh viện?”

Thấy vẻ mặt nàng mờ mịt, cuối cùng hắn không nhịn được mắng một câu: “Ngốc, cô đang phát sốt!”

“Phát sốt?” Không phải do điều hoà hỏng sao? Nàng trừng mắt nhìn, lập tức có phản ứng, có điều, là thấy khách trong tiệm đang nhìn nàng và hắn có hành động kỳ quái, vô thức chụp lấy bả vai của hắn, muốn hắn dừng lại: “Không được, trong tiệm còn có khách...”

Hắn dừng bước, ánh mắt hung ác trừng nàng, nàng nhìn hắn cảm thấy có chút run rẩy, không tự giác dừng lại việc phản đối, rồi thấy hắn hung ác lộ ra nụ cười, cực kỳ lễ phép nói với khách trong quán: “Thật có lỗi, bốn tiệm hôm nay đóng cửa trước thời gian quy định.”

Hắn còn chưa nói xong, trong tiệm còn lại ba bốn vị khách tự giác đứng dậy tính tiền.

“Không cần, coi như là tôi mời mọi người.” Miệng hắn vẫn mang nụ cười nhưng sắc mặt lại không hề có ý cười.

Những người khách cao hứng mừng rỡ, lập tức bước đi không thấy bóng người.

“Này, anh...”

Bạch Vân phản đối, lại bị hắn ném một câu: “Cô có thể trừ vào tiền lương của tôi.”

Hắn vẻ mặt không thèm quan tâm vừa nói vừa ôm nàng ra khỏi cửa, đẩy nàng vào trong xe đáng rùa vàng, không cho phép nàng có cơ hội nói chuyện, rồi quay lại trong tiệm lấy túi da của nàng, sau đó mới kéo cửa sắt xuống, lại lên xe đưa nàng đi bệnh viện.

Nàng không biết nên có cảm giác gì. Tức giận? Xấu hổ? Vô cùng xấu hổ?

Liếc mắt nhìn hình dáng người đàn ông khổng lồ ngồi trên xe, nàng vẫn không biết mình nên phản ứng như thế nào mới là bình thường. Rất ít trường hợp bị người ta ép buộc trong trạng thái này, đầu óc vẫn có chút mờ mịt, nàng cứ như vậy bị hắn cưỡng ép mang đi bệnh viện, sau đó lại bị hắn nhét vào xe đưa về nhà. Có lẽ nàng hắn là nên phản kháng một chút, như là nói nàng không hề có việc gì cả, có thể tự lái xe về nhà, hay linh tinh gì đấy... Có điều là trước đó nàng nói không có việc gì liên ngất xỉu, có lẽ hắn sẽ không tin tưởng, hơn nữa đầu nàng còn có chút mê man... tuy rằng nàng có chút nghi ngờ mê man này là do đông khách nên vậy, mà không phải do nàng phát sốt, cho nên hắn liền tiếp tục giữ vẻ trầm mặc.

Nàng thật sự phát sốt sao? Tựa trán vào cửa kính của xe, nàng nghĩ... nếu y tá nói như vậy, bác sĩ nói như vậy, hơn nữa cái cảm giác lạnh lẽo từ cửa kính xe lại làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái... cho nên, có lẽ là như vậy...

Trời mưa, khiến những giọt mưa rơi trên cửa kính. Lúc này ở bệnh viện nàng đã vào toilet tháo kính áp tròng, nhìn cái gì cũng không rõ ràng, nàng thở ra một hơi, hơi thở nóng làm lan trên cửa kính một màu trắng xám, nhìn từ bên ngoài lại có cảm giác một mảng mệnh mông.

Radio truyền ra một ca khúc trữ tình đang được ưa thích, nàng đã từng nghe, nhưng lại không nghĩ ra được là ai hát. Là ai đây?

Mí mắt dần dần có cảm giác nặng nề, tiếng mưa rơi hoà vào giai điệu của bài hát, trên đường có một màu hồng phảng phất, từ tủ kính trong cửa tiệm vào tháng cuối xuân, nhưng ma-nơ-canh tựa hồ như đang nhảy lên theo những giọt mưa xuân. Nàng vì nghĩ đến cảnh tượng đó mà khóa miệng mỉm cười, ý thức dần dần mơ hồ, nàng biết đó là giả. Đang nằm mơ sao? Có lẽ là vậy?

“Bạch Vân, đến rồi.”

Dừng xe, hắn quay người lại gọi tên nàng, lại phát hiện nàng đang tựa đầu vào cửa kính ngủ thiếp đi.

“Bạch Vân?” Hắn thử lại gọi một lần.

“Hử?” Nàng chỉ hơi hơi lên tiếng, hai mắt cũng không hề động.

“Đến nhà cô rồi.” Hắn nói.

“Ừm.” Nàng lại lên tiếng, có điều ý thức vẫn không thanh tỉnh.

Hắn buồn cười nhìn nàng, lại nhìn nhìn toà nhà lớn kia, khe thở dài, nhận mệnh thu dọn những thứ cần mang, xác nhận địa chỉ nhà nàng, liền xuống xe rồi mở cửa sau, đúng lúc đỡ lấy cô gái ngủ gục suýt nữa ngã xuống, thật cẩn thận ôm lấy nàng, dùng chân đóng lại cửa xe, dùng tay bấm nút trên điều khiển từ xa. Xe bíp bíp hai tiếng, rồi mới khôi phục im lặng.

Bầu trời đêm vẫn phẳng phất mưa phùn, Bạch Vân vẫn không tỉnh, hắn ôm nàng chân bước nhanh vào đại sảnh, quản lý thay hắn mở cửa, tò mò đứng ở cửa hỏi: “Cô Bạch làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là bị sốt, uống thuốc rồi nên đang ngủ.”

“À.” Quản lý đi theo hắn đến thang máy, tốt bụng giúp hắn bấm nút thang máy. “Thời tiết gần đây không ổn định, khiến nhiều người vì thế mà sinh bệnh.”

Hắn mỉm cười, “Đúng vậy.”

Cửa thang máy mở, hắn ôm nàng đi vào, quản lý lại tốt bụng giúp hắn bấm tầng nhà nàng.

“Cám ơn.” Hắn lên tiếng cảm tạ.

“Đừng khách khí.” Quản lý cười cười, sau khi thang máy đi lên, hắn mới nhớ đến việc lưu lại giấy tờ của người dân ông kia.

Quên đi, hắn thấy chắc là bạn trai của Bạch Vân. Nhìn thang máy, quản lý sờ sờ đầu, ách xì 1 cái, trở về vị trí. Ai, đêm dài cứ từ từ a...

Trong tay đang ôm một cô gái mà còn phải lấy chìa khoá để mở cửa, thật sự là có chút hơi khó khăn, may mà nàng không tính là quá nặng, hắn thử ba lần là có thể mở cửa. Hắn đoán xem công tắc đèn ở đâu, khi đèn sáng ngời, lại làm cho hắn sưng sốt một chút.

Nhà nàng là nhà dạng trung, phòng khách chắc là rộng hai bốn mét, cái này thì không có gì là kì quái, làm cho hắn sưng sốt chính là cái tủ sách cao đến tận trần nhà, hơn nữa giá sách kia lại là hai tầng.

Đang lúc hắn nghi ngờ nàng làm thế nào lấy được sách trên giá kia, hắn nhìn đến một góc thấy cầu thang chuyên dụng mà chỉ có ở thư viện. Giá sách hơn một nửa là loại tiểu thuyết mà nàng yêu thích, xem ra nàng không chỉ yêu thích đọc, mà còn sưu tầm nữa. Trên đời này thật đúng là người thế nào cũng có.

Hắn cười lắc đầu, ôm nàng đi qua phòng khách, hắn đi lên cầu thang thì thấy có hai phòng, hắn nhìn cầu thang làm từ gỗ, lại nhìn vào hai căn phòng, quyết định nàng hẳn là ngủ ở căn phòng lầu trên. Hắn ôm nàng đi lên trên, quả nhiên nhìn thấy trong phòng có một giường và những thiết bị cần thiết. Trang trí cũng không tệ, sàn gỗ kéo dài hết khắp căn phòng, còn có một bức tranh về bờ biển.

Ôm nàng đặt xuống giường, hắn xuống lầu lấy từ phòng tắm một chiếc khăn mặt ướt, lại trở lên lầu, lau qua một lượt khuôn mặt với mái tóc dài của nàng.

Hắn giúp nàng cởi bỏ cột tóc đuôi ngựa, nàng mở mắt ra, mơ hồ lẩm bẩm nói: “Cám ơn...”

Hắn sưng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, nàng lại tiếp tục mê man.

Thấy nàng như vậy, hắn nghi ngờ nàng có thể làm theo lời bác sĩ dặn dò, sẽ uống thuốc bốn giờ một lần, có lẽ hắn nên lấy điện thoại của nàng ra xem, gọi điện tìm bạn của nàng đến để chăm sóc nàng.

Ngồi khoanh chân trên sàn gỗ, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng vì bị phát sốt của cô gái kia, không nhịn được đưa tay gạt bỏ mái tóc của nàng, nhẹ nhàng chạm vào cái trán nóng của nàng. Cô gái này.

Vừa bực mình vừa buồn cười thở dài, hắn từng thấy rất nhiều người hết sức vì công việc mà tự làm mệt mỏi bản thân, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy có người bị sốt đến hơn bốn mươi độ mà bản thân vẫn không phát hiện ra. Đột nhiên, hắn nhận ra hắn không có thể yên tâm trao nàng cho người khác, rồi chính mình lại về ngủ, cho dù hắn có về cũng không ngủ được, rõ ràng là hắn không để tâm không được.

Giúp nàng đắp chăn lên người, hắn đứng dậy lau khô tóc của mình rồi đi xuống lầu vào bếp tìm nước uống. Vừa rồi vào cửa không chú ý, bây giờ đứng uống nước, hắn mới phát hiện nhà nàng có vẻ lớn. Ba phòng thì có hai phòng ngủ, thoạt nhìn thật sự không giống như là chỉ có một người ở. Có bạn trai sao?

Hắn hơi hơi nhăn lại lông mày, đáy lòng lẩm bầm. Hắn là không phải, hắn làm việc trong tiệm của nàng một tháng, cũng không thấy người đàn ông nào thoát nhìn có quan hệ thân mật với nàng. Có điều cho dù nàng có bạn trai cũng không liên quan đến hắn chứ?

Khẽ cười hai tiếng, áp xuống cái cảm giác kỳ lạ kia ở trong lòng, hắn lấy từ trong túi của nàng ra một ít thuốc, rót một cốc nước sôi mang lên lầu cho nàng, lúc muốn gọi nàng dậy uống thuốc, mới nhớ ra hôm nay nàng tựa hồ chưa ăn gì, lại trở về phòng bếp. Hắn mở tủ lạnh trông thật lớn kia, bên trong cơ hồ trống rỗng, chỉ có vài chai rượu mai, một chai côca, còn có một viên kẹo, ngăn đông lạnh thì chỉ có duy nhất một hộp kem “Haagen-Dazs”.

Tìm nửa ngày ở các ngăn tủ phòng bếp, hắn chỉ phát hiện một bát mì ăn liền, hơn nữa mì ăn liền kia lại còn quá hạn sử dụng. Khó trách nàng gầy như vậy, nàng chưa khi nào ăn sáng ở tiệm, hắn còn tưởng nàng đã ăn ở nhà, nhìn dáng vẻ phòng bếp như thế này, tám chín phần mười là không có gì. Trời ơi, nhà nàng thậm chí chỉ một chút cũng không có! Dù thế nào, trong nhà người bình thường hắn là luôn dự trữ đồ ăn sáng và đồ ăn đêm đi? Bình thường nàng cũng không đói sao?

Nhiều mày, hắn cầm chìa khoá, quyết định đi xuống cửa hàng tiện lợi mở hai tư hai tư gần đây mua một số thứ về, vừa ra đến trước cửa, lại có chút lo lắng tiêu sái đi lên. Nàng ngủ thực sự ngoan, ngay cả xoay người cũng không. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ra khỏi cửa xuống lầu đi mua đồ ăn.

Nửa đêm tỉnh lại, đầu vẫn hỗn loạn. Bạch Vân đứng dậy đi xuống phòng bếp để lấy nước uống, lại bị vấp vào một cái gì đó.

“A! Shit! Cái gì vậy?” Đứng thẳng dậy, nàng ấn nút mở chiếc đèn nhỏ trên bàn trà, chỉ nhìn thấy môi đôi chân dài trên sofa.

Nàng ngậy người một chút, tầm mắt cứ thế dần hướng lên, liền thấy tên đang nằm ngủ trên sofa.

À, đúng rồi, nàng phát sốt. Đầu mơ hồ nặng nhọc nhớ ra hắn đưa nàng về nhà, hình như có nấu một vài thứ cho nàng ăn.. Nàng có chút dại ra nhìn hắn, quyết định vẫn là đi uống nước trước nói sau.

Ở trên bàn phòng bếp vẫn đặt một bát cháo, chứng thực nàng không hắn là không nhớ. Cầm cốc nước sôi, nàng trở về phòng khách, hắn vẫn nằm trên ghế sofa, nàng vừa uống nước vừa nhìn hắn, cảm giác có chút là lạ.

Từ vài năm trước, sau khi nàng mua căn hộ này, chưa từng có người đàn ông nào vào trong nhà, càng miễn bàn lớn như vậy lạt lạt nằm ở trên sofa ngủ. Hai tay cầm cốc nước, nàng uống từng ngụm nước ấm, một đôi mắt không tự chủ được nhìn hắn.

Nói thật ra, người đàn ông này thật sự không phải to lớn bình thường, nàng có chút lo lắng sofa của nàng sẽ bị hắn làm sụp. Có điều, nàng vốn nghĩ hắn đưa nàng về nhà xong đi rồi, không ngờ hắn còn ở lại.

Vô thức ngồi xổm xuống, nàng tò mò ngồi bên người hắn nhìn vào mặt hắn. Người đàn ông kỳ lạ.

Nàng rõ ràng có phòng cho khách, giường tốt không ngủ, người này lại chạy tới phòng khách ngủ sofa, cũng không lấy chăn ra để đắp, thế mà lại đang ngáy; âm thanh không lớn, nhưng vẫn có. Nhịn xuống việc giúp hắn chỉnh lại tư thế, nàng lo lắng có nên vào phòng lấy chăn đắp cho hắn không, ai ngờ lại hắt xì một cái, nàng nhanh tay che kín miệng.

Hắn không tỉnh. Bạch Vân nhẹ nhàng thở ra, duỗi thẳng chân đứng dậy, phía sau lại thành linh truyền đến tiếng đồng hồ báo thức, nàng hoảng sợ, xoay người sang chỗ khác, mới phát hiện đồng hồ báo thức của nàng bị hắn đặt trên bàn trong phòng khách. Mắt thấy hắn sắp tỉnh, tuy rằng không biết vì sao mình muốn trốn, nàng kinh hoàng cầm cốc nước chạy thật nhanh lên lầu trên, rồi mới chui vào trong chăn giả vờ ngủ.

Tiếng đồng hồ báo thức dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân hắn. Chỉ chốc lát sau, nàng liền nghe được tiếng hắn trong phòng.

“Bạch Vân?”

Âm thanh của hắn ngay bên tai, nàng tiếp tục giả vờ ngủ.

“Bạch Vân, uống thuốc đi.” Hắn vươn tay vỗ vỗ mặt nàng, âm thanh khàn khàn nồng đậm buồn ngủ.

“Hử?” Nàng mở mắt một đường chỉ hẹp.

“Uống thuốc, bác sĩ nói bốn giờ uống thuốc một lần.” Hấn lắc lắc túi thuốc trong tay.

Nàng sững sốt, thế này liền hiểu được vì sao hấn phải đặt đồng hồ báo thức. Chậm rãi ngồi dậy, nàng lại đột nhiên cứng đờ, bởi vì quên trong tay còn có một cái cốc thủy tinh, thiếu chút nữa cứ như vậy đem ra khỏi chân.

Không chú ý tới cơ thể cứng ngắc của nàng, Khấu Thiên Ngang lấy gói thuốc đưa ra cho nàng. Bạch Vân giơ tay khác nhận lấy, thừa dịp hấn xoay người lấy nước, nàng nhanh tay ném cốc thủy tinh lên sàn nhà.

Cạch!

Bởi vì quá khẩn trương, nàng không cẩn thận hơi dùng sức, tạo ra tiếng vang. Hấn quay đầu, Bạch Vân hoảng hốt nuốt trọn mấy viên thuốc một lần, đưa tay ra lấy cốc nước trên tay hấn, giữa đầu uồng liền một hơi.

“Cẩn thận, nóng.” Hấn hoảng sợ, muốn ngăn lại thì đã không còn kịp nữa.

Bởi vì rất nóng, Bạch Vân trong lúc nhất thời không nghĩ đến việc nhổ ra, cứ thế liền nuốt vào, kết quả nước sôi làm bỏng bên trong miệng nàng, mặt của nàng cũng trở thành tương đương với quái vật, đôi mắt cứ thế trừng thật lớn.

“Đừng cố gắng nuốt, nhổ ra, nhổ ra!” Sợ nàng làm việc ngốc nghếch, hấn nhanh tay cầm lấy cốc nước trên tay nàng, đưa cái cốc kề đến bên miệng nàng.

Nàng rất nhanh chóng nhổ nước ra khỏi miệng, viên thuốc cũng thế mà đi ra.

“A...a...a... nóng quá...” Nàng há miệng mãnh liệt hít vào thở ra.

“Thật có lỗi, không có nước lạnh, đành phải rót nước nóng, tôi không ngờ cô lại uống nhanh như thế.” Hấn vẻ mặt buồn cười đem cốc nước đổ vào bồn cầu, rồi rót cốc nước lạnh. “Đây là nước lã, đừng uống vội, tôi đi lấy cốc khác.”

Nàng xấu hổ nhận cốc nước, nghe lời dùng nước lã lạnh.

Hấn đi một lúc lâu, nàng không nhận được ôm mặt rên rỉ. Trời ạ, quá mất mặt, thật sự là mất mặt mà chết, nàng đang làm cái gì đây?

Nàng liếc mắt nhìn cốc thủy tinh nằm trên bàn, lại liếc mắt nhìn cái còn lại trên sàn là đầu sỏ tất cả, tức giận lườm cái xem thường. Có điều, nàng thấy tốt xấu gì vẫn là nàng! Chạy đi đâu chứ? Đây là nhà nàng! Nàng xuất hiện trong phòng khách của mình chính là chuyện bình thường, kỳ lạ hấn là cái tên công khai ở nhà người ta chứ? Người ta lại không thừa dịp hấn đang ngủ mà có ý định quấy rối.

Những suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, mặt nàng đỏ lên, gương mặt nhìn về phía trần nhà, thì thào phản bác nói: “Tôi mới là không có ý đồ quấy rối hấn...”

“Cái gì?” Vừa lên lầu chợt nghe thấy tiếng nàng nói chuyện, Khấu Thiên Ngang bỏ thêm cục đá vào trong cốc nước nóng, “Xin lỗi, tôi không nghe rõ.”

“Không có gì.” Nàng trừng hấn, đột nhiên cảm thấy có phải mình không hợp với hấn không? “Tôi không nói chuyện với anh.”

Hấn rõ ràng nghe thấy tiếng nàng nói chuyện, Khấu Thiên Ngang nhú mày nhìn nàng, không hỏi thêm lần nào nữa.

Nàng bỏ qua thần sắc có một chút ngạc nhiên lẫn khó chịu, nói nhỏ ra tiếng: “Tôi chỉ lầu bầu một mình.”

“Ừm hừ.” Hấn gật đầu, một dáng vẻ đã hiểu.

Bạch Vân nhú mày trừng hấn, không biết vì sao càng cảm thấy thêm khó chịu.

Hấn đưa lượt thuốc mới cùng cốc nước cho nàng, Bạch Vân đưa tay ra nhận, thử trước một chút, xác định nước vừa, mới bắt đầu uống với thuốc.

“Cô đã hạ sốt chưa?” Hấn cất chỗ thuốc còn lại, vừa nói xong đột nhiên cảm thấy hời hợt cũng như không, cho nên trực tiếp vươn tay ra, sờ trán của nàng, rồi tự đo với nhiệt độ của chính mình.

Bạch Vân cả người lại cứng đờ, tay hấn cơ hồ che khuất một nửa tầm mắt của nàng. Nhịn xuống cảm giác xúc động, nàng dùng một nửa tầm mắt còn lại, nhìn lên bàn chân hấn, nàng nghi ngờ quần trắng của hấn có phải quá lớn. Nói đi nói lại, chân hấn quả nhiên rất lớn, có lẽ có thể to gấp hai lần nàng. Người đàn ông này rốt cuộc ăn gì để khi trưởng thành lên có thể lớn như vậy?

“Hình như tốt hơn nhiều.” Vừa lòng rút tay về, Khấu Thiên Ngang cầm cốc nước trong tay nàng, khoe miệng khe khẽ nói: “Cô có muốn ăn chút cháo không?”

Nhìn hấn, nàng lắc đầu.

“Vậy cô cứ ngủ đi, tôi ở dưới lầu, có việc gì thì gọi tôi một tiếng là được.”

Nàng mở miệng muốn nói gì đó, nghĩ thế nào lại không nói nữa, gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Hấn cầm cốc nước đứng lên, xoay người đi xuống lầu.

Liếc mắt nhìn thấy hấn đặt túi thuốc trên bàn, lương tâm đang yên lặng bất an vọt lên tiếng. Thở dài, Bạch Vân đứng dậy khỏi giường, vừa đi vừa nói.

“Này...”

Hấn quay đầu ngẩng đầu, “Hử?”

“Tôi có phòng dành cho khách.” Nàng chỉ chỉ vào gian phòng khác.

“Cám ơn.” Hấn mỉm cười.

Nàng lại trèo lên giường nằm, sau đó không lâu, nàng nghe được tiếng hấn đi vào trong phòng, cũng không bao lâu, lại nghe thấy tiếng hấn đi ra.

Hấn sao lại không vào. Nàng nhìn trần nhà, nhíu mày. Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng không kìm nổi lòng hiếu kỳ của mình, lén lút đi đến cầu thang đi xuống lầu, lại vẫn thấy hấn đang ngủ trên sofa, chỉ là trên người có thêm cái chăn. Theo đó, nàng nghe được tiếng hấn ngáy nhỏ. Đồ... ngu ngốc... này...

Nàng thật không hiểu, vô lực thầm nghĩ dưới đáy lòng, khoe miệng lại không nhịn được mà nở một nụ cười yếu ớt.

Đồng hồ báo thức vang lên. Nàng vươn tay ấn nút tắt đồng hồ báo thức, vẫn buồn ngủ mà ngồi dậy, lại thấy đồng hồ báo thức đặt phía trên một tờ giấy. Nàng cầm tờ giấy lên xem, chỉ thấy trên đó viết như rồng bay phượng múa!

“Bạch Vân:

Tôi đi mở cửa tiệm, trong bếp có ít cháo, chỉ cần hâm nóng lại một chút là có thể ăn. Thuốc ở trên bàn bốn tiếng thì uống một lần. Thuốc màu đỏ là thuốc hạ sốt, nếu cô không sốt thì không cần phải uống.

Tôi sẽ cố lo việc trong tiệm, cô cứ nghỉ ngơi cho tốt.

P/s: Nhớ phải dùng nhiệt kế để đo nhiệt độ.”

A! Nhiệt kế? Nhà nàng không có nhiệt kế? Nàng nhìn một cái xem thường, khi nhìn xuống chỗ đặt đồng hồ báo thức lại thấy có một hộp hình chữ nhật nhỏ.

Nàng ngậy người một chút, cầm hộp lên xem, mặt trên của hộp có viết hai chữ – nhiệt kế! Như thế này thì thật sự...

Bạch Vân kinh ngạc bật cười, phát hiện thế này cũng quá công thức. Được rồi, được rồi, đo nhiệt kế liền đo nhiệt kế. Cười cười lấy nhiệt kế ra khỏi hộp, nàng theo phương pháp sử dụng đặt lên trên miệng, ngoan ngoãn chờ đến hết thời gian quy định để lấy ra xem.

“Xem đi, đã nói là không sốt.” Nhìn vết hồng ở trên nhiệt kế tự nhủ, nàng dương dương tự đắc nhướn mi, âm thanh lâu lâu: “Không có gì ngạc nhiên cả.”

Đứng lên, nàng đi xuống lầu đến phòng tắm để đánh răng rửa mặt, quyết định ăn xong cháo thì sẽ đi đến tiệm xem sao.

“Tôi đặt đồng hồ báo thức không phải là để cô đi ra đây.”

“Tôi đã uống thuốc rồi.”

“Cô đang bị sốt.”

“Đã hạ rồi.” Nàng nói xong liền lấy nhiệt kế từ trong túi ra, đưa đến cho hắn. “Tôi ra đằng trước xem sao.”

Hắn không vui lập tức nhíu mày, còn muốn nói nữa, chuông gió trước cửa liền vang, Tiểu Trương làm việc ở tòa nhà lớn đối diện hỗn hển chạy vào, trong tay vung lên một tập tài liệu.

“Khẩu ca, Khẩu ca, thành công rồi! Em làm theo lời anh, đối phương đồng ý hợp tác cùng chúng em rồi!”

“Thật sao? Như thế thì tốt quá.” Hắn mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tiểu Trương.

“Khẩu ca, cảm ơn anh, nếu không phải nhờ anh, em tuyệt đối sẽ không thành công!” Tiểu Trương kích động mãnh liệt nắm lấy tay hắn, “Thật sự cảm ơn anh.”

“Không có gì, là do bản thân em chịu cố gắng.” Khẩu Thiên Ngang nhìn tên tiểu tử chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, cười nói: “Anh chỉ đưa ra ý kiến, tiếp theo thì phải xem chính bản thân em, cố gắng làm, đừng dễ dàng buông tay từ bỏ, em nhất định sẽ thành công.”

Tiểu Trương vẻ mặt cảm động, “Mặc kệ nói thế nào, vẫn là thật cảm ơn anh, em phải lập tức trở về đàm phán hợp đồng, tí nữa em sẽ mời anh ăn cơm.”

“Ăn bữa cơm thì không cần đâu, sau này có rảnh thì lại đây ngồi.”

“Em sẽ, nhất định đến! Cảm ơn!” Tiểu Trương lại dùng lực mà lắc lắc bàn tay của Khẩu Thiên Ngang, nghe thấy tiếng đồng nghiệp gọi, vội vàng quay lại chạy ra xe, lúc gần đến nơi, cũng không quên quay lại vẫy vẫy tay với người ở trong tiệm.

Bạch Vân nhìn một màn như vậy liền cảm thấy choáng váng, sau một lúc lâu, mới có cách mở miệng hỏi: “Chuyện gì thế này?”

“Không có gì.” Như là lúc này mới phát hiện ra là có nàng tồn tại, hắn đột nhiên không được tự nhiên đứng lên, nói qua loa hai ba câu: “Hai ngày trước cậu ấy có tới đây, tôi thấy cậu ấy hình như có chút phiền toái, cho nên ột chút ý kiến.”

“Ý kiến gì?”

“Khụ ừm, chỉ là một chút ý kiến trong công việc.” Hắn lập lời nói xong, liền xoay người vào phòng bếp.

Bạch Vân kỳ quái nhìn bóng dáng hắn, đôi mi thanh tú nhíu lại. Công ty Tiểu Trương làm quảng cáo, hắn có thể cho người ta cái ý kiến quỷ quái gì? Liếc mắt nhìn tòa nhà lớn là công ty quảng cáo được cho là có chút danh tiếng, theo thói quen định cầm cốc thủy tinh ra rửa, vòi nước liền có người lập tức đóng lại.

Nàng ngẩng đầu, thấy Khẩu Thiên Ngang vội vàng quay lại từ trong bếp. Thiếu chút nữa đã quên cô gái này đang bị sốt!

Hắn trừng mắt nhìn thẳng nàng mà nói: “Cô cứ đứng yên đi.”

Nàng vẻ mặt bình tĩnh nói: “Cái cốc bẩn.”

“Chút nữa tôi sẽ rửa.” Hắn lấy cốc cà phê ra khỏi tay nàng, bắt buộc nàng bỏ ý nghĩ làm việc, lại bắt buộc nàng ngồi ở vị trí nàng thường hay ngồi, rồi lấy từ ngăn tủ một cuốn tiểu thuyết dúi vào tay nàng. “Nếu cô muốn ở đây, có thể, cô ngồi đây đọc tiểu thuyết.”

Oa nha.

Bạch Vân cầm tiểu thuyết, nhìn hắn, rồi lại nhìn cuốn tiểu thuyết trong tay, tuy rằng nàng đã xem qua cuốn này, có điều nếu người này cứ kiên trì như thế, nàng nghĩ là nàng vẫn nên nghe theo.

5. Chương 5

Chương 5

Vài ngày sau, nàng phát hiện Tiểu Trương không phải là người duy nhất nhận được “ý kiến” của hần.

Trên thực tế, người nhận được những ý kiến của hần quả thật không ít, ông chủ cách vách mở tiệm bán hoa, rồi cả Chu tiên sinh mở tiệm đồ điện ở đối diện, cả Doanh tiểu thư của quầy bán quần áo cạnh cửa hàng bách hoá, đến cả tiểu đệ đưa cà phê cho tiệm, thậm chí cả Ngô tiểu đệ ở lầu bốn cũng chạy xuống xin hần chỉ dạy thêm ôn hoá.

“Anh rốt cuộc có làm được không? Đừng dạy bừa người ta.” Có một ngày, nàng cuối cùng lấy danh nghĩa đưa cà phê, không nhịn được đi ra xem, lại phát hiện Ngô tiểu đệ hỏi hần về hoá học.

“Yên tâm, trước tôi học khoa này lợi hại lắm.” Hần chỉ cười cười, muốn nàng an tâm, tiếp tục giải thích cho Ngô tiểu đệ về đề mục hoá học kia.

Những ký hiệu hoá học này đối với nàng mà nói quả thực là cùng chung loại với giun, nàng căn bản là muốn làm rõ xem hần rốt cuộc là biết thật hay biết giả, nhưng thấy hần giải thích như vậy, nàng cũng chỉ có thể nghĩ hần biết thật. Kết quả là sau hai ngày có bài kiểm tra kia, thì vợ chồng họ Ngô mà nàng chưa từng thấy trước đó lại thành khách quen, hơn nữa cơ hồ coi hần thành thần mà sùng bái.

Rồi chuyện này chuyện khác cũng có, thế là, khách trong cửa tiệm của nàng, mỗi ngày một gia tăng còn chưa tính, ngay cả người không thường thấy đến, cũng đều biến thành khách quen. Người đàn ông này... thật sự là quái...

Liếc mắt khi đang đi đưa cà phê, lại thấy Khấu Thiên Ngang bị khách giữ lấy nói chuyện, Bạch Vân lại nhíu mày lại. Nàng càng ngày càng thấy kì quái là rốt cuộc người kia đã làm cái gì. Suy nghĩ, nàng lật xem tạp chí, cảm giác mê muội lại bất giác lộ ra.

Buổi chiều khách cũng không nhiều lắm, bởi vì nàng ốm cũng chưa hoàn toàn khỏi hần, hần căn bản là đem tất cả hoạt động của nàng chỉ được hạn chế ở trong quầy, chỉ khi vào thời gian dùng cơm có đông khách, mới cho phép nàng động tay pha cà phê, hại nàng có đôi khi đã bắt đầu nghi ngờ ai mới là chủ. Kết quả là chỉ sau vài ngày, nàng cứ mỗi khi đến buổi chiều là cảm thấy buồn ngủ.

Nho nhỏ ách xì 1 cái, nàng ngẩng đầu ngấm một chút. Người ở ngoài cửa tiệm đã bắt đầu thừa thốt, một làn gió nhẹ nhàng lướt qua hàng cây, hàng cây bên người rung nhẹ theo gió, vài chiếc lá cây vì thế mà rơi xuống. Trong tiệm có một con mèo nhỏ, một người khách, hơn nữa người khách kia lại đang kéo Khấu Thiên Ngang để nói chuyện. Xác định là không có chuyện gì to tát, nàng rõ ràng từ bỏ việc lật tạp chí để đọc kia, nằm úp sấp xuống ngủ.

Vừa đi đến quầy, hần liền thấy nàng nằm úp sấp đang ngủ. Hần xoay người đi vào phòng nhỏ ở đằng sau cửa tiệm, lấy cái áo khoác ra phủ lên người nàng, nàng không biết mơ thấy cái gì, khóe miệng thần nhiên hiện lên nụ cười.

Khuôn mặt của nàng luôn như vậy khiến cho người khác có cảm giác thoải mái mà mỉm cười, nhẹ nhàng không tiếng động mỉm cười. Tối nay này rất nhanh đã hai tháng, hần bắt đầu phát hiện, những người đến cửa tiệm này không chỉ là đến để ăn cơm và uống cà phê, đa số là thật sự thích cửa tiệm này, thích nàng, thích nói chuyện cùng nàng.

Hần cho tới bây giờ vẫn không thấy nàng giống cô gái có thể lắng nghe tâm sự. Khách đến đây, mười thì tám người buôn chuyện với nàng, có đến hơn phân nửa là nói với nàng đủ hỉ nộ ái ố. Ngoài lúc cần nêu ý kiến ra, phần lớn thời gian, nàng đều im lặng nghe. Hần thậm chí từng gặp một người khách khóc đi vào tiệm, nàng không chút nào suy nghĩ mà vươn hai tay cho người đó một ít an ủi.

Có một ngày, bọn họ mở cửa đến tận ba giờ sáng. Trường hợp đặc biệt này, chỉ gần hai tháng thời gian ngắn ngủn, đã xảy ra năm lần. Thế là, hần biết vì sao cảnh sát thường xuyên đi tuần nơi này, vì sao cảnh sát không ngủ mà vẫn tới nơi này nhìn qua, còn có vì sao ngày đó nàng lại mở cửa cho hần đi vào! Nàng tuy

rằng thực thông minh, lại quá mức thiện lương và mềm lòng, hơn nữa bản thân lại không biết cách chăm sóc mình!

Bề ngoài nàng thoát nhìn ôn nhu hiền lành, một dáng vẻ cô gái nhỏ bé, trên thực tế lại cố chấp đòi mạng, chỉ cần trong lòng nàng quyết định, vô luận người khác nói đến rất cổ bồng hòng thế nào, nàng vẫn ôn nhu mỉm cười, miệng không phản đối, trong lòng lại vẫn kiên trì quyết định của mình. Kết quả là nói sao cũng không được, sau tình huống khuyên không nghe, hần cũng chỉ có thể theo nàng, để nàng ngồi trong tiệm, rồi mới tự tay thay nàng giải quyết mọi chuyện trong tiệm. Giúp Tiểu Trương, chính là nhất thời không nhịn được, giúp những người khác, cũng là bởi vì nếu hần không nhúng tay, nàng mười thì lại tám chín phần ngồi nghe người khác oán giận, thậm chí chỉ để an ủi những người đó mà muốn mở cửa đến tận nửa đêm.

Trời mới biết hần có bao nhiêu vất vả để chạy tới chạy lui với đám khách này, mới có thể bắt buộc cô gái không biết tính đường này về nhà ngủ. Nàng đang ngủ lại khụ hai tiếng, hần nhú mào, nhìn người xe đi lại ngoài cửa sổ, có chút đau đầu thở dài.

Hần luôn luôn không thích quan hệ với người khác, ai có thể lại dự đoán được chỉ một tiệm cà phê nhỏ nhỏ lại có thể níu kéo hần đến gần hai tháng, bảo hần gọi tên từng người khách quen cùng công việc của họ, thậm chí ngay cả tổ tông mười tám đời của đối phương cũng có thể đọc lầu lầu.

Hơn nữa hần tựa hồ quá để ý nàng. Cái này không tốt lắm.

Liếc mắt thoát nhìn cô gái mảnh mai kia, hần thở dài. Thật sự không tốt lắm...

“Chết tiệt.”

Một câu nguyên rửa, làm cho nàng vừa đi đưa cà phê quay lại hỏi. “Cái gì?”

“Không có gì.” Liếc mắt qua nhìn hần, Bạch Vân lại cúi đầu rửa đồ trên tay.

Hần ngẩng đầu nhìn nàng rồi nguyên rửa cái câu lỡ mồm kia, nàng cảm mới khỏe hơn có một chút thôi, hần cũng không nghĩ sẽ đem lại phiền toái và áp lực cho nàng. Chỉ có người ngồi ở bàn cạnh cửa sổ không phải là khách quen.

“Cô quen sao?” Hần lại hỏi như vậy, là vì người đàn ông kia dù cố ý hay vô tình thì vẫn nhìn Bạch Vân.

“Không biết.” Nàng trả lời rất nhanh, đầu cũng không ngẩng.

“Bạn trai cũ?” Hần nói xong khụ một tiếng, hy vọng khẩu khí của mình nghe qua không có gì kỳ lạ.

Nàng trừng hần, liếc mắt qua một cái, “Tôi nói là không biết.”

“Biểu tình của cô không giống như thế.” Hần nhú mào nói.

Bạch Vân ngừng lại công việc trong tay, có chút ảo não nhìn hần nói: “Đừng có dùng cái biểu hiện ấy với tôi.”

Cái này hần lại càng không hiểu. “Như thế nào là cái biểu hiện ấy?”

“Biểu hiện giống như anh không gì là không biết.” nàng một tay lau bàn, một tay lại chống lên hông, hừ giọng nói: “Bởi vì thật sự là tôi không biết hần.”

“Tôi không có gì là không biết.”

“Ừm hừ.” Bạch Vân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phải là giống như tôi đã nói, anh không phải không gì không biết, mà là anh có biểu hiện giống như vậy.”

Biểu hiện? Hần như thế nào lại không biết?

Khẩu Thiên Ngang buồn cười nhìn nàng hỏi: “Tôi biểu hiện như thế để làm gì?”

“Làm cho người khác nghe lời anh nói.”

Hần tựa hồ cứng người một chút, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, lại tác động lên khoé miệng, giỡn nói: “Tôi chỉ muốn biết tại sao người đàn ông kia lại làm cho cô cảm thấy tâm trạng phức tạp, không phải là phạm tội rồi bị lên án là nói gì người khác cũng phải nghe theo chứ”

“Hắn không hề làm tâm trạng tôi phức tạp, chỉ là tôi...” Nàng nói một nửa như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên ngừng lại.

“Là cái gì?” Không biết vì sao nàng dừng lại, hắn không nhịn được truy hỏi.

Trong đầu suy nghĩ nhanh, Bạch Vân nhìn hắn, lại nhìn nhìn người đàn ông kia, rất nhanh có kết luận. Nàng đột nhiên mở miệng hỏi: “Trên thực tế, tôi có việc nhờ anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Làm bạn trai tôi.”

Vừa mở miệng, nàng đã nghĩ phải cắn đầu lưỡi của chính mình, nhưng ngoài cái này, nàng không nghĩ được biện pháp ngăn cản chuyện này, cho nên tuy rằng cảm thấy có chút xấu hổ, nàng vẫn không chớp mắt nhìn hắn, chờ hắn trả lời.

Hắn sững sờ một chút, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Đây là việc công?”

“Việc riêng.”

“Bởi vì hắn?”

“Còn vì cái khác.”

“Khác?” Hắn biết mình không nên cảm thấy hờn giận, nhưng trong lòng lại không hiểu sao vẫn thấy sôi lên.

“Tôi từng nói với anh, về bạn bè của tôi có phải không?”

“Phải.” Hắn gật đầu tỏ vẻ biết.

“Các cô ấy đều đã kết hôn.”

“Chuyện này và chuyện đấy có quan hệ gì?”

“Anh hắn còn nhớ La Lan chứ?”

Khấu Thiên Ngang gật đầu, người con gái xinh đẹp động lòng người như vậy, rất khó làm cho người ta quên.

Bạch Vân nhìn hắn, thở dài, “Quan hệ là ở đó, trong nhà La Lan làm hồng nương, mà mẹ cô ấy lại cho rằng phụ nữ qua ba mươi tuổi không thể lấy chồng là chuyện rất đáng thương. Bác gái kia vừa vặn lại quan tâm, bác ấy nói cô gái tốt phải có người yêu thương chăm sóc, như vậy bác ấy thấy là trưởng bối nên lo cho người dưới.”

“Cho nên?”

“Cho nên lần trước vào tiệc mừng của cô ấy, khi bác ấy phát hiện ra tôi không có bạn trai, hai ba ngày đầu mượn một đồng ảnh đàn ông cho tôi xem...” Nàng có chút ảo não liếc nhìn vị khách kia, “Người đó là một trong số họ.”

“Một trong số đó?” Không biết vì sao, hắn có cảm giác muốn cười. “Bọn họ rốt cuộc là có bao nhiêu người?”

Bạch Vân lấy ra từ ngăn kéo, đưa một quyển tư liệu toàn người có thể làm quen, ném lên trên bàn. Nhìn tư liệu làm quen kia như lục thất thư pháp, hắn không nhịn được bật cười.

“Đừng cười.” Nàng vừa xấu hổ lại quẫn bách nói: “Bọn họ vốn chỉ là ảnh chụp cùng tư liệu, nhưng từ ngày bắt đầu, đột nhiên liên tiếp một đồng người đến, mẹ La có lẽ nói là tôi có mở tiệm, rõ ràng là muốn những người đó đến tận đây để nhìn trực tiếp. Tôi không cảm thấy đứng làm việc ở đây lại có người nhìn chăm chăm soi mói là một chuyện có thể cười.”

“Thật xin lỗi...” Hắn ghen cười xin lỗi, nhưng hai vai vẫn bị ý cười kích thích mà run lên.

“Anh rốt cuộc là giúp hay không giúp?” Nàng hồng mặt hỏi.

“Giúp như thế nào?”

“Chính là làm cho những người đó biết, tôi đã... ách...” Không biết nên nói như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Vân càng ngày càng hồng.

“Là hoa đã có chủ?” Hấn giúp nàng nói tiếp.

“Ừm.” nàng gật đầu.

“Cho nên chỉ cần nói với người đàn ông kia là được.”

“Ừm.” Nàng nhẹ nhàng thở ra.

“Cho nên chỉ là nói với những người đàn ông khác cô là quyền sở hữu của tôi?”

“Có lẽ chính là như thế.” Nàng lại gật đầu, bắt đầu cảm kích hấn.

“Cái đấy đơn giản.”

“Thật?”

“Đúng.” Hấn nhếch miệng cười, rồi lại gần khuôn mặt của nàng, cúi đầu hôn nàng.

Môi cong thành một đường.

“Đây không phải là ý tốt.”

“Tôi biết.”

“Tôi ôm vẫn chưa khỏi hấn.”

“Tôi biết.”

“Anh có thể bị lây bệnh.”

“Tôi biết.”

“Vậy sao anh còn hôn tôi?”

Bởi vì hấn đã muốn hôn nàng từ lâu. Không dám nói cho nàng biết ý nghĩ của mình, hấn chỉ cười đến ngọt ngào, đưa nàng lên xe rồi ngồi vào sau tay lái, mới nói: “Bởi vì đó là phương pháp nhanh nhất để người ta có thể biết được cô là hoa đã có chủ.”

Nàng mở to mắt lên nhìn hấn, sau một lúc lâu mới kéo khoé miệng, giả cười trả lời: “Cái kia.... thật cảm ơn anh.”

Nói xong nàng mở cửa xuống xe, biết hấn sẽ đi theo, nàng cầm túi cứ đi tiếp.

Sau khi nàng bị cảm, hấn kiên trì mỗi ngày đón đưa, nhưng lại là đưa đến thẳng cửa nhà nàng, nàng cũng không xác định vì sao, nhưng đoán có lẽ là vì ngày đó nàng ngất xỉu thật sự đã làm cho hấn sợ hãi, hấn cảm thấy nàng vừa nhỏ gầy lại yếu ớt. Tuy rằng trong lòng cả hai đều biết rõ, nàng cũng không yếu ớt như vậy. Nhưng hấn vẫn kiên trì đưa đón, nàng cũng không ngăn cản, dù sao cũng có lái xe miễn phí để nàng đỡ phải lái, thật là một lợi ích lớn; tuy rằng thân hình to lớn của hấn ngồi trên xe nàng có chút buồn cười.

Khấu Thiên Ngang đi theo sau nàng, giọng kiên định nói: “Cô cũng không thể chối bỏ là phương pháp này rất tiện, tên kia đã bỏ đi rồi, phải không?”

“Đối với một người thì còn hữu hiệu, còn có nhiều người.” Bạch Vân cùng quản lý mỉm cười, làm như là tiếp đón, tiếp tục đi tới phía trước, ấn nút thang máy. “Anh không thể cứ có một người đến lại hôn tôi một lần.”

Trên thực tế, hấn nghĩ vì sao mà không thể được.

Nuốt vào trong miệng câu kia, hấn cũng vầy vầy tay với quản lý, nhếch khoé miệng nói: “Nếu nói thẳng với bà mối kia, sẽ đỡ được rất nhiều phiền toái.”

Cửa thang máy mở, Bạch Vân đi vào, nhìn hấn ngoài cười nhưng trong không cười, “À.”

“Không phải sao?” Khấu Thiên Ngang đuổi kịp, nhú mào hỏi lại.

“Nếu mẹ La đơn giản như vậy là có thể dừng lại, bà sẽ không họ La.” Bạch Vân phiêu hấn liếc mắt một cái, tức giận nói.

Cửa thang máy đóng lại, bắt đầu đi lên trên.

Hắn cho hai tay vào trong túi quần, đứng ở phía sau nàng, hai mắt lại nhìn hình ảnh nàng ở trên tường thang máy, tò mò hỏi: “Vì sao cô không muốn kết hôn?”

“Không phải tôi không muốn kết hôn, chỉ là không muốn gần gũi.”

“À?”

Bạch Vân nhú mi, bởi vì nghe ra trong câu nói của hắn có ý hỏi. “À cái gì?”

“Cô ba mươi tuổi mà không có bạn trai.”

“Ok, cho nên? Ý của anh là đàn ông độc thân sẽ không có vấn đề, phụ nữ độc thân chính là một loại bệnh?”

Ô chà, sủng lên đạn.

Nàng lườm cái xem thường, nghĩ hắn không thấy được, hắn vô thức giương lên khóe miệng, “Tôi không có ý đó, chỉ là tò mò.”

Thang máy đột nhiên phát ra tiếng vang kỳ quái, rồi mới ngừng.

“Sao lại thế này?” Bạch Vân ngẩn ra, lời vừa ra khỏi miệng, đèn điện cũng tắt, nàng có chút hoảng, đến khi hắn tựa vào đầu vai nàng, cả người áp lên máy bộ đàm trong thang máy.

“Lão Lí? Lão Lí? Ông ở đâu?”

Sau một lúc trầm mặc, truyền đến âm thanh của quản lý Lí. “À lô? Tiểu Khẩu à? Tôi đây tôi đây, thang máy có chút vấn đề, mọi người đừng khẩn trương, ngồi xuống trước đã, bây giờ tôi phải đi liên lạc với đội phòng cháy.”

Lão Lí? Tiểu Khẩu? Thật tốt quá, xem ra ngay cả đại hạ quản lý nhà nàng cũng thân thiết với hắn.

Nói rõ với quản lý, hắn chú ý thấy nàng vẫn rất im lặng, không nhin được mở miệng: “Cô có sao không?”

“Ừm.” Nàng lên tiếng, lại hỏi: “Anh ở đâu?”

“Tôi sợ bóng tối.” Hắn nói.

Nàng sững sốt một chút, hắn thấy nàng sững sờ liền kéo nàng ngồi xuống. “Xem ra chúng ta cứ ngồi xuống trước đã.”

“Thật hay giả?” Nàng biết hỏi như vậy có chút không lễ phép, nhưng muốn thu hồi thì đã không còn kịp rồi.

“Cái gì thật hay giả?” Hắn ngồi dựa vào tường hỏi lại.

“Sợ bóng tối.”

“À, ra là cái đó.” Khẩu khí hắn một dáng vẻ như nhớ ra, nói: “Thật.”

Rất khó tưởng tượng khổ người to lớn của hắn lại sợ bóng tối, nhưng ẩn trong âm thanh của hắn là áp lực và khẩn trương.

Quay đầu theo hướng phát ra tiếng nói, Bạch Vân nghĩ nơi đó hắn là khuôn mặt hắn, vươn bàn tay ra. Nàng đụng phải bờ môi của hắn, hắn cứng đờ, nàng tiếp tục sờ lên trên, theo mũi hắn, má hắn, mắt hắn, cho đến trán hắn. Hắn ngừng hô hấp, không biết nàng muốn làm gì.

Ai ngờ sau khi nàng xác nhận được vị trí khuôn mặt hắn, lại chỉ vỗ vỗ, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng sợ.”

Hắn có chút ngốc, rồi mới bật cười, vừa cười vừa nói: “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.” Giọng nói nàng mang theo ý cười, nói xong lại khụ 1 tiếng.

Nhớ ra nàng ôm còn chưa khỏi, hắn cởi áo khoác, đắp lên trên người nàng, kéo nàng vào lòng. “Đến, đến bên này, thế này sẽ ấm hơn một chút.”

“Tôi không lạnh.” Nàng nói, nhưng cũng không giãy dụa.

“Cô sẽ.” Hấn vừa cười lên, xác định lấy áo khoác ôm trọn lấy nàng. “Nếu cô cứ ở trong này, tôi thật sự cảm kích.”

“Phải không?” Thuận theo dựa vào trong lòng hấn, nàng ôm đầu gối tựa vào trong lồng ngực của hấn. Ở trong lòng hấn cảm thấy có chút rung mình nhẹ mà lại ấm áp, làm cho nàng nghi ngờ hấn có điện. Ý nghĩ này trong đầu làm nàng vô thức khẽ mỉm cười, “Nếu cảm kích, anh muốn báo đáp tôi thế nào?”

“Lấy thân báo đáp thì sao?” Hấn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, nói giỡn.

“Được.” Nàng cười khẽ ra tiếng.

Hấn cũng cười, nàng nhắm mắt lại, cảm giác được các cơ bắp đang buộc chặt rồi cuộc cũng được thả lỏng, thế là tiếp tục thêm một câu, không nói chuyện phiếm với hấn, nhưng bởi vì dựa vào hấn rất thư thái, nàng có mấy lần thiếu chút nữa đã ngủ, đến khi đèn điện sáng lên, nàng còn vì nhất thời không thể thích ứng mà càng lúc càng nằm sâu trong lòng hấn.

Máy phát điện phát ra tạp âm, giây tiếp theo, thang máy liền bắt đầu đi lên trên.

“Thang máy ổn rồi.” Hấn dương dương tự đắc khoe miệng, cúi đầu nhìn Bạch Vân đang chôn mặt vào ngực hấn.

“Tôi biết.” Nàng có chút không cam lòng nguyện ý thì thảo lên tiếng trả lời, rồi dưới sự giúp đỡ hấn nàng từ từ đứng dậy.

Khi thang máy lại dừng lại, cửa mở, hai gã nhân viên phòng cháy đã đứng ở bên ngoài.

“Hai người vẫn khỏe chứ?”

“Ổn cả.” Hai người trăm miệng một lời nói.

Bạch Vân và Khấu Thiên Ngang liếc mắt nhìn nhau, lại cùng cười khẽ với nhau.

“Không có việc gì là tốt rồi, chúng tôi đi xuống dưới.” Nhân viên phòng cháy thấy bọn họ không có gì trở ngại, liền dọn dẹp đồ đạc rồi đi.

Nhân viên phòng cháy đi rồi, nàng mới xoay người đi đến trước cửa nhà mình lấy chìa khóa mở cửa, hấn đi theo sau nàng.

Mở cửa, vào phòng, nàng xoay người lại, nhìn hấn, “Được rồi, tôi vào nhà.”

“Nhớ uống thuốc.” Hấn đưa tay vuốt những sợi tóc hỗn loạn ra sau mang tai.

“Tôi biết.” Nàng mỉm cười.

“Tôi về đây, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hấn cười cười, xoay người rời đi.

Bạch Vân nhìn hấn đi ra cửa thang máy, khi nàng muốn đóng cửa lại, bóng dáng của hấn biến mất sau cửa. Cửa, đóng lại.

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc từng giây, nàng tựa trán lên cửa, nhắm mắt lại, không biết vì sao lồng ngực có chút nhói đau, cảm thấy có chút buồn bã...

Bỗng, chuông đột nhiên vang lên. Nàng mở mắt ra, sững sốt một chút, nhanh chóng đứng dậy bước đi, mở cửa, thậm chí quên cả việc nhìn qua lỗ hổng nhỏ xem là ai đang đứng trước cửa.

Hấn đứng ở ngoài cửa, giống như người bị lạc đường vô tội. Nàng nhìn hấn, có lẽ là ba giây không thể phản ứng, sau đó hấn mới mở miệng.

“Tôi đã quên mất một việc.”

Nàng vẫn có chút mờ mịt, ngây ngốc hỏi lại: “Cái gì?”

“Cái này.” Hấn nói, rồi vươn tay ôm lấy nàng vào lòng, cúi đầu hôn nàng.

Vừa mới bắt đầu, đó chỉ là một cái hôn, nhưng tựa như là châm ngòi cho thuốc nổ, châm rồi, thì không thể vãn hồi.

“Đây không phải là ý tốt...” Khi hấn vào cửa, nàng khó nhọc mở miệng, hai tay lại đang đặt ở trên cổ hấn.

“Tôi biết...” Hấn vừa trả lời vừa hôn môi cùng cái cổ trắng ngần như tuyết.

“Tôi... ồm còn chưa khỏi...” Nàng thiếu chút nữa là ngã ở cầu thang vì việc hấn cởi T-shirt.

“Tôi biết...” Thoát khỏi chiếc áo, hấn một phen ôm lấy nàng, từng bước từng bước hướng lên trên lầu.

“Anh sẽ bị lây bệnh...” Nàng còn chưa nói xong, người đã bị hấn ôm đặt lên trên giường.

“Tôi biết.” Ôi trời, nàng thật thơm lại mềm mại, cảm giác thật ngon miệng.

Nghe hấn nói một chữ không thay đổi, Bạch Vân giữ tay hấn, ngừng lại động tác cởi cúc áo, ngẩng đầu nhìn hấn. “Vậy sao anh hôn tôi?”

“Bởi vì...” Hấn cũng dừng động tác, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp lại thông minh của nàng, khóe miệng mỉm cười nói: “Anh đã muốn em từ lâu.”

Trong mắt hấn không thể nào dấu được nhiệt tình cùng dục vọng, Bạch Vân nhìn thấy chính mình trong mắt hấn, rồi kéo khóe miệng thành một đường cong, nở nụ cười. Giây tiếp theo, nàng vươn tay, kéo hấn xuống, hôn hấn.

“Đang nghĩ gì?”

“Nghĩ rằng em là do đồng hồ sinh lý lên tiếng cảnh báo cho nên mới tùy tiện tìm một người đàn ông cho đủ số.”

Khẩu Thiên Ngang nhướn mày ngạc nhiên, không biết nên khóc hay nên cười. “Cho nên...?”

“Ừm hừ.” Bạch Vân chui vào nằm trong lồng ngực của hấn, lười biếng hừ một tiếng.

Hấn xoay người một cái, đặt cô gái đang ở trong lồng ngực ở dưới thân, khởi động nửa người trên, nhìn nàng cười hỏi: “Cho nên em tìm đàn ông là cho đủ số sao?”

Nàng nhìn hấn, suy nghĩ một chút, rồi mới vươn tay, sờ sờ hai má của hấn, chậm rãi nói: “Không biết, em không xác định, còn đang suy nghĩ. Anh để ý sao?”

Nàng thế mà lại nói thật.

Nhìn vào cặp mắt xinh đẹp của nàng, hấn dương dương tự đắc cười, sau khi trêu ghẹo một hồi thì có đáp án: “Không biết, anh cũng không xác định, còn đang suy nghĩ.”

“Khi nào biết rõ nhớ nói cho em.” Nàng nói, trong mắt mang theo ý cười.

“Em cũng vậy.” Hấn cúi người sát xuống, để đến gần chóp mũi của nàng.

“Em sẽ.” Nàng cười khê ra tiếng.

Hấn mỉm cười, sau khi nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên thấp giọng mở miệng nói hỏi nàng: “Anh có làm em đau không?”

Nàng bé nhỏ mềm mại như vậy, bất đồng với hấn như vậy, hấn rất sợ mình quá kịch liệt mà làm đau nàng.

“Vẫn ổn.” Như là không ngờ hấn sẽ hỏi như thế, mặt của nàng phảng phất một chút phiếm hồng.

Dáng vẻ nàng then thùng lại mơ màng, hấn không nhịn được lại hôn nàng, rồi lại một lần nữa, rồi lại một lần, rồi hấn bắt đầu nghi ngờ nàng chính mà mê được, người ăn một lần về sau cứ thế liền nghiện không bỏ được...

6. Chương 6

Chương 6

“Cho nên nói, bây giờ hẳn chuyển đến ở cùng với cậu?”

“Ừm.”

“Cho nên nói, bây giờ là cậu qua lại với hẳn?”

“Có lẽ là vậy.”

“Cho nên nói, là cậu thích hẳn?”

“Không khác lắm thì chính là như vậy.”

Một tay xoa xoa bụng rồi thở ra, một dáng vẻ phụ nữ mang thai, Phạm Di Nông vẽ mặt quỷ dị nhìn bạn trả lời quái dị, sau một lúc lâu mới lại mở miệng: “Cậu không phải là nuôi người đàn ông kia đi?”

“Tớ mới không có, anh ấy có việc làm.” Bạch Vân khoe miệng mỉm cười, buổi sáng hôm nay Nông Nông tìm nàng cùng đi dạo cửa hàng bách hoá, nàng sớm có chuẩn bị tâm lý bị tra khảo.

“Tớ biết, là trong tiệm của cậu thôi.” Nông Nông vẫn tròng Bạch Vân.

“Vừa hay là anh ấy làm việc thay tớ.” Biết là nàng lo lắng, Bạch Vân nửa điểm không ngại cười cười, cầm lấy trang phục phụ nữ mang thai nói: “Hơn nữa sau khi anh ấy đến, doanh thu trong tiệm liền gia tăng. Cậu cảm thấy cái này thế nào?”

Khinh thường nhìn Bạch Vân đang cầm trên tay quần áo của phụ nữ mang thai, Nông Nông nhăn mặt nhăn mũi nói, “Tớ không thích hoa cỏ.”

Bạch Vân nhún nhún vai, cất lại đồ trên tay về chỗ cũ.

“Như vậy có tốt không?” Nông Nông lo lắng nhìn bạn tốt, “Ngoài tên tuổi của hẳn, căn bản là cậu chẳng biết cái gì.”

“Tớ hiểu rõ anh ấy để làm gì?” Bạch Vân buồn cười nhìn nàng, “Tớ là bà chủ của anh ấy, cậu nhớ không?”

Nông Nông nhàu mày, “Tớ là đang nói thật với cậu.”

“Tớ cũng là nói thật.” Bạch Vân chọn một bộ trang phục màu hồng phấn pha xanh của phụ nữ mang thai, thử giả vờ đứng đắn, chỉ tiếc trong mắt vẫn có ý cười. “Cái này thì thế nào?”

“Hắn căn bản là lai lịch không rõ.” Nông Nông ảo não nói: “Ngoài danh tính của hẳn, cậu cũng không biết hẳn từ đâu tới, cũng không hiểu được rốt cuộc là trước kia hẳn làm gì, cũng không phải hẳn không thể là người thuộc gian dương đại đạo!”

“Liền lấy cái này đi.” Thấy nàng không phản đối, Bạch Vân nở nụ cười, liền quay sang tới cô gái tính tiền, vừa cười vừa nói: “Nông Nông, bây giờ không còn ai dùng từ giang dương đại đạo này. Còn nữa, chúng tớ cũng có kiểm tra ở quận, anh ấy không có tiền án.”

Cô gái ở quầy liền đứng dậy đi đến, nhận quần áo, khuôn mặt tươi cười trong suốt hỏi: “Dùng thử? Hay là tiền mặt?”

“Thẻ tín dụng.” Nông Nông vừa lấy thẻ tín dụng từ trong túi ra vừa tiếp tục thì thầm: “Không có tiền án không có nghĩa là hẳn không phải tội phạm hay chưa phạm tội.”

“Ừm ừm.” Bạch Vân mỉm cười gật đầu.

“Trứng thối sẽ không khắc lên trên vỏ của nó là trứng thối.”

“Đúng vậy.”

“Hơn nữa ai biết được là hẳn có nói cho cậu tên giả không?”

“Tớ đã xem qua giấy tờ của anh ấy.” Bạch Vân trong lòng bình tĩnh mỉm cười.

Cô gái ở quầy tính xong tiền, cầm quần áo gói trong túi, mang thẻ tín dụng cùng hóa đơn lại.

Nông Nông tiếp nhận, đi ra khỏi cửa tiệm, tiếp tục nói như niệm chú: “Giấy tờ thì có thể làm giả!”

“Ừm ừm ừm.” Trời ạ, nếu không phải người trong cửa hàng bách hóa còn nhiều như vậy, bằng không nàng sớm có khả năng không cần giữ hình tượng mà bật cười.

“Cậu rốt cuộc có nghe vào không hả?” Cảm thấy lời của mình bị bỏ ngoài tai, Nông Nông dừng bước, nhìn bạn tốt thật sự nói:

“Tớ thực sự là lo lắng cho cậu.”

“Tớ biết.” Trong lòng Bạch Vân ấm áp, dịu dàng nhìn nàng, “Cậu yên tâm, tớ không sao.”

Phạm Di Nông nghe xong lại không thở ra, trên mặt biểu tình ngược lại càng lo lắng. “Cậu chắc chứ?”

“Tớ chắc chắn.” Trên môi Nàng lại hiện ra có chút gì đó cười như không cười.

Thấy nàng nói chắc chắn được như thế, Nông Nông cũng không nói gì nữa, chỉ có thể thở dài: “Quên đi, cậu nói chắc chắn liền chắc chắn đi.”

“Ừ.”

Nghe thấy Bạch Vân lên tiếng trả lời, Nông Nông lại nhú mồm, bởi vì tầm mắt của cô gái này không phải là nhìn nàng, mà là chỗ nào đó đằng sau lưng nàng.

“Làm sao vậy? Cậu đang nhìn cái gì?” Nông Nông quay đầu, chỉ nhìn thấy một cửa hàng quần áo nam.

“Không có gì, cậu chờ tớ một chút.” Bạch Vân trấn an cười cười, rồi mới đi xuyên qua nàng, hướng đến cửa hàng kia, đứng nói chuyện với nhân viên cửa hàng.

Nông Nông muốn làm rõ ràng tình hình, tò mò đuổi kịp, lại nghe thấy Bạch Vân muốn nhân viên cửa hàng mang ra áo lông màu xám treo mẫu.

Nhân viên cửa hàng cười meo meo cầm áo lông lại. “Đây là loại Mir lông dê, chất liệu tốt lắm.”

Bạch Vân đưa tay nhận, sau khi sờ sờ, lại đến xem.

“Này, không phải là cậu mua cho tên kia chứ?” Nông Nông thấy thế, đôi mi thanh tú lại nâng lên.

“Ừm.” Bạch Vân cười cười, đối với nhân viên cửa hàng nói: “Có size XL không?”

“Có.”

“Giúp tôi lấy hai chiếc.”

“Ok.” nhân viên vừa nghe liền quay vào cửa hàng lấy.

“Bạch Vân...” Nông Nông không đồng ý kéo ống tay áo của Bạch Vân, thấp giọng nói: “Cái này rất quý nha.”

“Tớ biết rất quý, nhưng rất thoải mái a, là tớ muốn dùng, đương nhiên là phải mua rồi.”

“Cậu muốn dùng? Cậu muốn mặc thật không?” Nông Nông vẽ mặt ngốc, “Cậu không có việc gì hay sao mà mua cái áo lớn như vậy? Không phải là...” Nàng còn chưa nói dứt lời, mặt lập tức đã đỏ lên.

Bạch Vân lúc này thật sự không nhịn được cười ra tiếng, “Tớ thật sự thua cậu luôn.”

“Này.” Nông Nông hồng mặt hờn dỗi dậm chân.

“Này cái gì? Tớ cũng không phải là trăn ngập ý nghĩ đen tối kia trong đầu, ha ha...” Bạch Vân vừa nói vừa cười đi đến chỗ nhân viên cửa hàng tính tiền.

Nông Nông xấu hổ đến cả hai tai cũng đỏ ửng, một câu một tiếng cũng không dám thốt ra khỏi cổ họng, đỡ phải càng nói càng sai, đợi Bạch Vân đem đồ để gọn vào trong túi, khi hai người đi ra khỏi công ty bách hóa, nàng vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ, hồng mặt mở miệng hỏi lại: “Cậu rốt cuộc mua áo lông làm gì?”

“Cậu nói làm sao?” Bạch Vân khóe miệng nhin cười, vẫn chưa cho nàng đáp án.

Nông Nông tâm ngứa như ma, không nhịn được nói: “Nói đi, cậu rốt cuộc có phải muốn không?”

“Muốn thế nào?” Bạch Vân vẫn cười.

Nhất thời thần thờ, Nông Nông đem ý tưởng trong đầu thốt ra khỏi miệng: “Ai nha, chính là cởi hết, rồi mới...”

“A, tớ biết rồi, thì ra bình thường cậu đều dụ dỗ Hạo Đình như vậy, khó trách sẽ có...” Bạch Vân cười trêu chọc nàng, “Nếu sau này tớ có gì khó khăn, sẽ nhờ cách này xem sao...”

“Vân Vân!” Nông Nông vừa then lại quần, khuôn mặt càng ngày càng hồng.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không nói ra ngoài.” Bạch Vân mở miệng cười, vẻ mặt đứng đắn vỗ vỗ nàng, cuối cùng sau một giây không nhịn được lại bật cười khanh khách.

Nhìn bạn tốt bình thường dịu dàng nhàn nhã bây giờ lại đang cười không dừng được, Phạm Di Nông ai oán lại thở dài. Chán ghét, quả nhiên là càng nói càng sai...

Vừa tắm rửa sạch sẽ từ trong phòng tắm đi ra, mới lên lầu, nàng liền đưa một gói to cho hắn.

Khẩu Thiên Ngang tò mò mở ra, chỉ thấy bên trong là chiếc áo lông, hắn có chút ngạc nhiên. “Đây là gì?”

“Áo lông.” Bạch Vân vẫy tay với hắn, ý bảo hắn ngồi xuống.

Hắn đương nhiên biết đó là áo lông, chẳng qua...

“Bây giờ tháng năm mà?” Khẩu Thiên Ngang ngồi xếp bằng xuống, lấy áo lông từ trong túi ra.

“Mua đồ trái mùa mới được giảm giá.” Bạch Vân xem thường cười yếu ớt, cầm lấy khăn mặt hắn đang vắt trên cổ, giúp hắn lau khô tóc.

Hắn dương dương tự đắc nhếch khóe miệng, cười khở. Nửa giờ sau, nàng giúp hắn lau khô tóc, rồi mới cảm thấy mỹ mãn tựa đầu vào trong lòng ngực hắn, ôm hắn ngủ. Lúc đó, hắn cười khổ càng sâu.

Sớm biết rằng cô gái này rõ ràng có chủ ý, nhưng không ngờ nàng coi mình là gối ôm. Tuy rằng đường đường là nam tử hán nay lại bị ôm chầm lấy, hắn cũng quá mức để ý, hơn nữa cũng không phản kháng nhiều lời ngoan ngoãn nhận lấy áo lông.

Nhưng thật ra nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, thấy hắn mặc còn làm vẻ mặt vô tội lặp lại lời nói lúc trước của nàng: “Bây giờ tháng năm mà?”

“Nói cũng đúng.” Hắn nhú mày, làm bộ muốn cởi ra. “Anh cởi ra cũng được.”

“Này!” Bạch Vân ôm cổ hắn, không cho hắn thoát.

“Sao?” Hắn buồn cười cúi đầu nhìn nàng.

“Anh thật đáng ghét.” Nàng nhăn mặt nhăn mũi oán giận, nhưng hai tay vẫn ôm chặt hắn không bỏ.

“Sẽ nóng.”

Nàng nhú mày một cái, tay liền duỗi dài ra lấy chiếc điều khiển bật điều hòa lên. “Được rồi, sẽ không nóng.”

“Em sẽ ốm.”

“Trùm chăn sẽ không ốm.”

Nàng một dáng vẻ không thương lượng, không có cách với cô gái này, hắn đành phải thuận theo ý nàng. May là điều hòa nhà nàng hoạt động bình thường, bằng không những ngày kế tiếp của hắn sẽ rất khổ sở.

Bật đèn ngủ, tắt đèn lớn, Khẩu Thiên Ngang nằm trên giường nhìn nàng tựa đầu lên vai, tuy rằng một mỗi một ngày, hắn lại không hề buồn ngủ. Nói thật, hắn cũng không có ý muốn sự việc phát triển thành ra thế này.

Hắn thích nàng, cũng thương thức nàng, nhưng hắn hiểu được tính cách của hắn sẽ không ở lại chỗ này được lâu, cho nên trừ phi đối phương hiểu biết, hắn hết sức không cho phép chính mình cùng cô gái nào phát sinh quan hệ, để tránh chia tay phiền toái.

Tựa hồ xảy ra rất nhiều chuyện thoát khỏi sự khống chế của hắn, vô luận là quan hệ cùng nàng, hoặc là chuyển đến người này người kia, thậm chí là nhúng tay vào nhiều chuyện...

Mọi việc cứ như là tự nhiên phát triển thành cái dạng này. Điều khiến cho hắn cảm thấy may mắn là, nàng cũng không giống cô gái bình thường, nàng không đòi hỏi hắn điều này điều kia, không lái nhải chuyện này chuyện kia, không nghĩ mọi biện pháp để hỏi chuyện của hắn, nàng thậm chí còn không chờ mong hắn hứa hẹn điều gì. Nàng chính là cứ như vậy liền ở chung với hắn.

Ngoài trời, gió bắt đầu thổi. Nàng tựa hồ không thêm để ý chuyện hắn tại sao lại đến, không biết vì sao điểm khác thường ấy làm cho hắn khó chịu. Vì sao không hỏi? Đa số mọi người đều hỏi, đều tò mò, nhưng nàng còn chưa từng hỏi. Chưa từng...

Mưa dầm, thành phố mỗi ngày dường như đều tắm mình trong mưa.

Đi vào tiệm cà phê của Bạch Vân, Lâm Khả Uy liền thấy người đàn ông mà các nàng hay nhắc đến trong điện thoại. Hắn đứng bên cạnh người khách ngồi sau bàn, giống hệt như mấy người kia tả lại, hắn xác thực rất cao lớn, rất khó làm cho người ta bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Nghe thấy tiếng chuông gió khi đẩy cửa, Bạch Vân vừa nhắc đầu lên liền thấy nàng. “Uy Uy, sao có rảnh đến đây?”

Lâm Khả Uy nhìn lại hướng phát ra tiếng nói, đi đến hướng quầy bar, khoé miệng giương lên, “Cậu nói sao?”

Bạch Vân vừa nghe, giật mình ngẫm nghĩ, cười cười, “Các cô ấy nói cho cậu.”

“La Lan chưa nói gì cả, cô ấy cho rằng cậu biết mình đang làm gì. A Phương cảm thấy hắn không tệ, là một mảnh nam...” Uy Uy nói đến đây thì nở nụ cười, không nhịn được nhìn người đàn ông đang nói chuyện với khách, mới tiếp tục nói: “Nông Nông thì rất lo lắng, cô ấy sợ cậu vì xem nhiều tiểu thuyết, tất cả trong đầu đều là quá mức Romantic ảo tưởng.”

“Cậu thì sao?”

“Sao?” Uy Uy ngồi trên quầy bar, quay lại đánh giá tên kia, “Tớ cảm thấy chỉ cần cậu thích là tốt rồi, dù sao bây giờ là thời đại nào rồi, ở chung cũng không phải là chuyện kinh hãi thế tục gì.”

Rót cốc Côca đưa cho nàng, Bạch Vân nhìn về phía Khấu Thiên Ngang, một câu cũng chưa nói.

Không nghe thấy nàng nói gì, Uy Uy quay đầu, “Cậu thích hắn à?”

“Cậu biết không...” Bạch Vân không trả lời câu hỏi của nàng, tầm mắt vẫn dừng lại trên người Khấu Thiên Ngang. “Sau khi quen biết anh ấy hai tháng, tớ mới biết anh ấy là người thuận tay trái.”

“Ừ?” Uy Uy ngẩn ngơ, không biết nàng đột nhiên nói cái này là vì cái gì.

“Anh ấy ngày trước luôn dùng tay phải để viết chữ, có một ngày tớ mới phát hiện anh ấy cũng dùng tay trái, hơn nữa tay trái viết chữ còn có vẻ rất đẹp.” Tầm mắt vẫn dừng lại ở trên người hắn, Bạch Vân có chút đắm chiêu chậm rãi nói: “Anh ấy trong lòng rất phòng bị, bề ngoài nhìn như cùng mọi người xã giao tốt lắm, trên thực tế lại chính là quan hệ hời hợt. Phần lớn mọi chuyện, anh ấy không thích để người khác biết anh ấy đang suy nghĩ cái gì, anh ấy luôn dùng nụ cười để che giấu chính mình, anh ấy thích khống chế, mọi chuyện đều do anh ấy suy nghĩ, anh ấy phi thường phi thường có thể nói, hiểu được như thế nào mới có thể thuyết phục được người khác, nhưng từ đầu đến cuối anh ấy vẫn im lặng.”

Nghe đến đó, Uy Uy có chút lo lắng. “Cậu không chỉ là thích hắn mà thôi, đúng không?”

“Không biết...” Bạch Vân nhún vai, “Tớ còn đang suy nghĩ.”

“Hắn thì sao?”

“Anh ấy...” Dừng lại tầm mắt, trên khoé miệng Bạch Vân hiện lên nụ cười thản nhiên, “Đối với tớ tốt lắm.”

“Cậu nên nắm chắc trong lòng, chỉ là đừng có giống tớ, qua mười năm rồi mới nghĩ thông suốt.” Uy Uy cười tự giễu.

Bạch Vân nghe vậy nở nụ cười, “Tớ sẽ cẩn thận.”

“Bởi vì tôi không nghĩ thế.”

Đột nhiên nghe được áp lực trong tiếng nói của Khấu Thiên Ngang, hai cô gái ở quầy bar sững sốt, cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên mặt hắn vẫn đang tươi cười, hai tay vẫn đặt trên bàn, dùng trạng thái uy hiếp nói chuyện cùng người đối diện.

Uy Uy sững sốt, bởi vì đến bây giờ nàng mới nhìn rõ dáng vẻ vị khách kia, không khỏi quay đầu lại, tò mò đề thấp âm lượng, “Àch, Bạch Vân... Là tớ nhìn lầm, hay người kia thật sự là như tớ đang nghĩ.”

“Nếu cậu nói về ông trùm trong giới tài chính kia, cậu không nhìn lầm, đúng là người đó.”

“À... Hắn hình như đang hung dữ với vị tiên sinh kia không được tốt lắm.” Nếu nàng nhớ không lầm, người nọ chỉ cần dậm chân một cái sẽ làm chấn động kinh tế Đài Loan.

“Không sao, họ quen nhau.” Bạch Vân thần sắc tự nhiên nói: “Vị tiên sinh kia mấy ngày nay thường đến, còn gần như là khách quen của tiệm.”

Khách quen? Nàng vừa nói xong làm cho Uy Uy chú ý đến khách ngồi trong tiệm, nhìn xung quanh phát hiện vài người khác thật quen mặt. “Bàn thứ hai kia?”

“Nhân viên bộ kinh tế.”

“Bàn ba?”

“Quản lý công ty quảng cáo.”

“Còn bàn bốn?”

“Trợ lý ủy ban.” Bạch Vân giật nhẹ khóe miệng, làm rõ mọi chuyện liền nói: “Vị tiên sinh bàn năm kia là giới thượng nhân, cô gái ở bàn sáu tớ không biết rõ, cô ấy mới đến hai lần, nhưng trong ấn tượng của tớ thì hình như từng gặp cô ấy trong tiệm tạp hóa.”

“Tớ biết cô ấy, cô ấy là nhà thiết kế.” Uy Uy nhìn chằm chằm cô gái lai lịch không tầm thường kia, không nhận được mở miệng hỏi: “Nơi này của cậu tụ tập toàn người nổi tiếng trên thương trường từ bao giờ vậy?”

“Tháng trước bắt đầu lục tục xuất hiện.” Bạch Vân rửa cái ly, nói.

“Bởi vì hắn?” Xem ra cũng là do người đàn ông kia, bởi vì khách tuy rằng đến ăn cơm hoặc uống cà phê, nhưng tầm mắt của tất cả đều dừng ở trên người hắn.

“Bởi vì hắn.” Bạch Vân gật đầu, lại liếc Khấu Thiên Ngang một cái, hắn thoát nhìn vẫn là thực khó chịu, điều thuốc trên miệng kia cơ hồ sắp bị hắn cắn đứt.

“Hắn trước khi đến tiệm của cậu rốt cuộc là làm cái gì?”

“Tớ không biết, tớ không hỏi.” Nhìn thấy người ở đằng kia không xong, nàng đổ cà phê vào cốc thủy tinh rất nhanh, cho cục đá, sữa và đường vào.

Uy Uy ngẩn ra, “Cậu là đang nói giỡn?”

“Không có.” Vị Lưu tiên sinh kia tựa hồ còn nói cái gì chọc giận hắn, Bạch Vân thấy mặt hắn căng thẳng, kể cả giả cười cũng không muốn, đặt cà phê lên trên quầy bar, gương cao giọng nói: “Khấu! Cà phê bàn ba.”

Hắn cứng người một chút, khuôn mặt lại tươi cười, nói nói mấy câu với vị Lưu tiên sinh kia, mới xoay người đi đến. Hắn khôi phục tư thái thoải mái, nhưng ý cười không đến được trong mắt, trong nháy mắt, Uy Uy chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, nhưng giây tiếp theo, hàn băng trong mắt hắn lập tức mất đi, khóe miệng tươi cười cũng trở nên tương đối ấm áp.

“Cà phê bàn ba đã đưa đến rồi.” Miệng hắn như kiềm lại ý cười.

“Phải không?” Bạch Vân mỉm cười, “Có lẽ là tôi nhầm.”

Hắn nhìn nàng, không nói gì.

Không biết vì sao, Uy Uy chỉ cảm thấy Bạch Vân căn bản không lầm, mà người đàn ông này cũng hiểu được, Bạch Vân cũng biết hắn hiểu được, nhưng mặt nàng vẫn không đỏ, mắt không chớp, thần sắc tự nhiên cười, “Nha, dù sao cũng đã làm xong rồi, có muốn uống không?”

Hắn đi đến quầy bar, đưa tay nhận, cầm lấy ống hút, ngồi ở ghế đưa lên miệng uống.

Vị Lưu tiên sinh kia lúc này đi ra khỏi cửa, một tùy tùng của hắn vén màn, sau đó cũng theo ra ngoài.

“Thật có lỗi.” Nhìn người vừa đi ra ngoài, trong tiệm vẫn còn sự bức hỏa của người kia, hắn có chút phiền chán đưa tay vuốt tóc, “Anh không nghĩ mọi chuyện thành ra như thế.”

“Không sao.” Bạch Vân nhún nhún vai, cũng không thực để ý điều này: Kỳ thật những người này xuất hiện, làm cho nàng càng lúc càng cảm thấy bất đồng.

Chẳng qua, hắn thoát nhìn mệt chết đi được, nhưng không phải là cơ thể mệt mỏi, mà là tinh thần thật mệt mỏi. Nàng không biết rốt cuộc những người này đến tìm hắn làm gì, nhưng hiển nhiên trước kia chính là hắn giúp họ làm việc.

Nghe được lời của nàng, hắn chỉ kéo kéo khóe miệng, tiếp tục uống cà phê đá, trong tiệm những người khác vẫn nhìn hắn nói chuyện, tựa hồ là muốn tìm hắn nói chuyện, lại không dám lại gần. Trên mặt hắn không có biểu tình gì, mọi người nhìn không ra là hắn suy nghĩ cái gì.

Không hiểu sao lại cảm thấy hắn có chút đáng thương, Bạch Vân vô thức đưa tay vỗ vỗ đầu của hắn, mở miệng nói một câu: “Ngoan.”

Hắn sửng sốt một chút, rồi khóe miệng mới hiện lên một chút cười, vươn tay hướng tới nàng, “Lại đây một chút.”

Nàng dựa vào gần một chút, hắn tuy rằng đang ngồi, cơ hồ lại cao bằng nàng khi đứng. Hắn vòng tay qua thắt lưng nàng, hôn nàng. Miệng hắn có chút đắng của cà phê, mùi sữa, ngọt của đường, vòng ôm của hắn thực thoải mái, thực ấm áp.

Chờ khi tinh thần bình tĩnh trở lại, nàng phát hiện không biết khi nào mình đã ngồi trên đùi hắn, có điều kỳ thật nàng không thể nào không để ý, người vẫn hơi có chút cứng nhắc, nàng an ủi hai tay xoa nhẹ nhẹ thái dương, làm tay hắn bắt đầu loạn dần lên.

Đây cũng trở thành một thói quen. Ngửi thấy trên người nàng một mùi hương hoa tự nhiên, Khẩu Thiên Ngang cười khẽ ra tiếng, nàng thật sự trời cho khiến cho người khác an tĩnh.

Một tiếng ho nhẹ khiến hắn ngẩng đầu lên, rồi mới nhìn lên qua vai nàng, trong tiệm có một người nhìn đến ngây ngốc, còn có một vị tiểu thư hiển nhiên là bạn nàng đang ngồi ở quầy bar đằng kia. Hắn kéo kéo khóe miệng, nửa giây sau nghĩ như thế cũng không phải là điều gì không tốt lắm. Không chỉ là vì bạn của nàng, mà bởi vì điều này hiển nhiên đánh tới người đàn ông có chủ ý với nàng.

“Đối với cô ấy tốt lắm? Trước kia cũng có người đối với cô ấy tốt lắm, cô ấy cũng không ở bên những người đó.” Nông Nông nửa nằm nửa ngồi trên giường, lấy điện thoại nhai nói: “Chính cậu nhìn hắn là cũng biết, lần này cô ấy là đùa hay thật, chỉ là chính cô ấy còn không thể hiểu được, nếu người đàn ông kia chỉ là chơi đùa thì biết làm sao bây giờ? Nếu tên kia là loại lừa tiền lừa sắc thì phải làm gì bây giờ?”

Nhìn bà xã đại nhân lòng đầy cảm phẫn như vậy, Lữ Hạo Đình buồn cười đưa cho nàng cốc sữa.

Điện thoại đầu kia Uy Uy nở nụ cười, “Cô ấy không phải đã tra thử ở quận rồi sao?”

“Làm ơn đi, cũng không phải tội phạm nào cũng có án, cũng đều bị bắt.” Nông Nông đưa tay nhận sữa, hừ một tiếng, “Không được, tớ nhất định phải cho người đi điều tra chi tiết về tên kia.”

Tuy rằng nàng không biết người đàn ông kia có phạm tội gì không, cũng không phải là ngại cho Nông Nông tìm người điều tra hắn, dù sao tên kia thật sự có chút quái lạ. Nhớ tới buổi chiều nhìn thấy những người tụ

tập ở trong tiệm, Lâm Khả Uy kéo kéo khoe miệng, chỉ sợ đến lúc đó điều tra ra gì đó lại có bất đồng lớn với suy nghĩ bây giờ của Nông Nông.

“Điều tra cũng tốt, chẳng qua, tớ không cho rằng hần là loại người lừa tiền lừa sắc.” Ngoài việc thoát nhìn hần bề ngoài không tốt, cũng là vì hần và Bạch Vân không hiểu sao lại ăn ý kì lạ.

“Mặc kệ thế nào, tớ vẫn không yên tâm, đúng rồi, chúng ta lâu rồi cũng không gặp nhau, rõ ràng phải tìm ngày làm thịt nướng, thuận tiện tìm cơ hội gần cách hai bọn họ một lúc, hỏi rõ Khấu Thiên Ngang đối với Bạch Vân có rắp tâm gì.”

Uy Uy nở nụ cười, trả lời: “Được, tớ không phản đối.”

“Như vậy là được rồi, ok, ngày mai tớ phải đi liên lạc với những người khác, chờ xác định ngày lại nói với cậu, bye!”

“Ừm, bye!”

Cất điện thoại, Nông Nông mới bắt đầu uống ly sữa nóng trong tay kia, lại nhìn đến ông xã vẻ mặt quái dị ngồi ở bên giường nhìn nàng.

“Em vừa mới nói người đàn ông ở chỗ Bạch Vân tên là gì?”

“Khấu Thiên Ngang.”

“Khấu Thiên Ngang?”

“Đúng vậy, thế nào? Anh có biết anh ta?”

Lữ Hạo Đình nhíu mày, trầm ngâm nói: “Anh có nghe qua tên này, có điều là không xác định người kia có phải là anh ấy.”

“Thật?” Nông Nông nghe vậy, tinh thần nâng lên.

“Ừm, họ này không phổ biến, để ngày mai anh đi xem sao, nếu xác định, anh sẽ nói lại với em.”

“Oa, ông xã, anh rất lợi hại!” Phạm Di Nông nghe vậy vui vẻ cười, ôm hần hôn một cái.

Lữ Hạo Đình cười vỗ vỗ nàng, trong lòng lại có chút lo lắng, bởi vì người đàn ông kia nếu thật là người hần đang nghĩ, thì vấn đề kia lại có vấn đề.

7. Chương 7

Chương 7

“Thịt nướng?”

“Đúng vậy, mọi người đã lâu không tụ tập. Cậu cả ngày cứ ở tiệm cà phê, có rảnh cũng nên đi ra ngoài một chút, hô hấp không khí mới mẻ một chút.”

Ngẫm lại chính mình cũng thật sự đã lâu không ra ngoại ô, Bạch Vân cũng không phản đối gì. “Được, đi đâu?”

“Nhà A Phương, nhà cô ấy vừa hay ở sườn núi, địa điểm lại đủ lớn.”

“Khi nào?”

“Chủ nhật này, đúng rồi, cậu đem con gấu kia đi nữa.”

“Đợi chút, tớ phải hỏi anh ấy một chút.” Bạch Vân khoanh chân ngồi ở một bên, nhìn người đàn ông đang chuyên tâm gõ bàn phím trên đùi. “Này, chủ nhật này anh có rảnh không?”

“Ừm.”

“Chúng em định làm thịt nướng.”

“Nha, được.” Hấn nhìn màn hình, lên tiếng.

Tuy rằng biết hấn căn bản không nghe vào, nàng vẫn nói với Phạm Di Nông ở đầu bên kia: “Mấy giờ gặp?”

“Mười giờ.”

“Ok.”

Ấn nút tắt điện thoại, Bạch Vân một lần nữa nhìn vào quyển tiểu thuyết đã đọc một nửa, nhìn lại hàng, lại không nhin được ngẩng đầu lên giương mắt đánh giá hấn. Vài ngày trước, vị Lưu tiên sinh kia cho hấn một cái bút kèm với cái máy tính, một chiếc di động cùng một chiếc xe, đã không thấy quay lại. Nhưng hấn thì bắt đầu cả ngày ôm lấy cái máy tính với cái bút kia, chỉ cần có thời gian rảnh hấn sẽ lại ngồi trước bàn phím.

Hiển nhiên, cuối cùng vị Lưu tiên sinh kia vẫn là thuyết phục được hấn. Nàng không biết hấn vì cái gì mà đổi ý, nhưng hiểu được hấn kỳ thật vẫn rất không vui, mỗi lần di động đổ chuông sắc mặt hấn sẽ trở nên rất khó chịu. Tuy rằng như thế, hấn vẫn nhận điện thoại rồi dùng tốc độ nhanh nhất để nói chuyện.

Trước đây, nàng thậm chí không biết hấn biết dùng máy tính. Không phải không tò mò đến tột cùng hấn làm cái gì, nhưng vì hấn làm trong tiệm mọi chuyện đều tốt, nàng cũng không can thiệp nhiều vào công việc của hấn. Dù thế nào, nàng luôn luôn không có thói quen tham gia vào chuyện riêng tư của người khác, cho nên nàng cũng không hỏi nhiều.

Buổi tối hôm nay vì trời mưa nên vắng khách, thời gian đóng cửa trước 12 giờ đêm, đi về, tắm rửa sạch sẽ, qua rạng sáng một chút, hấn vẫn đang làm việc, nhìn màn hình, gõ bàn phím. Không biết vì sao, Bạch Vân chỉ cảm thấy trong lòng một trận phiền chán, hấn chuyên tâm như vậy, đáng vẻ nhìn màn hình rất giống như màn hình có bảo bối vậy. Cùng lắm cũng chỉ là chút tiếng Anh với biểu đồ thôi, hừ.

Trong lòng thét lớn một tiếng, nàng đột nhiên hiểu được khi A Phương oán giận bắt mẫn Lâm Tử Kiệt. Ý tưởng này khiến nàng nhú mày, một lúc lâu sau, nàng cầm tiểu thuyết đi đến bên cạnh hấn, tựa đầu vào cánh tay hấn.

“Làm sao vậy?” Quay đầu nhìn cô gái đem cánh tay hấn làm đệm, hấn tò mò hỏi.

Nàng lắc đầu, không trả lời, chỉ tiếp tục gối lên cánh tay hấn, lật xem tiểu thuyết trên tay. Thấy nàng không đáp, hấn cũng chỉ cười cười, quay đầu tiếp tục công việc.

Tiếng gõ bàn phím lại vang lên, Bạch Vân liếc mắt trên màn hình, nói thật ra, nàng cũng không hiểu những cái kia rốt cuộc là cái gì, nhưng nhiệt độ trên cơ thể hấn tỏa ra lại làm tâm tình của nàng trở nên tốt hơn. Chữ trên tiểu thuyết, cuối cùng có thể đập vào mắt, nàng tiếp tục lật xem, đang dựa biến thành nằm, rồi cuối cùng cơ thể mệt mỏi không chịu được lại nặng nề ngủ.

Phát hiện nàng đang ngủ, là vì nàng coi đầu hấn là gối nằm, hấn giương mắt nhìn đồng hồ, mới phát hiện là đã ba giờ. Gửi nốt một email cuối cùng, hấn tắt máy tính, rồi mới cẩn thận vươn tay ôm nàng trở lại trên giường, tiếc là vẫn đánh thức nàng.

“Anh đã làm xong rồi?” Nàng không trợn mắt, chỉ buồn ngủ mờ mịt mở miệng hỏi.

“Ừm.” Hấn nằm xuống bên người nàng.

“Ngủ ngon...” Nàng tiến vào trong lòng hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát trong lồng ngực hấn, sau khi tìm được vị trí thoải mái, cảm thấy mỹ mãn mới thở dài, một lần nữa tiến vào giấc ngủ.

“Ngủ ngon.” Khẽ vuốt tóc của nàng, hấn cũng thở dài, có chút kỳ quái vì sao chỉ cần ở một chỗ với nàng, hấn liền cảm thấy đặc biệt an tâm.

Có lẽ... nàng... ma lực trấn an của nàng không chỉ khi nàng tỉnh... Trong phòng thoảng mùi hương huân y, hấn nhắm mắt lại thản nhiên cảm nhận mùi hương, chậm rãi ngủ.

Buổi sáng chủ nhật, bầu trời trên thành phố vẫn đầy đặc mây, nhưng chỉ mưa nhẹ khi sáng sớm rồi ngừng.

“Triệu Tử Lâm, đừng nghịch bật lửa, đưa nắm hương cho chú! A Phương, cậu có loại ô dùng ở bãi biển không, tớ sợ chút nữa trời lại mưa, muốn chuẩn bị trước, tránh cái vạ nhất.”

Mới đi vào hậu viên Lâm gia, Bạch Vân chợt nghe thấy tiếng của La Lan.

“Chuyện đó tớ đã sớm chuẩn bị, nha, xem, ở bên kia, nếu một lúc nữa mà mưa, là bật lên được luôn!” A Phương cười meo meo nói được một nửa, đột nhiên kêu lên: “A! Nông Nông, cậu đang có thai, đừng tùy tiện chuyển đồ này nọ! Mau buông, mau buông!”

“Làm ơn! Chỉ là một cái bánh mì thôi, cậu làm như tớ khiêng gạch không bằng! Cậu sao lại so với ông xã tớ còn nhiều lời hơn!” Phạm Di Nông liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục cầm bánh mì đến chỗ mấy người đàn ông kia. “Này, mọi người nhóm lửa thế nào rồi? Có cần giúp gì không?”

“Không cần, không cần, em ngoan ngoan ngồi đi, chờ ăn là được rồi.” Lữ Hạo Đình tiếp nhận bánh mì từ bà xã, đưa cho Hình Lỗi bên cạnh, rồi mới xoay người ôm lấy thắt lưng của bà xã đại nhân, bắt buộc nàng ngồi lên ghế.

“Thật? Đừng miễn cưỡng nha, trước kia bọn em cũng thường làm thịt nướng, đều có thói quen nhóm lửa.” Nông Nông thăm dò nhìn mấy người đàn ông kia nói.

“Sẽ không miễn cưỡng.” A Phương bưng bình trà lại để lên bàn nhỏ, lẩm bẩm nói: “Tên A Kiệt kia ngay cả ở trên hoang đảo cũng có cách nhóm lửa.”

Quả nhiên, nàng mới nói xong, Lâm Tử Kiệt đã nhóm được lửa.

Lâm Khả Uy nghe vậy nở nụ cười, “A Phương, cậu đã gả cho hắn, sao còn gọi tên hắn thế kia?”

“Không có cách nào, tớ gọi thành thói quen rồi.” A Phương le lưỡi, xoay người rót ly trà đưa cho Uy Uy, lại thấy Bạch Vân đã tới.

“Bạch Vân!” A Phương cười, muốn vẫy tay với nàng, đáng tiếc một tay cầm ly một tay cầm bình, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

“Hi!” Bạch Vân cười cười, cùng Khấu Thiên Ngang đi tới chào mọi người trong nhóm.

Nghe được tiếng của người đàn ông khác, tất cả đều quay đầu lại xem.

“Anh ta?” Triệu Tử Long nhướn mày hỏi.

“Ừm.” Lữ Hạo Đình gật đầu, nhìn Lâm Tử Kiệt nói: “Thế nào? Là người kia sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Tử Kiệt nhìn người đàn ông gập lần đầu tiên kia liền xác định, muốn quên một người đàn ông như vậy rất khó, huống chi người này còn rất có danh khí.

Hình Lỗi nghe vậy nhăn lại mi, “Tôi nhớ rõ tên kia thích lưu lạc khắp nơi, không phải sao?”

“Đúng.” Lâm Tử Kiệt vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nhìn Bạch Vân cùng bà xã cười, vô thức âm thầm thở dài. “Người này là khoai lang cầm phông tay, hắn bình thường không ở một chỗ lâu bao giờ, cô gái nào ở bên hắn, mười thì cả mười không có kết quả. Bạch Vân đang cùng hắn lại đây, thu lại ánh mắt hung ác của mấy người đi, miễn cho lát nữa bị cô gái này đuổi giết.”

“Hi, đã lâu không gặp!”

“Hi!” Bốn người đàn ông trầm miệng một lời rồi mỉm cười.

“Lâm Tử Kiệt, Lữ Hạo Đình, Hình Lỗi, Triệu Tử Long.” Như là không phát hiện thần sắc bọn họ không đúng, Bạch Vân cười giúp bọn họ giới thiệu với nhau, “Khấu Thiên Ngang.”

Mấy người đàn ông trao nhau cái gật đầu thay cho lời tiếp đón, mấy cô gái gương giọng kêu to Bạch Vân, nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đi đi, thịt nướng anh rất quen.” Khấu Thiên Ngang nhếch khóe miệng muốn nàng yên tâm, nàng mới đi qua.

Bạch Vân vừa đi, trên mặt bốn người đàn ông trước mắt liền thay đổi, Lữ Hạo Đình nhú mày, Hình Lỗi lãnh đạm, Triệu Tử Long mặt không chút thay đổi, chỉ có Lâm Tử Kiệt vẫn lộ vẻ mỉm cười. Thấy tình hình trước mắt này, hắn vẫn bình thản ung dung, chỉ là nhú mày, xem ra đây là kiểu Hồng Môn Yến.

“Bạch Vân là cô gái tốt.” Hình Lỗi không nói hai lời, đầu tiên làm khó dễ.

“Tôi biết.” Hắn vừa nói vừa cầm một xiên đồ nướng, giúp nướng.

“Cô ấy đối nhân xử thế tốt lắm.” Triệu Tử Long lạnh mặt nói.

“Tôi biết.” Nghĩ đến nàng trời cho có thể an ủi người khác, cho hắn thế nào là ấm áp trong lòng.

“Chúng tôi không hy vọng cô ấy sẽ bị tổn thương.” Lữ Hạo Đình nhăn mày.

“Tôi cũng không hy vọng.” Hắn bình tĩnh nhìn bốn người đàn ông trước mắt, chậm rãi nói: “Tôi sẽ không tổn thương cô ấy.”

“Anh sẽ.” Lâm Tử Kiệt phiên cái thượng thớt phớt, “Tôi biết anh là ai, tôi cũng hiểu được anh ở một chỗ lâu nhất là ba tháng đến nửa năm, nếu anh định ra đi, chúng tôi sẽ không nói gì, nếu anh chỉ là muốn chơi đùa...” Hắn ngẩng đầu lên, trên mặt tươi cười càng thêm hiền lành. “Tôi nghĩ Bạch Vân không phải là lựa chọn thích hợp.”

Khẩu Thiên Ngang căng thẳng nắm chặt đồ trong tay, nhưng thái độ lại vẫn thông dong, “Tôi cũng không giấu giếm cô ấy.”

“Nhưng cô ấy không hiểu được.” Hình Lỗi nhú mày.

“Bởi vì cô ấy không hỏi.” Khẩu Thiên Ngang thay ngó đồ thượng tương liêu, nhìn bọn họ liếc mắt một cái, “Hứng thú của cô ấy đối với tôi không nhiều như các anh tưởng tượng.”

“Không hỏi?” Triệu Tử Long sững sốt một chút, ngạc nhiên.

“Đúng, không hỏi” nhìn ngó trong tay, hắn tự giễu nói: “Cô ấy không biết trước đây tôi làm nghề gì, không biết người thân bối cảnh của tôi, cô ấy cho tới bây giờ cũng không hề hỏi vấn đề liên quan nào, một câu cũng không.”

“Anh là nói quan hệ giữa anh và cô ấy... Hai người đã qua lại bao lâu rồi?” Lữ Hạo Đình vẻ mặt quái dị hỏi.

“Qua lại? Ở bên nhau sao? Một tháng.”

“Nói đúng ra là anh và cô ấy ở bên nhau một tháng, ở cùng một chỗ, ăn cùng một chỗ, thậm chí cùng nhau làm việc, không sai biệt lắm thì hai mươi tư giờ đều cùng một chỗ, kết quả là cô ấy lại không mở miệng hỏi anh có xe không, phòng ở, thậm chí không hỏi anh gửi ngân hàng bao nhiêu tiền?”

“Đúng.” Khẩu Thiên Ngang gật đầu cười khổ.

Khi một cô gái kết giao với một người đàn ông, có bao nhiêu cô gái không tò mò? Lại có mấy người có thể không điều tra đối phương? Không thể tin được lại có loại phụ nữ này, lại còn gần ngay trước mắt.

Nhìn khoe miệng Khẩu Thiên Ngang hiện rõ nụ cười chua xót, bốn người đàn ông liếc mắt nhìn nhau một cái, lại có tâm tình mà nở nụ cười, có lẽ người đàn ông này đã bị Bạch Vân làm cho choáng váng đầu óc, chỉ là không biết hắn có đang nhận ra bộ mặt oán giận của mình không?

“Tôi có một chuyện không hiểu.” Triệu Tử Long bỗng nhiên mở miệng.

“Ừ?” Khẩu Thiên Ngang giương mắt nhướng mày.

“Vì sao anh lại chạy tới làm việc ở tiệm cà phê của Bạch Vân?” Hắn vẫn không nghĩ ra Khẩu Thiên Ngang – một người như thế, sao có thể chạy tới làm nhân viên cửa hàng.

“À, chuyện đó...” Khẩu Thiên Ngang giật nhẹ khoe miệng, lấy tay vuốt vuốt tóc, cười đến càng khổ. “Tại vì trước kia tôi làm việc cho vị tiên sinh kia, muốn gả con gái cho tôi. Tối hôm đó, tôi vừa vào cửa liền thấy con gái ông ta cởi hết quần áo, nằm trên giường chờ tôi, ông bố già lại ở cửa trước cười gian, cho nên tôi chỉ có thể cạy cửa sổ mà chạy, ngoài ví tiền cái gì cũng không mang.”

Bốn người đàn ông một trận trầm mặc, biểu tình quái dị. Rồi, không biết là ai lẩm bẩm một câu: “Không đến nỗi cạy cửa sổ chứ?”

Khấu Thiên Ngang nghe vậy lẩm bẩm một câu đáp lại: “Cô gái kia mới 16 tuổi, tôi cũng không muốn bị mang tội dụ dỗ trẻ vị thành niên.”

Mấy người đàn ông đang nướng thịt đột nhiên cười.

“Các cậu nói xem, bọn họ đang cười cái gì?” La Lan nghe tiếng quay đầu, khó hiểu tại sao Triệu Tử Long lại cười thoải mái đến như vậy.

“Không biết.” A Phương trả lời rõ ràng.

Uy Uy uống một ngụm trà lại, nhún vai.

“Con muốn ra chơi đĩa trò chơi.” Triệu Tử Long giật nhẹ vạt áo của La Lan.

“Không được, hôm nay là ngày thịt nướng, con chỉ có thể ở đây.” La Lan ngoài cười nhưng trong không cười cầm lấy đĩa ném trên bàn, “Cầm, chơi đi.”

“Con không phải muốn chơi với cái đĩa này.” Nó bĩu môi, phản đối.

“Trẻ con nên vận động nhiều.” La Lan không cho nó phản đối, huýt sáo, gọi chó săn hoàng kim của Lâm gia, rồi mới ném đĩa ra bên ngoài.

Chú chó rất khoái nhảy dựng lên tiếp nhận chiếc đĩa đang rơi dần xuống, rồi mới hưng phấn chạy trở về.

Triệu Tử Long vẻ mặt đại ra, La Lan thúc thúc nó, “Xoa đầu của nó đi, phải nhớ khen ngợi nó, được rồi, đi chơi đi.”

Không có hy vọng vào nhà chơi trò chơi, Triệu Tử Long chỉ có thể ném đĩa cho chú chó, đi đến một bên chơi trò ta ném chó ngậm.

“Cậu cứ như thế mặc nó sao?” Bạch Vân nở nụ cười.

“Một lúc nữa nó sẽ thật vui vẻ.” La Lan cười nhẹ, từ nhỏ đến lớn, nó luôn là đứa trẻ hiếu động.

Thì thầm với nhau, chiêu này của nàng đối với cậu bé lần nào cũng đúng. “Cậu nhìn đi, một lúc sau muốn nó tách khỏi chú chó mới là khó.”

Mấy người đàn ông đang nướng thịt lại cười phá lên, khiến các cô gái đều quay lại xem.

“Vì sao đàn ông mới biết nhau mà lại cứ như quen nhau thân thiết suốt nhiều năm như vậy?” Nông Nông nhún mày, chu miệng lẩm bẩm.

“Đó là sở trường của anh ấy.” Bạch Vân ngồi xuống ở chỗ khác.

“Cái gì?” Nông Nông ngây người ngẩn ngơ.

“Cùng người ta nói nói, đánh cờ, nói chuyện phiếm, anh ấy rất am hiểu cách giao tiếp.” Quay lại nhìn đám đàn ông như quen biết thân biết nhiều năm, khoe miệng Bạch Vân vô thức khê nhếch lên.

“Nói thật, người này rốt cuộc có phải là cậu lấy ra làm thân thể đạn khỏi sự công kích của mẹ tớ?” La Lan một nhún mi, liếc Bạch Vân một cái.

“...” Nàng phát ra những âm thanh lẩm bẩm không ra tiếng.

“Bạch Vân?” Nông Nông nhún mày.

Bạch Vân thấy thế, chỉ còn biết thành thật mở miệng: “Vốn là...”

“Vốn là cái gì?” La Lan bắt mắt ép hỏi.

“Khụ... ừm... chỉ là... ý là...” Nàng mơ hồ nói không rõ ràng.

“Vân Vân, đừng đánh mơ hồ trận với chúng tớ.” Uy Uy cũng nhún mày, đi tới ép hỏi.

“Đúng vậy, Tiểu Vân, cậu phải nói rõ.” A Phương cũng tới đá thêm một cước.

Nhìn tứ nường trước mắt thăm vắn hàng loạt, Bạch Vân nuốt nước bọt, nhận mệnh mở miệng nói: “Tớ vốn là có nghĩ đến điều đấy, nhưng sau đó, khụ, ừm... cuối cùng kết quả lại có chút không không chế được...” Nàng nói đến một nửa không nhin được đỏ mặt.

“Có chút không không chế được?” Nông Nông nhú mày, “Tớ xem không phải có chút không không chế được mà thôi đi?”

Bạch Vân trầm mặc ba giây, mới nói: “Được rồi, không phải.”

“Cho nên?” La Lan cũng không đơn giản như vậy buông tha nàng.

“Tớ còn đang suy nghĩ.” Bạch Vân mỉm cười.

A Phương có nghe không có biết, buồn bực hỏi: “Ý là?”

“Ý là chờ tớ hiểu rõ, sẽ nói rõ.” Bạch Vân vừa nói vừa đứng lên, mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, tớ qua bên kia một chút.”

Nhìn Bạch Vân đi đến chỗ tên kia, mấy cô gái ngốc một trận.

“A Lan, cậu hiểu được ý của cô ấy sao?” A Phương lẳng lẳng hỏi.

“Không hiểu.” La Lan hai tay chống thất lưng nhú mi.

“Tớ cũng không hiểu.” Nông Nông mặt nhăn mũi theo vào.

Ba cô gái quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Uy chưa lên tiếng, nàng cười cười, trêu ghẹo nói: “Quan trọng là chỉ cần cô ấy hiểu là tốt rồi.”

“Thật có lỗi, cho tôi mượn anh ấy một chút.”

Bỏ lại một câu này, Bạch Vân ôm lấy tay Khấu Thiên Ngang, mỉm cười, đưa hấn ra khỏi chỗ đó.

“Làm sao vậy?” Rời khỏi mọi người, hấn tò mò nhìn nàng hỏi.

“Không có, chỉ là em muốn cứu với anh khỏi nỗi khổ ải.”

”Không nghiêm trọng như vậy chứ?” Hấn cười cầm ngô nắm trong tay đưa cho nàng, “Đây, nướng xong rồi.”

Bạch Vân tiếp nhận, kéo hấn ngồi xuống dưới bãi cỏ, cắn ngô.

“Ăn được không?”

“Cũng không tệ.”

“Thật? Anh ném thử.” Hấn cúi người nói, cũng cắn ngô, rồi liếm đi hạt ngô dính ở trên mép nàng.

Hai gò má nàng có chút xấu hổ trở nên phỉm hồng, hấn làm như ngon lắm liếm liếm phỉm môi, “Ừm, quả không tệ, anh quả nhiên rất lợi hại.”

Bạch Vân đập vào lồng ngực hấn, đỏ mặt liếc nhìn hấn.

“A, đau quá, anh chết.” Hấn thuận theo nàng, nói giỡn nằm xuống dưới đùi nàng.

“Ba hoa.” Nàng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn người đàn ông đang nằm trên đùi nàng không chịu đứng dậy, không nhin được chơi đùa làm rối tóc hấn.

Hấn vẽ mặt thoải mái, hai mắt nhìn lên khuôn mặt ở trên, “Em có những người bạn tốt.”

“Ừm.” Nàng đồng ý cắn ngô, chính mình ăn một miếng, rồi lại để trên miệng hấn cắn một miếng.

“Thật không tệ.” Hấn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Ừm.” Nàng khẽ vuốt trán của hấn, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen.

Hấn không mở miệng, chỉ lặng lẽ nhắm mắt cảm nhận sự đụng chạm ấm áp này. Biết hấn mấy ngày nay cũng có chưa lúc nào ngủ thoải mái, Bạch Vân không lên tiếng quấy rầy hấn, không mất bao nhiêu thời gian, hấn liền ngủ.

Một giờ sau, Khấu Thiên Ngang tỉnh lại, thấy trên tay nàng không biết từ khi nào có một quyển tiểu thuyết, ở bên cạnh có một bình trà, xa xa hơi nường thịt vẫn thoảng mùi hương, trên người hắn còn có thêm một chiếc chăn.

“Thật có lỗi, anh ngủ quên.” Thật sự là không xong, hắn không muốn ngủ, nhưng thời tiết này thật sự ngủ tốt lắm.

“Không sao.” Phát hiện hắn đã tỉnh, nàng để tiểu thuyết sang một bên, cầm đồ lấy ở bàn bên cạnh, “Anh chỉ cần giúp em giải quyết cái này là được rồi.”

Hắn ngồi xuống, tiếp nhận, cầm lấy thịt nường cho lên miệng cắn một miếng. “Em không ăn sao?”

“Miệng của em bị người nào đó chiếm giữ rồi.” Nàng một lần nữa cầm tiểu thuyết lật xem.

Hắn nở nụ cười, rất nhanh đem đồ ăn trên bàn cho vào trong bụng. “Em là muốn ở đây chết đói hả?”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, suy nghĩ lại một lúc lâu.

Nàng vẽ mặt thật sự muốn mở miệng lại không biết nói nên nói cái gì, rồi mới thản nhiên cười nhẹ, khẽ vuốt mặt hắn nói: “Yên tâm, em sẽ không đói chết, tuy rằng không có người nấu cho ăn cũng có chút tiếc nuối, nhưng em sẽ tự nấu để ăn.”

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, hắn đứng dậy đi đến một bên nói chuyện. Chờ hắn xử lý công việc, nàng lại một lần nữa vùi đầu vào tiểu thuyết. Nàng tựa hồ thật sự tuyệt không quan tâm là hắn đang làm gì, có lẽ sự tình chính như theo lời nói của nàng, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng chính nàng sẽ tự xử lý.

Ý nghĩ này trong đầu khiến cho trong lòng hắn trở nên khó chịu không rõ nguyên nhân. Hắn cảm thấy rất phiền, lại không biết nói mình là vì sao phiền, nhìn vẻ mặt nàng bình tĩnh lật xem tiểu thuyết, hắn lại có loại xúc động muốn vứt đồ trên tay nàng, rít gào với nàng. Đáng chết!

Hắn mỗi lần ở lâu một chỗ thì sẽ cảm thấy phiền toái, rồi mỗi sự kiện, mỗi người, mỗi dạng này nọ, đều càng nhìn càng phiền chán, hết thấy mọi thứ đều làm hắn cảm thấy phiền chán. Hắn vốn nghĩ đến lần này sẽ không... Nghĩ đến cảm giác phiền chán kia sẽ không đến... Nhưng vài ngày nay không biết có phải là cảm giác phiền chán hay không, nhưng mỗi ngày lại càng cảm thấy nôn nóng!

Hắn rất quen thuộc cảm giác kia, rồi hắn sẽ trở nên rất khó chịu, cái gì cũng không thuận mắt, rồi mới bắt đầu soi mói tật xấu mỗi người, cuối cùng là chộc tức mọi người, đến lúc đó không chỉ người khác hận hắn, chính hắn cũng sẽ. Hắn không nghĩ đồ tính tình giận chó đánh mèo lên trên người nàng, hắn không muốn nàng hận hắn. Có lẽ hắn nên rời đi trước khi sự tình đẩy xảy ra.

Di động lại vang lên, hắn có chút tức giận ấn nút nhận trò chuyện, nói chuyện cùng đối phương xong, tâm tình hắn trở nên càng tệ hơn. Nhìn Bạch Vân, hắn thở sâu, đi qua rồi ngồi xổm xuống, bàn tay lớn đặt ở trên cuốn tiểu thuyết cũ.

“Làm sao vậy?” Bị quấy nhiễu tầm mắt, nàng ngẩng đầu.

“Anh có việc phải đi.”

“À, anh có việc thì cứ đi đi, em sẽ nhờ người đưa em về.” Nàng mỉm cười.

Hắn nhú mày, có chút ảo não, lại không biết chính mình ảo não cái gì, cho nên chỉ nhìn nàng.

Thấy hắn bất động, nàng nhú mày, “Còn có việc gì sao?”

Hắn không trả lời, đột nhiên cúi người xuống hôn lên môi nàng.

Khi hắn rời đi, Bạch Vân không hiểu là có chuyện gì xảy ra, chỉ biết là hắn tựa hồ đang tức giận. Đưa tay đặt lên đôi môi, nàng lẳng lẳng nhìn bóng dáng hắn đi xa.

Không lâu sau, bầu trời trở nên tối sầm kéo theo mưa phùn.

“Nhìn đi, tớ đã nói là trời sẽ mưa.” La Lan đã đi tới, giúp nàng thu thập này nọ. “Đi thôi, chúng tớ vào trong phòng uống trà.”

Không biết vì sao, Bạch Vân bỗng nhiên cảm thấy có chút lo sợ nghi hoặc bất an, chờ khi nàng phát hiện, nàng đã đứng lên, bỏ lại tiểu thuyết mà đuổi theo, nhưng khi thở hổn hển chạy tới cửa, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hắt ở trong xe Lưu tiên sinh.

Mưa phùn kéo dài đem hết thấy trở nên mông lung, nàng đứng ở trên bậc than, bất an trong lòng biến thành một cảm giác trống rỗng kì lạ.

“Bạch Vân, làm sao vậy? Sao đột nhiên cậu chạy nhanh như vậy?” Nghĩ rằng có chuyện gì, La Lan chạy theo, những người khác cũng lục tục chạy tới.

Nàng quay đầu nhìn bọn họ, rồi mới thoải mái cười ra một chút, “Không... chỉ là tớ... có chuyện quên nói với anh ấy.”

“Làm tớ sợ nhảy dựng.” A Phương nghe vậy nở nụ cười, “Quên, chờ hấn trở về rồi nói là được mà, nhìn cậu chạy nhanh như vậy, tớ còn nghĩ đến là có chuyện gì.”

“Đúng vậy... tớ... tớ cũng không biết mình suy nghĩ cái gì...” Bạch Vân lại cười ra một tiếng, cảm giác trống rỗng trong ngực càng ngày càng lớn.

“Bạch Vân, cậu có khỏe không?” Uy Uy lo lắng hỏi.

“Ừ, đương nhiên, sao hỏi như vậy?” Nàng tiếp tục mỉm cười.

Phạm Di Nông mang theo cái bụng khoan thai chậm rãi đi đến nhú mày nói, “Cậu đang run cậu biết không?”

“Có sao?” Nàng thì thào nói, nụ cười kia lại hiện lên trên mặt. “Có lẽ là bởi vì trời mưa, cho nên hơi lạnh...”

Bốn cô gái liếc mắt nhìn nhau, xác định cô gái này nói lí do không thích hợp lý, nhưng nàng kiên trì nói không có việc gì, các nàng cũng không hỏi nữa, chỉ kéo nàng trở về phòng trà nói chuyện phiếm.

Ngày hôm đó, Bạch Vân vẫn giữ vẻ mỉm cười của nàng, ngoài trời mưa vẫn tiếp tục rơi.

8. Chương 8

Chương 8

Ba ngày, hấn không trở về.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, nàng nhìn bộ áo lông màu xám, tựa vào bên cửa sổ. Mưa trên cửa sổ theo đó rơi xuống, nhìn qua cửa sổ cảm giác như lệ đầy mặt nàng. Nàng vươn tay tựa như khẽ vuốt chính mình trên gương, nhưng thế nào cũng không lau đi những giọt nước mắt mưa ở trên cửa sổ kia.

Mưa vẫn rơi, Huân y thảo vì mưa rơi quá nhiều cũng ủ rũ. Nó sắp chết đuối. Huân y thảo không thể quá nhiều nước, nàng biết là chính mình nên đem nó vào trong nhà, nhưng tuyệt đối không muốn động dậu. Hấn đã rời khỏi đây ba ngày.

4 giờ rưỡi, nàng hấn là phải đi ngủ, buổi sáng còn phải mở tiệm. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng biết cho dù nàng ủ mình trong ổ chăn cũng không ngủ được, cho dù đang ngủ cũng ngủ không ngon. Nàng có thói quen ngủ phải có người ôm, có lẽ ngày mai nàng nên đi mua một cái gối ôm, nói không chừng như vậy sẽ giúp nàng ngủ.

“A...” Ý tưởng này làm cho nàng cười khê ra tiếng, tiếng cười của chính mình vang vọng khắp trong phòng, lại làm cho nàng ngưng cười, nghe như vậy thật cô độc.

Chưa bao giờ biết tiếng cười nghe cũng có lúc cô độc, chưa bao giờ biết tịch mịch lại khó chịu như vậy, chưa bao giờ biết thì ra có một ngày nàng lại cảm thấy phòng này quá lớn, chưa bao giờ biết yêu thương một người... thì ra là đơn giản như vậy... Vẫn nghĩ chỉ là thích hấn mà thôi, ai ngờ mới ba ngày đã tương tư thành họa.

Khẽ thở dài, nàng đứng dậy vòng hai tay ôm lấy chính mình. Ban đêm yên tĩnh, chỉ có mưa còn đang phiêu diêu, từng giọt không ngừng ở cửa sổ chảy lan tràn, chảy xuống, chảy xuống, lại chảy xuống. Nàng không muốn lau đi, chỉ ngồi ôm đầu gối lẳng lặng nhìn. Áo lông trên người vẫn còn lưu lại hương vị của hắn, ngoài cửa sổ huân y thảo gần như đã rơi vào trạng thái hấp hối.

Nàng nghĩ, nếu hắn không trở về... Nàng sẽ chết đuối.

“Đáng chết!”

Phát hiện mình lần thứ năm chạy xe đến con đường quen thuộc, Khấu Thiên Ngang không nhận được nguyên rửa ra tiếng. Ba ngày ba đêm đẩy nhanh tốc độ, hắn vốn tính sau khi làm xong liền trực tiếp đi đến sân bay. Tiếp tục ở lại thành phố này, hắn sẽ càng bị thêm nhiều người tìm được! Tiếp tục đứng ở đây, hắn bắt đầu nguyên rửa toàn thể giới! Tiếp tục ở bên nàng, nàng sẽ bắt đầu hận hắn!

Hắn lái xe lên đường cao tốc. Đèn đỏ dừng xe lại, hắn lái xe đến gần khu vực đèn báo, chuẩn bị khi đèn xanh thì rẽ phải. Làm như vậy mới là đúng, đúng vậy, hắn có mang theo vé máy bay, cũng nhờ Lưu tiên sinh kia nhắc lại cho nàng, nàng sẽ cười cười, rồi sẽ quên hắn, tựa như hắn chỉ là khách qua đường, rẽ phải theo đường cao tốc đến thẳng sân bay.

Đèn xanh, hắn vẫn cứng đờ. Xe sau bấm còi hai tiếng, hắn chậm rãi hạ chân ga, nắm chặt tay lái nhưng không nhúc nhích, xe đi khỏi ngã tư đường, thẳng tắp đi về phía trước. Có lẽ hắn là hắn nên tự đi nói, như thế thì có vẻ... có vẻ là cái gì? Có vẻ lẽ phép sao?

Trời giết! Có chút cảm giác nắm chặt vô lăng, hắn không biết là chính mình đang làm cái gì, chỉ biết được đến tiệm của nàng ở đằng trước sẽ rất nhanh, mà hắn chết tiệt khát vọng thấy nàng. Dù sao... đến thì cũng đã đến, hắn có thể không đi vào, chỉ cần nhìn từ xa cũng đã tốt rồi.

Có lẽ hắn chỉ cần nhìn thấy nàng là có thể an tâm, chỉ cần nàng ổn...

Chiếc xe rửa vàng cũ kĩ của nàng vẫn như bình thường đỗ ở xa ngoài tiệm, hắn dừng xe ở sau xe nàng, nhìn vào trong tiệm. Xác thực nàng vẫn ổn, cả người đi qua các dãy bàn, trên mặt vẫn đang thản nhiên cười.

Có khi mọi người giữ chặt nàng tán gẫu đôi câu, có khi mọi người lại chủ động đến quầy bar lấy đồ uống, qua thời gian dùng cơm, nàng có vẻ không vội, có người ngồi xuống quầy bar tán phẩy nói giỡn cùng nàng.

Trong lòng hắn có cảm giác khát vọng nhìn, thời gian vô thức trôi qua.

Tiểu đệ hắn dạy thêm môn Hóa, nàng đưa đồ uống. Ninh Ninh ở trên lầu, nàng giúp Ninh Ninh đưa lên bữa sáng đặc chế, Ninh Ninh giữ nàng lại, không biết nói gì đó với nàng, Bạch Vân cười vỗ vỗ hai má của cô. Ông chủ cửa hàng bán hoa cách vách lên lầu nhìn trộm ảo não ngoài cửa, rồi mới bị Bạch Vân kéo đi vào. La Lan từ phòng bếp đi ra, lấy ra một quyển sổ ghi chép cùng ông chủ cửa hàng bán hoa đứng thảo luận với nhau.

Bạch Vân cười lắc lắc đầu, đi vào trong quầy bar, rồi không còn thấy. Chỉ trong nháy mắt, hắn liền phát hoảng, nghĩ nàng té xỉu, rồi mới mới nhớ ra vì nàng rất nhỏ, cho nên chỉ cần ngồi xuống phía sau quầy bar, người bên ngoài liền không nhìn thấy nàng.

Hắn tiếp tục ngồi trong xe, nhìn chỗ nàng biến mất. Nàng vì sao biến mất lâu như vậy? Nàng cứ cật lực mạnh như vậy, mỗi lần đều nói không có việc gì, lại luôn không chú ý đến thân thể của chính mình. Có lẽ nàng thật sự té xỉu... Không, sẽ không, nếu như nàng té xỉu, bọn La Lan sẽ phát hiện! Nhưng mấy người kia chỉ biết ăn cơm nói chuyện, cũng không ai quan tâm đến chuyện nàng có té xỉu hay không!

Hắn cứng đờ, tay muốn mở cửa xe, lại thấy vị cảnh sát Lâm đi vào tiệm cà phê, rồi mới thấy Bạch Vân xuất hiện, mỉm cười cùng vị cảnh sát quận.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, trái tim vẫn co rút nhanh. Nàng đột nhiên nhìn ra phía ngoài, hắn hoảng sợ, vội đẩy ghế ra phía sau.

Nhìn lên đỉnh xe, hắn bắt đầu cảm thấy mình ngu ngốc. Nhắm mắt lại, cả người hắn khó chịu, hít sâu, nhưng không cách nào từ bỏ cảm xúc phiền muộn kia. Hình ảnh của nàng hiện lên trước mắt, mùi huân y thảo phảng phất xung quanh hắn... Đáng chết! Hắn không muốn chỉ làm khách qua đường!

“Khẩu?”

Hắn nghe được âm thanh quen thuộc, vô thức ngừng hô hấp.

“Khẩu, anh đang ngủ sao?”

Âm thanh của nàng rất mềm mại, giống như sợ đánh thức hắn.

Hắn chậm rãi bỏ tay ra, mở mắt, thấy nàng đứng sau cửa kính xe, khom người nhìn hắn thăm dò. Mưa không biết ngừng khi nào, những giọt nắng bắt đầu rơi trên đầu. Hắn có chút cứng ngắc, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng.

Phát hiện hắn tỉnh, bên môi nàng vẫn hiện nụ cười, “Em quên nói với anh một chuyện.”

Nàng cười đến rất dịu dàng, rất dịu dàng, khiến hắn không thể dời mắt, trong lòng run lên, ngay cả hai chữ “chuyện gì?” cũng nói ra khỏi miệng.

“Em yêu anh.” Nàng nói.

Tim hắn có lẽ ngừng đập. Thế giới trở nên rất im lặng, xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại nàng, cùng âm thanh mềm nhẹ kia. Hắn nghĩ muốn cử động, nhưng có không cách nào nhúc nhích. Hắn thử mở miệng, yết hầu lại chỉ phát ra âm thanh cổ quái.

“Vào đi, đừng ngủ ở đây.” Nàng mở cửa xe, cầm tay hắn.

Tay nàng nhỏ lại mềm mại, hắn không thể kháng cự, cũng không muốn kháng cự, để cho nàng nắm. Hắn mờ mịt xuống xe, theo nàng đi qua lối đi bộ, vào tiệm cà phê, rồi mới một đường bị nàng dắt qua quầy bar.

“Có đói không? Muốn ăn vài thứ trước khi ngủ tiếp không?”

Hắn không có phản ứng, vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Thấy hắn giống như có chút choáng váng, Bạch Vân lo lắng sờ sờ mặt hắn, “Làm sao vậy? Anh không sao chứ?”

Hắn há miệng thở dốc, vẫn không nói ra được, nói thực hắn cũng không biết nên nói cái gì, cho nên vẫn chỉ ngây ngốc nhìn nàng. Rồi tựa hồ có người gọi nàng, nàng quay đầu, buông lỏng tay, hắn hoảng hốt, lập tức cầm tay nàng.

“Khẩu?” Nàng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn hắn cầm chặt tay nàng, mỉm cười, nhìn lại hắn, dịu dàng nói: “Em phải nghe điện thoại.”

Nàng thử rút tay, hắn cũng đứng lên, theo nàng nghe điện thoại.

Hành vi quái dị của hắn khiến cho người xem choáng váng, Bạch Vân buồn cười nhìn hắn, không thử rút tay nữa, chỉ mặc hắn nắm, rồi mới cầm lấy điện thoại, “À lô, tiệm cà phê Bạch Vân.”

Hắn vẫn nhìn nàng, một khắc cũng không rời.

“Lưu tiên sinh, ngài tìm Khẩu sao?” Bạch Vân bị lời nói trong điện thoại làm tâm thần bất ổn, nhíu chặt mày, “Không phải? Đi rồi? Hình như ngài đã lầm, hân!”

Trong óc bánh răng đã ngừng chuyển động bắt đầu nhúc nhích, Khẩu Thiên Ngang mặt trắng bệch, vươn tay một phen đoạt lấy điện thoại, âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu công ty ông cứ làm ăn với hiệu suất như thế, tôi cam đoan không đến ba năm liền sụp đổ.” Nói xong hắn liền cúp điện thoại.

Trong tiệm lâm vào trạng thái yên tĩnh một cách cổ quái, tất cả mọi người nhìn hắn.

Leng keng leng keng! Cửa có người đẩy ra, một vị khách đang đi đến.

“Hoan nghênh quý khách.” Hắn nói, trên mặt mỉm cười theo thói quen.

Toàn bộ người trong tiệm đại ra nhìn hắn, bởi vì hắn coi như không phát sinh chuyện kia, còn mỉm cười đưa vị khách kia tìm chỗ ngồi, rồi kéo Bạch Vân, ôm lấy người nàng đi đến chỗ quầy bar. Cái này lại làm Bạch Vân choáng váng, nhìn hắn chăm chăm, không phải là đỡ đi, mà là ôm đi.

Nhìn một đôi này, La Lan không nhịn được liếc cái xem thường, chịu không nổi nói: “Thật là, cứ khiến người ta giật mình, không biết hai người này đang làm cái gì nữa.”

“Yêu đương.” Âu Dương Ninh Ninh vẫn rất trầm mặc đột nhiên mở miệng.

La Lan giật mình, phát hiện bàn bên cạnh còn có người đang ngồi. Thật là, cô gái này cứ như âm hồn, không lên tiếng thì không ai quan tâm đến nàng đâu.

Nàng nhìn cô gái này từ trên xuống dưới, không nhịn được lấy một chiếc ghế khác đặt sang bên cạnh để ngồi, cười meo meo mở miệng hỏi: “Này, cô tên là gì? Nhà ở đâu? Năm nay mấy tuổi? Có bạn trai không? Kết hôn chưa?”

Âu Dương Ninh Ninh không ngẩng đầu, chỉ ăn đồ của mình. La Lan không nổi giận chút nào, chỉ bám riết không tha cứ tiếp tục truy hỏi.

Cảnh sát Lâm ở một bên cười cười, xoay người rồi đi ra ngoài. Ông chủ cửa hàng bán hoa gặp đại mỹ nữ liền rời khỏi chỗ.

Ở quầy bar, Khẩu Thiên Ngang vẫn đang cầm bàn tay Bạch Vân, Bạch Vân vẫn chăm chăm nhìn hắn, chỉ khi có việc cần nếu không hắn cũng không chịu buông tay.

Nước chảy, hương cà phê tràn ngập trong không khí. Chuông gió trên cửa ngẫu nhiên lên tiếng, có người tiến vào, có người ra ngoài.

Rồi, đêm đã khuya...

Em yêu anh, nàng đã nói thế.

Hắn biết chính mình không nghe sai, lại không biết vì sao nàng nói yêu hắn. Yêu hắn? Làm sao có thể?

Tim run lên, hắn cúi đầu nhìn cô gái nhỏ nhỏ ấm áp trong lòng, buồn bực vì sao nàng lại cho rằng nàng yêu hắn, nhưng xác thực nàng đã nói, dịu dàng cười nói. Hắn kỳ thật không hiểu vì sao bản thân lại kết thúc ngày hôm nay như thế, chỉ biết được rằng hắn không thể buông tay ra khỏi nàng. Cơ hồ mỗi sự kiện hắn đều đã thành phản xạ, nói chuyện, mỉm cười, tính tiền, pha cà phê, thậm chí đóng cửa khóa cửa, lái xe về nhà...

Nói thực ra, hắn không gây tai nạn xe cộ thật sự là một kỳ tích. Nàng nói yêu hắn cũng là một kỳ tích. Cổ họng một trận co rút nhanh, hắn không khỏi ôm chặt nàng đang ngủ say hơn chút nữa.

Kỳ lạ là, hắn chưa bao giờ biết hắn lại muốn nghe những lời đó như vậy, đương nhiên, không phải trước kia không có cô gái nào từng nói với hắn, hắn không bao giờ ở lại một chỗ quá lâu, cố gắng để không động lòng với ai. Ôi trời, nàng thậm chí không biết được là hắn làm nghề gì, hay là bạn của nàng đã nói với nàng. Cho nên nàng mới nói là nàng yêu hắn?

Không đúng... Hắn lập tức ném ý nghĩ kia ra khỏi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở đều, hắn thở dài, biết nàng không phải người như vậy, nếu nàng giống loại phụ nữ này, ngay từ đầu nàng đã không cho hắn ở lại, càng miễn bàn việc ở một chỗ với hắn.

Rốt cuộc là vì sao đây? Cho tới bây giờ vẫn không thể hiểu nàng nghĩ cái gì, ở cùng một chỗ với nàng càng lâu, càng cảm thấy nàng bí ẩn. Cứ nghĩ rằng bản thân đã hiểu, lại phát hiện rằng nàng khác hoàn toàn.

Hắn cứ tưởng rằng nàng sẽ không để ý, nàng nói khi hắn không ở bên, nàng có ăn cơm, nhưng mới ba ngày, rõ ràng nàng đã gầy đi một vòng. Rốt cuộc là nghĩ cái gì đây?

Sau khi trở về, nàng không hỏi gì nhiều, không hỏi hắn ba ngày nay đã ở đâu? Đã làm gì? Không bảo hắn đáp lại câu nói kia, không muốn cùng hắn hứa hẹn, thậm chí không hỏi vì sao vị Lưu tiên sinh kia nói với hắn đi rồi... Càng lạ là, hắn hoàn toàn không hiểu được mình vì sao khi đang nghe thấy họ Lưu kia nói với nàng hắn đã đi, lại phản xạ giật lấy điện thoại, rồi lại lớn tiếng: Hắn chỉ biết hắn không muốn nàng biết hắn sẽ đi, tuyệt không muốn.

Hắn không biết chính mình đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, cũng không biết bây giờ rốt cuộc hắn đang làm gì, chỉ biết là hắn không có cách nào cứ như vậy mà đi... Nhất là sau khi nàng nói câu kia. Rốt cuộc

đầu của nàng làm việc như thế nào? Vì sao không hỏi? Nếu nàng không biết gì, vì sao còn cho rằng là nàng yêu hắn?

Lại thêm một dấu chấm hỏi trong đầu óc đã chật ních, cảm xúc phức tạp cứ ở trong lồng ngực, so với vài ngày trước lại càng hỗn loạn hơn. Cứ như vậy, hắn trần trọc cả buổi tối không thể ngủ say, mãi cho đến khi mặt trời hé lộ nơi chân trời, mới vì mệt mỏi mà ngủ.

Một cảm giác bất an kì dị. Hắn mở mắt, ngoài cửa sổ mây bay trời xanh. Trời không còn như vài ngày trước đó lặng lẽ mà trầm, trời xanh đầy mây trắng.

Bạch Vân. Không thấy.

Hắn ngồi bật dậy, cô gái đêm qua nằm ngủ ngon lành đã biến mất không thấy bóng, chỉ còn lại mùi hương sót lại. Bất an chuyển thành khủng hoảng, hắn vội vàng đứng dậy, hai ba bước đã xuống dưới lầu thì nghe thấy tiếng nước chảy, hắn không chút suy nghĩ bước đến gần mở cửa ra.

Bạch Vân hoảng sợ, đổ bưng mặt nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên che làm sao. Ôi trời, nàng có thói quen ở một mình, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới việc khóa cửa phòng tắm, hắn trước giờ đều rất lễ phép.

“Em đang tắm.” Nàng vừa thẹn vừa xấu hổ nhắc nhở hắn.

Ai ngờ hắn không đóng cửa lại, ngược lại đi đến, ôm cổ nàng.

Cái này khiến cho nàng xấu hổ không biết nên làm thế nào cho phải, tuy rằng bây giờ bọn họ, việc nên làm đều đã làm, việc không nên làm cũng đã làm, nàng lại nói là yêu thương hắn, nhưng mà nàng toàn thân không mảnh vải, trong khi đó quần áo hắn vẫn đang mặc hoàn hảo... Ôi trời, chỉ nghĩ đến đó, nàng có lẽ ngay cả ngón chân cũng đỏ.

Bị hắn ôm, nàng xấu hổ vạn phần, nhưng hắn lại cả nửa ngày không có ý buông tay, nàng đành phải mở miệng, xấu hổ quần bách nói: “Ừm... Khấu... trên người em toàn là xà phòng...”

“Anh biết.” Tim vẫn bối rối đập, hắn lên tiếng trả lời, lại vẫn không buông tay, vẫn đang ôm chặt nàng.

“Cũng không thể như thế này được... nên để em tắm xong đã.”

Hắn không trả lời.

Nàng có thể cảm giác được nhịp đập của tim hắn, lại không biết có nên hỏi hắn làm sao không. “Khấu?”

Hắn buông lỏng tay ra, có điều nhìn vẻ mặt của nàng cũng rất quái.

Nàng bị hắn nhìn đến mặt càng ngày càng đỏ, còn chưa kịp mở miệng nói gì đó, hắn đã cởi áo tiến tới bồn tắm.

“Anh cũng muốn tắm.” Hắn vừa nói vừa vứt quần sang một bên, trong mắt tất cả đều là dục vọng.

“Anh có thể... chờ một chút...” Nàng hy vọng giọng nàng không suy yếu như thế, nhưng thân hình rắn chắc của hắn lại quấy nhiễu đầu óc nàng.

Hắn vươn hai tay đặt lên trên tường, vây nàng ở giữa vòng tay, rồi nói giọng khàn khàn: “Anh không muốn.”

“Khấu...” đột nhiên cảm thấy chính mình khó thở, nàng không thể tự hỏi giữa đầu nhìn hắn.

“Ừm.” Đưa tay mân mê làn môi nàng, tay kia bật nước nóng, tự mình giúp nàng rửa sạch xà phòng.

Nàng muốn tránh lại không có chỗ có thể trốn, động tác hắn ái muội lại gợi tình, nàng xấu hổ đến cả người nóng lên, tiếng tim đập nghe rõ ở bên tai, rồi hắn hôn nàng.

“Khấu...” Nàng rên rỉ ra tiếng, bàn tay hắn mân mê nụ hoa của nàng, nàng vô thức run rẩy.

“Anh thích dáng vẻ thẹn thùng của em.” Hắn vừa nói, bàn tay thô ráp vừa trơn tru trên khắp cơ thể nàng, không quên một chỗ nào.

Mặt của nàng ngày càng đỏ, đến nói cũng không nói được, chỉ có thể cảm giác được tim đập rất nhanh, nuốt nước bọt liên tục. Hấn nở nụ cười, lại lần nữa chiếm lĩnh đôi môi hồng của nàng, tinh tế nhấm nháp, khiến nàng thiếu chút nữa không thể đứng vững, chỉ có thể gắt gao leo lên hấn.

Kích tình khiến căn phòng nóng dần, khi hấn ở trong nàng, nàng kêu nhẹ những tiếng kiều mị. Hấn không giống như trước, ngay từ đầu nàng đã xác định có chỗ nào không đúng, rồi phát hiện ra hấn nhiệt tình hơn trước, dường như là đã xác định cái gì. Hấn nhiệt tình không gì sánh kịp, dần dần nàng từ từ lên đến tột đỉnh.

Nàng hy vọng chính mình không kêu lớn tiếng, rồi nàng lại hy vọng hàng xóm đều đã đi làm, rồi nàng bắt đầu lo lắng muốn làm tường cách âm, sau đó nàng cũng không còn có thể nhớ được là muốn gì...

Hấn ngẩn người.

Gần đây hấn thường thường không thể khống chế cứ đôi khi lại phát ngốc. Ngoài ngẩn người, so với trước kia hấn càng dễ dàng phiền chán, hấn tự biết mình hấn là phải rời khỏi, nhưng một ngày trôi qua, hấn vẫn ở tại nơi này.

Trên thực tế, hấn căn bản không thể chịu đựng được nàng biến mất khỏi tầm mắt của hấn quá lâu. Hơn nữa cho tới bây giờ, hấn cũng chưa đối với ai mà chủ tâm lên, nàng không cho hấn cái cơ hội đấy, nàng luôn xuất hiện ở thời điểm thích hợp.

Rồi có một ngày, một người đàn ông đi vào, hấn nhìn đối phương, đột nhiên có một ý nghĩ trong đầu gây hoảng sợ, bởi vì người này không có chuyện hệ trọng thì không đến, đến lúc này, hấn mới phát hiện chính mình gặp phiền toái lớn.

“Hi.” Người đàn ông kia nói.

Khấu Thiên Ngang nhìn hấn, biểu tình quái dị rồi mở miệng tiếp đón: “Hi.”

“Em không ngờ đến nơi này thật sự tìm thấy anh.” Người đàn ông kia tháo kính râm xuống, ngồi ở quầy bar. Muốn tìm hấn rất đơn giản, nhưng...

Người đàn ông này cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tiếp đãi hấn, hấn luôn thấy thì liền đuổi liền chạy, đây là lần đầu tiên ngoan ngoãn hấn ở nguyên một chỗ.

“Tôi cũng không ngờ.” Khấu Thiên Ngang lau ly thủy tinh, nhìn người đàn ông kia hỏi: “Muốn uống gì?”

“Có bia không?”

Hấn mở tủ lạnh đưa cho người đàn ông kia.

Người đàn ông cầm lấy bia, vừa uống vừa nhìn xung quanh trong tiệm, “Chỗ này không tệ.”

Hấn không đáp lời, mặt không chút thay đổi trờng tên kia.

Bạch Vân đột nhiên mang bánh ngọt từ phòng bếp đi ra, chợt nhìn thấy một soái ca ngoại quốc tóc vàng mắt xanh ngồi ở quầy bar, nàng sững sốt một chút, có điều vẫn mỉm cười mở miệng lên tiếng tiếp đón hấn: “Hi.”

“Hi.” Người đàn ông kia nhìn đến nàng, liếc sắc mặt không tốt của Khấu Thiên Ngang một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, mở miệng hỏi Bạch Vân: “Đó là gì? Trông thực rất ngon.”

Oa, tiếng Trung rất lưu loát.

Bạch Vân nhìn qua Khấu, cắt bánh ngọt, không nhìn được lại nhìn hấn một cái, trả lời: “Bánh ngọt bơ.”

“Có thể cho tôi một phần?” Hấn chìa chìa chính mình, cười nói.

“Đương nhiên.” Bạch Vân cắt một miếng cho hấn.

Hấn tiếp nhận bánh ngọt, lại vươn tay kia ra, tự giới thiệu, “Xin chào, tôi là Hawke, là em trai của Khấu.”

Em trai? Không dự đoán được chuyện này, Bạch Vân hoảng sợ.

“Ách... xin chào...” Nàng vừa muốn vươn tay ra bắt lấy, lại bị Khấu ôm về, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

“Em cảm thấy hắn ta với anh có chút nào giống nhau? Hắn là người da trắng.” Hắn sắc mặt khó coi nói.

Cũng... cũng đúng.

Bạch Vân nhìn hắn, lại quay đầu nhìn người ngoại quốc tự xưng là Hawke kia, hắn tuy rằng cũng cao như vậy, nhưng không cường tráng như Khấu, hơn nữa nàng nhìn thể nào cũng không thấy người người đàn ông này có khuôn mặt giống người phương Đông ở điểm nào, có điều thật ra người đàn ông này có chút thật quen mặt.

“Tôi biết đáng về thật sự không giống nhau, có điều chúng tôi thật là anh em.” Hawke ăn một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa nói: “Tôi là bị nhận nuôi.”

“Câm miệng của cậu lại.” Khấu Thiên Ngang tức giận trừng tên lấm mồm kia.

“Nhận nuôi?” Bạch Vân trừng mắt nhìn.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nàng nhìn tên trước mắt, lại nhìn Khấu một cái, tuy rằng rất ngạc nhiên, vẫn đi ra tiếp điện thoại, ai ngờ nàng mới tiếp điện thoại, chợt nghe đến phía sau truyền đến một câu: “Anh đi ra ngoài một chút.”

Nàng lấy điện thoại quay đầu, chỉ thấy Khấu ra khỏi quầy bar, cứng rắn lời em trai ngoại quốc kia ra khỏi cửa, Hawke kia vừa ra đến trước cửa còn không quên quay đầu nháy mắt với nàng một cái, “Sweet, bánh ngọt của cô ăn ngon lắm.”

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông vừa gặp đã liếc mắt đưa tình, có chút há hốc mồm, không nhin được bật cười, “Cám ơn.”

Khấu không cho hắn có cơ hội nói ra câu thứ hai, cứng rắn tha người đàn ông kia đi ra ngoài, hắn thoát nhìn rất mạnh bạo.

“Alô? Alô? Bạch Vân, cậu còn ở đó chứ?” Nông Nông ở đầu dây bên kia phát ra tiếng gọi nghi hoặc.

Nàng phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Alô, tớ đây, có chuyện gì?”

“Tớ với Hạo Đình đã tìm rõ được chi tiết của tên gấu kia, hắn...”

“Nông Nông.” Bạch Vân ngắt lời của nàng. “Mỗi người đều có sự riêng tư, nếu Khấu muốn nói, anh ấy tự nhiên sẽ nói.”

“Nhưng tên kia....”

Âm thanh của nàng đột nhiên bị gián đoạn, là âm thanh Lữ Hạo Đình chen ngang, “Bạch Vân, thật có lỗi, Nông Nông chỉ là lo lắng cho em.”

Nghe được Nông Nông oán giận kêu lên từ xa, nàng nở nụ cười, “Em biết.”

Lữ Hạo Đình ngừng một chút, mới nói: “Anh ta không phải người xấu.”

“Ừm.”

“Anh cảm thấy là anh ta thật lòng, chỉ là tự mình không biết.”

“Ừm.”

“Đàn ông có đôi khi rất ngốc.”

Nàng cười khẽ ra tiếng, bởi vì Nông Nông nói “Đúng” rất to.

Lữ Hạo Đình cười khổ hai tiếng, rồi mới mở miệng: “Anh chỉ có thể nói với em, anh ta không có vấn đề về kinh tế.”

Nông Nông hừ ra tiếng nói có tiền thì có gì hơn người linh tinh, Bạch Vân cười nói với Lữ Hạo Đình: “Em không sao, anh đi trấn an cô ấy đi, đừng chọc tức cô ấy.”

“Anh biết.” Hấn chần chờ một chút, vẫn mở miệng công đạo nói: “Bạch Vân, nếu... anh là nói nếu, em...” Không xong, hấn thật sự không biết nên nói như thế nào cho đúng, không thể nói nếu nàng thất tình, đừng khách khí, cứ việc tìm đến bọn họ khóc lóc kể lể?

Biết ý của hấn, Bạch Vân dương dương tự đắc khước miệng, nhìn người xe đi lại ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, em có thể ứng phó.”

“Bọn anh luôn coi em như em gái.” Hấn âm thầm thở dài, chỉ hy vọng họ Khấu kia không phụ tâm ý của Bạch Vân. “Nếu có cần gì thì cũng đừng khách khí.”

“Em biết, cảm ơn.”

“Tự mình cẩn thận.”

“Ừm. Bye!”

Bạch Vân tắt cuộc gọi, trong lòng ảm áp. Kỳ thật có bạn tốt cũng là một điều tốt, nàng đương nhiên không phải không muốn, chỉ là có một số việc, nàng biết là không thể cưỡng cầu. Ngày đó nói với Khấu, chỉ là đơn giản cùng nhau đáp ứng, nàng không phải không muốn hấn đáp lại, chẳng qua bây giờ chỉ cần hấn vẫn ở đây, nàng liền cảm thấy như thế đã là tốt rồi.

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu khắp nơi, nàng hơi hơi nheo mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Ừm, mùa hè...

9. Chương 9

Chương 9

Công viên, cây cỏ sum suê.

Ngồi trên ghế đá, Hawke cảm thấy hứng thú nhìn sự vật quanh mình.

“Lần đầu tiên em đến Đài Loan, nghe nói đồ ăn nơi này thật không thể chê, anh có biết chỗ nào có đồ ăn vật Đài Loan chính cống không?”

Khấu Thiên Ngang trợn mắt nhìn hấn chằm chằm, trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi: “Tôi sẽ không trở về!”

Hấn nhú mày, “Bởi vì tiệm cà phê ngọt ngào kia?”

Khấu Thiên Ngang đưa tay nắm lấy áo hấn, tức giận nói: “Đừng ép tôi đánh cậu.”

Thấy hấn phát hỏa, Hawke cười lại càng vui vẻ, không biết sống chết tiếp tục nói: “Anh ở lại là vì cô ấy.”

Hấn không trả lời, vẻ mặt cứng ngắc.

“Cô ấy không biết gì, đúng không?”

Hấn đẩy mạnh cậu ta ra, mặt không chút thay đổi nói: “Mau rút về Mỹ, bảo lão già kia chết tâm đi.”

Hawke kéo lại áo, chỉnh thẳng bộ quần áo bị vò nhàu, thần sắc tự nhiên nói: “Ông đã thấy hết hy vọng, công ty bây giờ là anh hai cai quản, lần này em đến, là vì vừa hay bây giờ có thời gian rảnh, cho nên đến xem anh đã chết hay chưa. Có điều, xem ra vẫn thật sự ổn.” Hấn hất hất tóc, sửa sang lại dung nhan, nhe răng cười, “Đúng rồi, cô gái ngọt ngào kia tên là gì? Tay nghề rất tốt.”

“Cậu không được để tâm đến cô ấy.” Khấu Thiên Ngang âm ngoan liếc nhìn hấn một cái, lười biếng để ý đến hấn, xoay người bước đi. “Không có việc gì thì biến đi.”

“A, dấm chua nồng đến vậy.” Hawke đi theo phía sau hấn, lòng tràn đầy tò mò hỏi: “Anh thích cô ấy như vậy, sao cô ấy không biết gì?”

“Câm miệng.” Hấn tiếp tục đi nhanh về phía trước, sắc mặt xanh mét.

“Hay là cô ấy chưa thích anh?”

Hấn dừng bước, quay đầu trông đưa em kia, “Cô ấy nói cô ấy yêu tôi!”

“Phải không? Vậy sao anh tức giận như vậy?” Hawke vẽ mặt vui sướng nhìn người gặp họa.

Hấn cứng đờ, xoay người phần nộ tiếp tục đi về phía trước. Cô gái kia cái gì cũng chưa hỏi, bảo hấn nói như thế nào? Mẹ nó, nghĩ đến lại không thích!

“Cô ấy không hỏi, tự anh có thể nói ra!”

Nghe được tiếng của Hawke, hấn mới phát hiện mới vừa rồi chính mình nguyên rủa ra tiếng, không nhận được mắng lại một câu, rồi mới đột nhiên dừng bước.

“Làm sao vậy?” Thiếu chút nữa đụng vào hấn, Hawke cũng dừng lại, kỳ quái nhìn biểu tình liên tục biến hóa của anh trai.

Đúng vậy, nàng không hỏi, hấn có thể tự nói! Nhưng cô gái kia chẳng lẽ một chút cũng không tò mò về hấn sao? Không quan tâm hấn rốt cuộc là người như thế nào sao? Như vậy cũng có thể nói là yêu hấn? Đáng chết! Càng nghĩ càng khó chịu!

Khấu Thiên Ngang nhét hai tay vào trong túi tiền, sắc mặt lại trở nên hung ác đứng lên, rồi mới lại từng bước từng bước đi tiếp tục.

“Anh?” Hawke muốn làm rõ ràng hấn bị làm sao, đành phải chạy theo hấn.

“Dừng theo tôi.”

“Em vừa xuống máy bay, không có chỗ ở.”

“Đi tìm khách sạn, nhà nghỉ! Thế nào cũng được.” Hấn thấp giọng nói, giống như hung thần.

“Không được, em không muốn phải đối phó với phóng viên.”

“Tôi không nghĩ sẽ ứng phó cậu.”

“Ở chỗ tôi đi!”

Nghe câu đấy, Khấu Thiên Ngang quay mạnh đầu lại, mới phát hiện chính mình đã quay trở lại tiệm cà phê, mà Bạch Vân cầm khay trong tay, hiển nhiên mới từ lầu hai đưa cơm xuống.

Nàng mỉm cười, nhìn bọn họ nói nhẹ như gió: “Chỗ của tôi vẫn còn phòng.”

“Thật vậy? Tốt quá!” Hawke nghe răng cười, một bàn tay Khấu Thiên Ngang lại đẩy khuôn mặt tuần tú của hấn ra.

“Không được!” Hấn tức giận nhìn Bạch Vân, rồi mới quay đầu cảnh cáo em trai, “Cậu ngay lập tức tránh cho xa ra! Ngay lập tức! Bằng không tôi làm thịt cậu!”

“Em không biết tính tình anh lại không tốt như vậy!” Bạch Vân buồn cười nhìn hấn nói.

“Tính tình anh trước giờ đều không tốt!” Hấn tức giận rít gào.

Nàng đi lên trước, mỉm cười cầm khay đưa qua sau cổ hấn rồi mới kiễng mũi chân, nhanh nhẹn hôn hấn một cái.

Hấn ngây người, bởi vì cho tới bây giờ nàng chưa từng chủ động hôn hấn, huống chi là đang ở trên đường cái. Tuy là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt qua, hấn vẫn cảm thấy choáng váng không kiểm soát được. Cô gái này, sao chỉ biện pháp đơn giản như vậy cũng làm ảnh hưởng đến hấn một cách mãnh liệt?

Còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, nàng đã bỏ tay ra, nhẹ nhàng lướt qua hấn, đứng trước Hawke giơ tay giới thiệu. “Hi, xin chào, lúc này quên nói, tôi là Bạch Vân.”

Hawke vừa mới vuốt ve, đã bị Khấu Thiên Ngang gạt đi, hấn giận dữ trừng mắt với tên vương bận kia, kéo Bạch Vân lại trong lòng. “Dừng bắt tay hấn, người này có bệnh lây qua đường sinh dục!”

“Không thể nào!” Bạch Vân ở trong lòng hần buồn cười ra tiếng.

Thế nào cũng không thể nghĩ ra được anh em mà lại như thế này.

Hawke sững sốt, cười khở đứng lên, đành phải nhấc tay thề nói: “Tôi cam đoan thảng trước vừa đi khám sức khỏe, hoàn toàn khỏe mạnh, cô đừng nghe anh ấy nói bậy.”

“Người này là hoa hoa công tử, hần lên giường cùng phụ nữ tựa như ăn cơm. Cho dù bây giờ không có, sau này cũng sẽ có.” Khẩu Thiên Ngang hừ một tiếng, không cười mà đẩy Bạch Vân vào trong tiệm.

“Có làm không? Anh như vậy là bán đứng anh em!” Hawke bắt măn kêu, vội vàng chạy theo vào trong tiệm phản đối.

“Cậu ở nơi này, muốn hay không mặc kệ cậu! Không ngủ liền cút đến khách sạn cho tôi!” Ném Hawke vào phòng nhỏ ở sau tiệm, không cho hần cơ hội cự tuyệt, Khẩu Thiên Ngang kéo cửa sắt xuống, lên xe đưa Bạch Vân về.

“Hawke đâu?” Không thấy soái ca ngoại quốc kia, Bạch Vân tò mò hỏi.

“Chết rồi.” Hần giẫm chân ga, xoay tròn tay lái, đem xe rời đi.

Nghĩ cũng biết hần sẽ để Hawke ở lại trong tiệm, Bạch Vân mỉm cười, cũng không hỏi nhiều.

Xe vững vàng chạy trên đường cái trong đêm khuya, nàng vụng trộm liếc mắt ngắm hần, chỉ thấy sắc mặt hần thối đòi mạng, cứ như người ta thiếu tiền của hần. Trên thực tế, mặt hần đã thối một buổi tối, ngoài nàng ra, cơ hồ không ai có can đảm dám tới gần hần.

Nhìn hần khổ người rõ ràng lớn như vậy, ai biết có đôi khi dường như lại giống một đứa nhỏ. Nàng hé miệng không tiếng động cười khẽ, không khỏi quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, che dấu ý cười bên môi.

Dọc theo đường đi, không gặp phải đèn đỏ, cơ hồ là thông suốt cả con đường không bị ngăn lại, khi hần xuống xe, mặt vẫn thối, giành đi ở đằng trước, vẫn còn sinh hồn đổi.

“Ai nha.” Nàng phát ra tiếng thở nhẹ.

Hần nghe tiếng dừng bước, quay đầu đã thấy nàng ngồi xổm trên đường ôm lấy mắt cá chân.

“Lại đây.” Nàng ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt vô tội.

Hần xoay tròn gót chân, đi đến trước mặt nàng, một tay ôm lấy nàng bế lên, vẫn như cũ không nói một lời.

“Anh giận à?” Khi đến gần thang máy, cuối cùng nàng không nhịn được mở miệng.

Hần buồn không hé răng, chỉ trừng trừng phía trước.

“Em thấy em của anh...”

“Anh không có loại em háo sắc như thế.” Thang máy tinh một tiếng rồi mở, hần ôm nàng đi ra ngoài, hướng đến cửa nhà nàng.

Nàng cười khẽ ra tiếng, lấy chìa khóa mở cửa, nói: “Thoạt nhìn hần có chút quen mặt, chỉ là không nhớ đã gặp ở đâu rồi.”

Hần nghe vậy lập tức uống cả bình dấm chua, tức giận nói: “Không phải em nói em yêu anh sao?”

Hần đột nhiên nói ra câu này, hại nàng thiếu chút nữa làm rơi chìa khóa, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ ửng, có chút xấu hổ quần thẹn nhìn hần. Cửa mở, hần vẫn đứng tại chỗ, thấy nàng không đáp, trong lòng một trận hoảng, nhất thời nóng nảy, không khỏi lớn tiếng.

“Nói chuyện!”

“Em cứ nghĩ là anh không nghe thấy.” Mặt của nàng lại càng đỏ hơn, không khỏi nhìn về phía khác.

Thấy nàng thừa nhận, hần cảm thấy buồn lổ, mới đi vào trong cửa, đặt nàng lên sofa, hừ giọng nói: “Yêu anh thì đừng nhìn người đàn ông khác.”

Người đàn ông này thật đúng là...

“Phụ nữ thích nhìn soái ca, cũng giống như đàn ông thích nhìn mỹ nhân, là rất bình thường.” Nàng vừa mỉm cười vừa nói nhìn khuôn mặt đen thui của hắn, rồi mới bồi thêm một câu: “Hơn nữa không phải em đã nói sao, nhìn anh ấy rất quen mặt.”

Hắn vẫn mặt xanh mét, lão đại khó chịu tròng nàng, sau một lúc lâu mới chịu đứng dậy đi lấy nước nóng và thuốc mỡ để bôi cho nàng. Thấy hắn lại trầm mặc, nàng cũng vui vẻ im lặng, rồi hắn đột nhiên lại mở miệng.

“Vì sao không hỏi?”

Nàng nghi hoặc nhìn hắn, “Hỏi cái gì?”

“Bối cảnh của anh, công việc của anh, chẳng lẽ em không tò mò chút nào?” Hắn động tác mềm mại xoa bóp chân nàng, cũng không ngừng đầu lên hỏi.

Nàng không thấy được biểu tình trên mặt hắn, nghe giọng nói không có cảm xúc gì, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Em không có thói quen hỏi chuyện riêng tư của người khác.”

“Anh không phải người khác, em nói em yêu anh.”

Người này cũng không nhất thiết phải nói đi nói lại một câu a?

Bạch Vân liếc nhìn hắn một cái, biết mặt mình lại đỏ. “Nếu anh muốn cho em biết thì anh sẽ nói.”

“Nếu ngay từ đầu anh là ai em cũng không biết, làm sao em có thể nói là yêu anh?” Nàng nhìn ra được sự tức giận của hắn, hắn không khỏi ngừng đầu nhìn thẳng nàng, chậm rãi nói: “Em căn bản là không biết anh.”

“Em đương nhiên là biết anh, bằng không mấy tháng nay em ở một chỗ với ai?” Bạch Vân cúi về phía trước, đưa tay khẽ sờ nhẹ khuôn mặt của hắn, dịu dàng cười, dịu dàng nói: “Em biết con người này, một người thích uống cà phê, yêu nhất là ăn bánh ngọt. Một người thuận tay trái nhưng vẫn viết rất đẹp bằng tay phải, mỗi ngày đều phải đọc báo, luôn dùng tươi cười che giấu cảm xúc. Một người quen biết toàn người kỳ lạ, hiểu được rất nhiều chuyện kỳ lạ. Một người đáng vẻ hùng hổ, lại đối với trẻ nhỏ tốt lắm, đối với người già cũng tốt lắm, đối với mèo cũng tốt lắm... quan trọng là...” Nàng hôn hắn một chút, khẽ miệng cười ngóng nhìn hắn, “Đối với em tốt lắm.”

Tim ấm áp, cổ họng một trận co rút nhanh, hắn khàn khàn giọng nói: “Lại đây.”

Nàng nghe lời tiến lên, hắn một lần nữa trao cho nàng một nụ hôn, một nụ hôn điên tình. Sau đó, bị hắn cầm mắt cá chân khiến cho nàng đau đớn.

“Đau quá...” Nàng khẽ kêu ra tiếng, thiếu chút nữa đau đến rơi lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong gáy hắn.

“Không làm vậy em sẽ càng đau.” Hắn ngồi trên sofa, đặt nàng ở trên đùi, trấn an ôm lấy lưng nàng. “Đau một chút thôi, tí nữa sẽ không đau.”

“Rất đau.” Nàng gắt gao ôm chặt hắn, ở trong lòng hắn ghen ngào.

“Thực xin lỗi.” Hắn ôm nàng nhẹ nhàng lay động, thì thào thấp giọng nói.

Bạch Vân qua một hồi lâu, mới cảm thấy chân đỡ hơn một chút, vẫn tựa vào trong lòng ấm áp của hắn.

Hắn cũng không muốn đặt nàng xuống, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, sau một lúc lâu, mới lại chần chờ mở miệng: “Vì sao lại là anh?”

Nàng hấp hấp cái mũi, lẩm bẩm nói như trả thù: “Có thể là do khi em đang muốn yêu, anh lại vừa vặn đến.”

Có ý gì? Nếu vào cái thời điểm đó, ở bên cạnh nàng là người đàn ông khác, nàng sẽ yêu một người không phải là hắn sao?

Thấy hắn sắc mặt càng lúc càng khó coi, nàng không nhịn được bật cười, “Là gạt anh đó, đầu đất.”

Đầu đất? Hắn cười khở ra tiếng, nhận mệnh thở dài, một lát sau, nói: “Anh là cố vấn.”

“Ừm.” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, nghe tiếng tim đập vững vàng trong lồng ngực hần.

“Mẹ anh đi du học ở Mỹ rồi mang thai anh, rồi bà về Đài Loan sinh ra anh. Trước đây, trong nhà, mọi công việc anh đều làm qua, cho nên cái gì cũng biết một chút. Cho đến khi lớn lên, biết càng nhiều, sau này cứ thế tự nhiên trở thành cố vấn.”

“Ừm.” Nàng cầm lấy tay hần, hai người hai bàn tay lớn nhỏ.

“Mẹ và anh chuyển đi từ chỗ này đến chỗ kia. Anh trước kia cũng không biết vì sao, mãi về sau mới biết được là bà trốn người đàn ông kia.”

“Cha anh?”

Hần không trả lời, cơ bắp toàn thân cũng vô thức mà trở nên căng thẳng. Nàng gối đầu lên vai hần, nhẹ nhàng than thở, nắm lấy tay hần.

“Khi vào trung học, mẹ anh qua đời, ông ta phái người tới tìm anh, muốn anh kế thừa gia nghiệp.” Hần không mang theo chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước, thản nhiên nói: “Ông ta nói ông ta không biết có anh, lúc đầu anh còn tưởng ông ta nói chuyện ma quỷ, mãi về sau mới phát hiện ra ông ta biết mẹ đang mang thai anh còn ruồng bỏ bà, về sau ông ta bị tai nạn xe cộ, không thể có khả năng chuyện đó, cho nên mới nhớ ra anh.”

Ngực một trận co rút đau đớn, nàng ngẩng đầu, lại thấy trên mặt hần không chút biểu tình, ánh mắt trống rỗng, hần cất giấu tất cả cảm xúc bên trong, mở miệng tiếp tục nói: “Sau đó anh muốn rời đi, bởi vì trên người không có tiền để về nước, đành phải ở Mỹ làm công, sau đó từ nước này đi đến nước khác, từ thành phố này sang thành phố khác, đổi từ chỗ này sang chỗ khác.”

Tâm tính thiện lương của nàng đau, lại không biết nên làm thế nào để vơi bớt đi nỗi đau của hần, chỉ có thể lặng lẽ nằm trong lòng hần, nghe hần nói.

“Không biết bắt đầu từ khi nào, đã trở thành một thói quen, anh không thể dừng lại ở một chỗ lâu, ở lâu sẽ phiền chán, càng ngày càng khó chịu, rồi lại bắt đầu soi mói thói hư tật xấu của mọi người.” Nói được một nửa, cổ họng hần co rút nhanh, ngừng lại.

Bạch Vân nhắm mắt lại, gắt gao ôm lấy hần, chỉ cảm thấy muốn khóc. Người tại sao lại muốn lưu lạc? Thậm chí có thói quen lưu lạc? Hần rõ ràng là tự ép mình tìm lý do rời đi, tự ép mình chán ghét người bên cạnh, như vậy hần mới có thể đi được.

“Cũng hay, cũng tốt lắm, mỗi nước đều có phong tục riêng, người ở mỗi nơi cũng khác nhau, mỗi thành phố đều có đặc điểm riêng thú vị.” Như là không muốn thể hiện sự bi ai của bản thân, hần tự giấu cười cười.

Nàng trợn mắt, nhìn hình ảnh hần cười hiện rõ trên cửa sổ thủy tinh, tươi cười trên khuôn mặt kiên định ấy, cười mà lại có cảm giác cô tịch.

“Nhiều nơi như vậy, anh thích nơi nào nhất?” Nàng đè nén cảm xúc, may mà âm thanh của mình nghe vẫn như thường ngày.

“Nơi này.” Hần giật nhẹ khóe miệng, “Nói đến lại thấy kì lạ, đi nhiều nơi như vậy, vẫn là thấy nơi này tốt hơn, nhìn cũng thuận mắt hơn.”

“Bởi vì là cố hương.”

“Có lẽ là vậy.”

Nàng không trả lời, chỉ im lặng nằm ở trong lòng hần.

Không biết qua bao lâu, khi nàng cảm thấy muốn ngủ, hần mới mở miệng: “Bạch Vân.”

“Vâng?”

“Anh không biết... Chính mình còn có cách ở lại đây được bao lâu.” Hần tuy nói như vậy, hai tay lại ôm chặt lấy nàng

“Không sao cả.” Nàng cúi đầu ở trong lòng hần, nhẹ giọng nói.

“Anh không muốn tổn thương em.”

“Em biết.”

Hắn không mở miệng, chỉ ôm nàng, thảng cho đến khi nàng ngủ.

Đầu cứ như trang giấy đầy keo dán, vừa nặng vừa dính lại hỗn loạn, hỗn độn thành một đồng.

Không biết vì sao, sau khi nói rõ ràng với nàng mọi việc, nàng trông như đã có thể lý giải được mọi chuyện, trong lòng hắn một phần cảm thấy yên ổn, một bộ phận khác lại có cảm giác mạnh mẽ, cảm giác như có cái gì đó bất thường, lại giống như có chỗ nào sai lầm. Ngày qua ngày, nàng vẫn cứ như vậy vân đạm phong khinh, nắng chói chang của mùa hè cũng không thể quấy nhiễu đến nàng, nàng nói chuyện, nàng đùa giỡn, nàng vẫn sống cuộc sống một cách an nhàn.

Rồi một ngày, hắn đột nhiên phát hiện cuộc sống của nàng vẫn như vậy chính là nguyên nhân khiến cho hắn thấy thấp thỏm không yên. Một nguyên nhân khác là đôi khi nàng lại nhìn hắn một cách lạ thường, khi hắn phát hiện thì nàng dời tầm mắt, giống như vừa làm chuyện gì không bình thường.

“Anh, người Đài Loan ăn nhiều như thế sao?”

Hắn phục hồi tinh thần, nhú mày nhìn Hawke ở đây ăn không ngời rồi đã được một tuần.

“Vừa mới đây anh đã nấu đủ cho cả một đội bóng ăn, anh lại còn muốn nấu thêm à?” Hawke chỉ chỉ nồi trong tay hắn.

Cúi đầu nhìn nồi trong tay, Khấu Thiên Ngang cứng đờ, rồi vẻ mặt khó chịu nhìn người đang để đồ ăn vào trong tủ lạnh, cất đồ trong bếp.

“Anh phiền cái gì?” Hawke tự tiện lấy một bát canh thịt ngồi một bên vừa ăn vừa hỏi.

Hắn lại cứng đờ, trừng tên phiền nhiễu kia một cái.

“Trước kia, khi có chuyện gì phiền lòng anh hay nấu linh tinh.” Khấu Thiên Ngang hừ một tiếng, không để ý tới hắn, bắt đầu cọ rửa phòng bếp. “Rồi sau đó rửa mọi thứ sạch bóng.”

Hắn nổi gân xanh trên trán, Hawke biết mình chọc tức hắn, cảnh giác lui từng bước, ai ngờ, hắn lại khôi phục khuôn mặt như không có gì, rồi hắn đứng lên, hướng tới gần Hawke.

Hawke liên tục thối lui đến cửa phòng bếp, đã thấy lão ca nhe răng cười, hai tay đặt trên bả vai, thân thiết gọi tên của hắn: “Hawke.”

“Khụ... hử... cái gì?” Da đầu hắn cũng run lên nhìn lão ca lấy đi bát canh ở trên tay mình.

“Ăn không như vậy không tốt.” Khấu Thiên Ngang nháy mắt liên tục cười, lấy giẻ đưa cho hắn. “Lau sạch chỗ dầu mỡ đằng kia đi.”

Hawke ngốc nhìn dưa chuột ở trên tay, nhìn chỗ đầy dầu mỡ đằng kia, ho khan hai tiếng, rồi mới xoay người nói: “Để em làm phở tương cho anh.”

“Mơ tưởng.” Khấu Thiên Ngang nắm được áo hắn, cứng rắn kéo hắn.

“Em không am hiểu nơi này.” Hắn cười cười nói: “Ách em nghĩ em sẽ làm tốt lắm.”

“Trước trời tối cậu phải cùng tôi lau dọn sạch sẽ.” Khấu Thiên Ngang không nghĩ giống hắn, chỉ lạnh lùng bỏ xuống một câu, rồi quay lại tiếp tục cọ rửa lau chùi.

Hawke thấy thế, biết là hắn nói thật, nhất thời khóc không ra nước mắt, thấy nói gì cũng vô dụng, đành phải ngoan ngoãn xắn tay áo, cố gắng chùi rửa đồng dầu mỡ cùng lão ca.

Sau khi cọ rửa, hắn vẫn không nhin được liếc liếc mắt nhìn lão ca mặt mày trầm mặc lẳng lẳng không nói, “Sao anh không cùng cô gái ngọt ngào kia nói cho rõ mọi khúc mắc đi? Chỉ cần nàng là danh hoa có chủ, sẽ không có người theo đuổi, xong hết mọi chuyện, sẽ không phiền gì nữa.”

“Không biết dùng thành ngữ Trung Quốc thì dùng có dùng loạn.” Hắn rửa xong đồ đựng thức ăn, tiếp tục vùi đầu cọ rửa bát đĩa, rồi đột nhiên dừng động tác, ngẩng đầu trừng Hawke, “Cậu vừa mới nói gì?”

“Không phải vì có người đàn ông khác theo đuổi nàng cho nên anh mới phiền sao?”

“Ách?” Tiếng hần giống như con vịt.

“Đúng mà, anh không biết sao? Vừa có một người đến đó, trên tay cầm hoa hồng đưa cô ấy ra ngoài...” Hawke nói còn chưa nói xong đã không thấy lão ca đâu.

Nàng không ở đây. Trong tiệm không có bóng dáng của nàng, chỉ có Âu Dương Ninh Ninh ngồi ở quầy bar lật xem tiểu thuyết của Bạch Vân.

“Cô ấy đâu?” Hần vội vàng hỏi.

Âu Dương Ninh Ninh cũng không ngẩng đầu lên chỉ cửa, “Đi ra ngoài.”

Hần liền xông ra ngoài, chạy trên đường, ngó vào mỗi nơi tìm kiếm bóng dáng của nàng, nhưng nơi nơi đều không nhìn thấy nàng, bây giờ hần mới nhận ra mình không biết đường này có bao nhiêu nơi ăn cơm cùng nơi để dừng chân?

“Người đó...” Lấy lại tinh thần, mới phát hiện người đàn ông kia đã đi hướng ngược lại, chỉ có Bạch Vân ở lại. Phát hiện tiếng mình có chút kì lạ, hần nuốt nước bọt, ánh mắt rời đi nói dối nàng, “Anh nghĩ hần lại đến quấy rầy em.”

Nàng thoải mái cười, “Sau này sẽ không.”

“Sẽ không?” Hần tự biết tiếng mình nói rất quái lạ, nhưng không cách nào không chế.

Bạch Vân cầm lấy bàn tay cửa hần, hướng đến tiệm, dịu dàng nói: “Em đã nói rõ ràng với anh ta rồi.”

“Nói gì?”

“Em không muốn kết hôn.”

“À.” hần nhẹ nhàng thở ra, ngực trong nháy mắt lại thấy khó chịu, “Em nói cái gì?”

“Kết hôn rất phiền toái, cứ như bây giờ cũng tốt lắm.” Nàng rũ mí mắt xuống, nhẹ giọng nói, trên mặt có chút nhợt nhạt cười.

Hần đại ra nhìn nàng, đột nhiên phát hiện thật sự tự mình đào một cái động vụn kiếp không suy chuyển.

10. Chương 10 End

Chương 10 – Hoàn

“Không muốn kết hôn?” Hawke ngẩn ngơ, trừng mắt nhìn hần. “Vì sao?”

“Không biết, cô ấy nói kết hôn rất phiền toái, như bây giờ tốt lắm.” Khấu Thiên Ngang ngây ngốc ngồi yên ở ghế, Bạch Vân bị bạn nàng lôi đi, sau khi hần lâm vào ngây dại, trong óc một trận miên man.

“Không phải cô ấy nói cô ấy yêu anh sao?”

“Ừm.” Hần lên tiếng trả lời, hai mắt đã có chút đắm chiêu.

“Cô ấy vì sao không lấy anh làm chồng?”

Hần vẫn ngây dại nhìn tranh phong cảnh đen trắng treo trên tường phía trước mặt, sau một lúc rất lâu mới lẩm bẩm nói: “Anh không cầu hôn cô ấy.”

“Cái gì?” Hawke càng ngây người, quỷ dị nhìn hần hỏi: “Không phải là anh yêu cô ấy sao?”

“Anh yêu cô ấy?” Hần cứ như mất hồn, miệng tiếp tục thấp giọng nói: “Phải, anh yêu cô ấy.”

Câu nói kia quanh quẩn ở trong tiệm yên tĩnh, hần lại ngậy người hai giây mới đột nhiên lấy lại tinh thần, về mặt kinh hoàng nhìn Hawke, như là bị lời nói của chính mình dọa.

“Đúng vậy, anh đã nói.” Hawke gật đầu, buồn cười nhìn hần.

“Ôi trời...” Hần sắc mặt trắng bệch lăm bắm một câu, cho tới bây giờ, hần mới hiểu được chính mình không biết từ lúc nào đã yêu thương nàng, cho nên mới không buông được, không đi được.

“Đúng, hơn nữa cô ấy không nghĩ đến việc kết hôn.”

“Ôi trời.” Nghe thế, hần lại lăm bắm một lần nữa, đột nhiên lĩnh ngộ ra một sự kiện khác, sắc mặt càng trắng.

“Lão ca, anh làm ơn đừng té xỉu.”

Hần trắng bệch, cứng ngắc nhìn Hawke, rồi mới nói một câu: “Anh thật sự đáng chết.”

“Hả?”

“Cô ấy đang nói dối.” Hần bắt đầu đi qua đi lại, vò nát mái tóc đen, nguyên rửa nói: “Đáng ghét! Nhất định là cô ấy nói dối.”

“Phải không?” Hawke đột nhiên cảm thấy khó hiểu, bởi vì hần thật sự không hiểu anh ấy đang nói cái gì.

Khẩu Thiên Ngang phát hỏa mà đi đi lại lại rồi tự lăm bắm, trong đầu lại xoay chuyển liên tục. Hành vi và lời nói của nàng rất mâu thuẫn, hần không thể hiểu được, bây giờ mới biết, căn bản nàng chính là người nhất gan khẩu thị tâm phi. Nàng cười nói không sao cả, nàng cười nói nàng biết, nàng cười nói không muốn kết hôn, nàng cười nói nếu hần không ở lại nàng vẫn sẽ sống tốt lắm! Mới là lạ!

Cái cô gái kia thích mạnh miệng, từ đầu tới cuối đùa giỡn làm hần chạy vòng quanh, miệng nàng nói lời thật giả hỗn loạn, khiến hần không thấy rõ thật lòng của nàng! Nàng dùng tươi cười cùng kiên cường ngụy trang đi phần yếu ớt, hần sao có thể ngốc như vậy, như thế mà lại không nhận ra? Có lẽ là bởi vì hần vẫn chỉ muốn nhận lấy sự dịu dàng của nàng, đã quên rằng nàng là cô gái nhỏ cần nhận được sự yêu thương...

Đáng chết! Khẩu Thiên Ngang vừa giận vừa rửa mặt, chạy ngay đến quầy bar, kéo ngăn kéo tìm điện thoại của nàng, giận mình mù quáng, cũng giận nàng khẩu thị tâm phi.

Leng keng leng keng!

Cửa bị đẩy ra, hần vội ngẩng đầu lên, thấy Bạch Vân đi đến. Hần nhìn nàng, một trận tức dâng lên, không biết là nên xông ra ôm nàng, hay là nên mắng nàng, kết quả câu đầu tiên nói ra lại là...

“Anh muốn kết hôn.”

“Kết... kết hôn?” Bạch Vân có chút lắp bắp, ngậy ngốc nhìn hần, ngay lập tức không biết nên phản ứng thế nào. Nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng hần sẽ ra đi, lại không nghĩ rằng hần lại muốn kết hôn cùng người khác.

“Đúng, kết hôn.” Hần kiên định đến cùng nhìn thẳng nàng.

Buổi chiều nàng mới nói không muốn kết hôn, bây giờ hần lại nói với nàng hần muốn kết hôn?

Nàng nhìn hần, không biết sao mình còn có thể đứng, mọi thứ dường như đổ vỡ hết.

“Chuyện đó...” Nàng muốn thử mỉm cười, lần đầu tiên không thành công, lần thứ hai thành công. “Chuyện đó tốt lắm.”

Tốt lắm? Hần nheo mắt lại, trán nổi gân xanh.

“Kết hôn... không tệ.” Bạch Vân tiếp tục mỉm cười, rất khó hô hấp, chậm rãi di động bước chân, đi đến quầy bar, bỏ ví tiền vào trong ngăn kéo.

Không tệ? Hần nhìn nàng cứ như đang có động tác trốn tránh, hai má run lên vì lửa giận.

“Em không có gì để nói với anh sao?”

“À, đúng rồi.” Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn, mỉm cười, “À, chúc mừng anh!”

Chúc mừng? Chúc mừng! Chúc mừng?!

“Em... cái cô gái này!” Hắn nghe thấy câu đầy lửa giận bùng bùng, tức giận đến rống ra tiếng, vừa mới một giây trước nàng mở miệng nói chúc mừng, trên mặt rõ ràng mỉm cười, bây giờ nước mắt lại không tiếng động rơi xuống, lăn trên gò má hồng.

Hắn ngẩn ra, dừng rít gào, đến cùng mới nhận ra nàng thật sự là cô gái thích mạnh mẽ.

Nàng như là bị nước mắt của chính mình dọa, trong lúc nhất thời có chút kích động, lại vẫn thử duy trì mỉm cười trên mặt. “A... thật có lỗi... thật là... không biết tại sao lại như thế này... em không phải là cố ý... em cũng không biết chuyện gì xảy ra với mình nữa...” Nàng mỉm cười, vừa muốn lấy giấy, nước mắt không nghe theo không chế vẫn rơi.

“Cô gái ngốc!” Hắn không nhận được, một tay kéo nàng lại gần, vừa đau lòng vừa giận nói: “Em không thể thành thật với chính mình hay sao? Không muốn anh kết hôn với người khác.”

“Em... em không có...” Nàng cúi đầu khóc không thành tiếng, muốn đẩy hắn ra nhưng lại không được.

“Ngẩng đầu nhìn anh.” Hắn giữ lấy hai vai nàng, “Ngẩng đầu lên! Em nhìn anh nói em không muốn đi.”

Nàng cắn môi, nước mắt rơi như mưa, lắc đầu, chỉ là không chịu ngẩng đầu.

“Vậy nói đi.” Thấy nàng cuối cùng vẫn không thể nói được, hắn ôm nàng vào lòng, có chút tức giận lại đau lòng khàn khàn bức bách bên tai nàng: “Nói em yêu anh, không muốn anh kết hôn với người khác.”

Ôm ấp ấm áp của hắn, âm thanh khàn khàn áp lực, mọi nguy tạo kiên cường của nàng bị hắn đánh tan hết, rốt cuộc vô lực phòng bị, chỉ có thể nghẹn ngào khóc nức nở nói: “Em yêu anh... em không muốn... anh kết hôn với người khác.”

“Nói em rất sợ cô đơn.”

“Em rất sợ cô đơn.” Nước mắt nàng liên tục chảy ra, khóc thút thít nói.

“Nói em sẽ không bao giờ giả vờ như không có gì nữa.” Hắn cứ như là đang giảng giải từng chữ một cho em bé.

“Em... không bao giờ... giả vờ... như không có gì nữa.” Còn nàng thì ngoan ngoãn từng câu từng câu lặp lại.

Trong lòng thì trở nên ấm áp, lại thấy đau quá, đứa ngốc này...

Hắn thương nàng, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nói em muốn anh ở lại.”

“Em muốn anh ở lại.” Nàng ôm hắn, khóc thổ lộ tiếng lòng.

“Đừng đi.” Hốc mắt hắn có chút đỏ, tiếp tục giáo huấn.

“Đừng đi...”

“Nói nếu anh muốn kết hôn, chỉ có thể cưới mình em.”

“Nếu anh muốn kết hôn, chỉ có thể cưới mình em...”

Hắn nghe đến đó, mới buông nàng ra, nâng mặt của nàng, lau đi nước mắt, bình tĩnh nhìn nàng, âm thanh khàn khàn nói: “Tiểu ngu ngốc.”

Nàng nghe xong lại khóc lên.

“Anh sẽ ở lại.” Hắn lấy giấy đưa cho nàng.

Nàng đưa tay nhận, không lau hết nước mắt.

“Anh sẽ cưới em.” Hắn lại lấy giấy đưa cho nàng.

Nàng lại đưa tay nhận, tiếp tục khóc.

“Chúng ta sẽ ở bên nhau đến đầu bạc răng long, giống như trời với đất.” Hấn buông tha việc lấy giấy đưa cho nàng, ôm nàng vào lòng. “Còn có, cho dù anh có già đi cũng đẹp trai hơn Hawke.”

Nàng nghe vậy phá lên cười, thuận theo hấn, “Phải, so với Hawke anh luôn đẹp trai hơn.”

“Này.” Hawke ở một bên cuối cùng cũng lên tiếng phản đối, lại có người ở trong tiệm đang xem kịch hay ngăn chặn lại, còn có người nhanh tay bịt miệng hấn.

Khấu Thiên Ngang thấy thế vừa lòng nhếch miệng cười, cảm thấy mỹ mãn ôm Bạch Vân, “Nói lại cho anh nghe, vì sao em yêu anh?”

Nàng tựa đầu vào trong lồng ngực hấn, nghe tiếng tim hấn đập, sục sục mũi, dịu dàng thừa nhận nói: “Bởi vì là anh, cho nên em yêu anh.”

oOo

Kỳ thật, vẫn có chút choáng váng.

Đêm hôm đó, khi đi vào thành phố, hấn chưa từng nghĩ đến sẽ tìm được nửa còn lại của cuộc đời ở đây.

Nằm ở trên ghế giữa bãi biển, hấn ôm nàng, nhìn lên bầu trời chuyển về đêm, nhẹ giọng nói: “Anh thật không ngờ anh lại ngốc đến như vậy.”

“Vâng.” Nàng rúc vào trong lòng hấn, khép lại đôi mắt long lanh.

“Anh vẫn luôn cho rằng anh thông minh.”

“Vâng.”

“Em có nhất thiết đồng ý chuyện này nhanh như thế?” Hấn cầm lấy bàn tay nàng mảnh khảnh nhỏ bé.

“Vâng, hì.”

“Được rồi, em vui là tốt rồi.” Hấn nhận mệnh cười khổ.

Nàng im lặng nằm, mặc hấn thưởng thức tay nàng, một lúc lâu sau mới mở miệng ra gọi hấn: “Khấu!”

“Sao?”

“Cha anh...” Kỳ thật cũng biết trời ưu ái hấn biết bao, tất cả những gì hấn biết, cơ hồ bao quát các ngành các nghề. Hấn không chỉ thông minh, ánh mắt độc đáo, cũng khó trách phụ thân muốn tìm hấn về.

“Hawke nói ông anh đã từ bỏ rồi.”

“Nếu có một ngày...”

“Anh sẽ không trở về.” Biết nàng lại miên man suy nghĩ, hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, “Em đừng lo lắng chuyện đấy nữa.”

Nàng nhìn hấn, sau một lúc lâu, lại một lần nữa vùi đầu vào lồng ngực hấn, lên tiếng: “Vâng.”

“Anh thích nơi này.”

“Vâng.”

“Còn có tiệm cà phê đó nữa.”

“Vâng.”

“Còn cả bà chủ của tiệm nữa.”

Nàng cười khẽ ra tiếng.

“Tuy rằng anh thật nghi ngờ rằng bà chủ đó có bỏ bùa mê anh không, cho nên không có cách nào, đành phải tiếp tục ở bên cạnh.”

Nàng nhéo thắt lưng hấn, kết quả hấn lại phản ứng quá kịch liệt, thiếu chút nữa đẩy ngã nàng.

Bạch Vân kinh ngạc nhìn hấn, nở nụ cười, “Anh sợ bị cù hả?”

“Em đừng xằng bậy.” Hấn ngồi dậy, muốn ngăn cản nàng nhưng đã không còn kịp nữa, đành phải tìm cách chạy khỏi nàng.

“Bạch Vân, đừng náo loạn! Anh nói thật! Bạch Vân! ách...”

Nàng cười trêu hấn, hấn trốn đông trốn tây, sau một trận hỗn loạn, cuối cùng vẫn là nàng bị áp đảo.

“Đứng lên, anh rất nặng.” Nàng đỏ mặt đẩy đẩy hấn ra.

“Không muốn.” Con người hấn đen láy tràn đầy dự vọng, hơi thở gấp gáp, cúi đầu lại gần nàng, liếm hôn môi nàng, ái muội nói: “Anh thích đè lên em.”

Phát hiện tay hấn đặt trên người nàng, nàng xấu hổ đến nói lắp bắp, “Khấu... sẽ có người phát hiện.”

“Bây giờ đã là nửa đêm, họ đều đã ngủ hết rồi.” Hấn cởi áo ra, lộ ra bộ ngực rắn chắc.

Trời ạ, người đàn ông này đáng người thật là...

Nàng hai gò má phỉm hồng, khó thở nói, “Buổi tối có rất nhiều cú...”

“Yên tâm, anh che em, muốn nhìn thì sẽ nhìn anh.” Hấn nhe răng cười, gian xảo như một tên trộm.

“Không phải là vấn đề này!”

Hấn hôn nàng, ngắt lời nàng, cười trộm: “Anh biết, là tiếng kêu của em.”

Oanh một tiếng, nàng xác định bây giờ nhất định nàng đỏ từ đầu đến chân, giống hệt như con tôm luộc.

“Anh rất thích nghe, có điều là em vẫn nên kiềm chế lại một chút.”

“Khấu Thiên Ngang!” Nàng hờn dỗi đâm vào người hấn.

Hấn đã sớm có chuẩn bị nên bắt được tay nàng, tiến miệng nàng hôn nàng, còn không quên nói: “Hư.”

“Em là nói thật.” Nàng đỏ mặt nói.

Thấy nàng còn làm vẻ thật sự, hấn nhếch mép càng rộng, nhượng bộ đứng lên, một tay nàng ôm lấy vào trong phòng, miệng không quên nói: “Lần sau chúng ta sẽ tìm đảo hoang không có người để hưởng tuần trăng mật, em nhất định sẽ thích làm tình ở ngoài trời.”

“Em sẽ không.”

“Sẽ.”

“Làm sao mà anh biết được?”

“Bởi vì anh hiểu em còn hơn chính em nữa.” Hấn một lần nữa cười áp đảo nàng.

Nàng nhìn hấn một lúc lâu, rồi mới mở miệng nói: “Được rồi, có khả năng là sẽ.”

“Vịt con đến chết vẫn mạnh miệng.” Hấn cười hôn nàng.

Hấn nghĩ, hấn thật sự thật vui vẻ vì ngày đó nửa đêm đã cạy cửa sổ chạy trốn, mua bậy mua bạ vé đi đến một thành phố bất kỳ nào đó, lại đi bậy đi bạ qua cửa tiệm cà phê đó, nhìn bậy nhìn bạ thấy tờ giấy hồng cần tìm người giúp việc, rồi lại bấm chuông cửa của nàng, gặp nàng...

Ánh sao chiếu sáng trời đêm, gió nhẹ nhàng thổi, khiến cho rèm cửa sổ bay phấp phới.

Bên ngoài ánh trăng rọi, chỉ nghe trong phòng có tiếng cười khê cùng tiếng nỉ non.

Rồi đêm, thật sự hạnh phúc...

.

Ngày lễ

Chủ quán có thai, nghỉ ba ngày.

Ba ngày sau, đến tiệm cà phê Bạch Vân sẽ tặng một quyển sách.

Hoan nghênh các vị hương thân ủng hộ.
TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dich-tinh-nhan-toi-bam-chuong>